

Florin Mătrescu
Holocaustul roșu
București 1993

Societatea cu Răspundere Limitată „Gerom-Design 1 este înregistrată sub numărul 40203/22.10.1992 la Oficiul Registrului de Comerț al Municipiului București.

Februarie 1993.

Partea întâia:

CRIMELE COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL

I. IMPERIUL SOVIETIC

1. Rusia
2. Basarabia și Bucovina de Nord.
3. Bielorusia
4. Gruzia
5. Țările Baltice...
6. Ucraina
7. Alte naționalități.
8. Evrei

II. EUROPA

1. Albania
2. Bulgaria
3. Germania
4. Grecia
5. Iugoslavia
6. Polonia
7. România
8. Ungaria

III. ASIA

1. Afghanistan

2. Cambodgia
 3. China
 4. Tibet
 5. Vietnam
 6. Alte țări asiatice
- IV.

V. AFRICA

IV.

CUM DE A FOST POSIBILĂ PRĂBUȘIREA COMUNISMULUI
INTERNAȚIONAL FĂRĂ MARI VĂRSĂRI DE SÂNGE.

V. MAI SUPRAVIEȚUIEȘTE COMUNISMUL?

VI. ARIA GEOGRAFICĂ A IMPERIULUI COMUNIST

VII. UN POSIBIL SCENARIU

AL EXPERIMENTULUI COMUNIST

1. Generalități
2. Doctrinarii comunismului și conducătorii lor
3. Experimentatorii
4. Executanți:
5. Colaboratorii

Vi. Să se facă dreptate!

BIBLIOGRAFIE

Prefață

Lucrarea de față reprezintă o sinteză documentară a unui mare număr de fapte privind crimele comunismului internațional. Ea se adresează cititorului în primul rând prin date statistice: cifre aparent reci și obiective*, care însă prind viață imediat ce se înfiripează gândul că-n spatele fiecărei unități numerice se ascunde o ființă umană care a respirat, a iubit, a râs și a visat, pentru ca la un moment dat să fie azvârlită de forțele răului în vârtejul amețitor al lacrimilor, suferinței, groazei și morții.

Trebuie să mărturisesc că, deși trăisem timp de peste 40 de ani într-o Românie căzută sub dominația uneia din cele mai oribile forme ale comunismului, n-am putut veni în contact cu acest cumplit adevăr al datelor statistice decât după ce am ajuns în exil. De la vârsta de

aproape 8 ani, adică de prin 1948, am început să observ cum câte un membru al familiei, un vecin sau prieten al părinților dispărea subit, pentru ca apoi să se spună pe șoptite despre el că ar fi la pension. Este adevărat că, pe măsură ce creșteam și mă maturizam, am reușit să înțeleg mult mai bine realitatea înconjurătoare, dar o privire de ansamblu tot n-am putut dobândi: sistemul terorii era atât de diavolește organizat, dezinformarea și manipularea lucrau cu atâta îndemânare împotriva adevărului, lupta permanentă pentru supraviețuirea propriei ființe era atât de acerbă, încât nu numai eu, ci – după cum bănuiesc – nimeni altcineva dintre cei ce trăiau în interiorul imensei închisori comuniste în care zăceau alături de România zeci de alte țări și popoare nu a putut câștiga o imagine clară și completă asupra dimensiunilor celui mai mare genocid din istoria omenirii.

Iată însă că, ajuns în Germania Federală și mânat fiind de dorința de a face dinafară ceva pentru mântuirea țării mele înrobite, am contactat Comitetul Națiunilor Captive din S.U.A. (Captive Nations Committee), care fusese fondat încă din 1959 în urma unui decret semnat de președintele Eisenhower și parafat de Congresul Statelor Unite ale Americii. Prin același document a fost decisă și organizarea anuală, în fiecare a treia săptămână a lunii Iulie, a săptămânii Națiunilor Captive” (311), adică a popoarelor aflate sub dominația dictaturilor comuniste.

Deși materialele informative primite de mine atunci erau destul de incomplete (din motive pe care le voi arăta de-a lungul acestei cărți), ele mi-au putut oferi totuși o imagine mult mai clară asupra crimelor comunismului internațional, determinându-mă ca, începând cu anul 1982, să-mi dedic aproape tot timpul liber, pe de o parte, adunării și sistematizării documentelor doveditoare ale holocaustului roșu, iar pe de altă parte activității anticomuniste concrete, pe care am depus-o în cadrul mai multor organizații internaționale și mai ales în cel al Comitetului European al Națiunilor Captive.

Se poate spune fără niciun fel de exagerare că întreaga „operă” a ctitorilor marxismului, precum și platformele ideologice și programatice ale regimurilor impuse cu brutalitate de cohortele de discipoli și executanți, dezvăluie în spatele frazelor demagogice și

înșelătoare adevărata caracteristică fundamentală a practicii marxist-leniniste, și anume: violența și taroăjp mergând până la criminalitatea organizată la nivel

Iată numai câteva exemple – extrase, pe de o parte, din textele unor exponenți de frunte ai ideologiei comuniste sau ai aplicării ei în practica socială și, pe de altă parte, din lucrările unora dintre cei ce-au studiat și dezvăluit realitatea și efectele tragice ale binomului „marxism-teroare” – exemple care vor susține cele de mai sus:

Astfel, încă de la începutul carierei sale revoluționare Lenin scria: *Când ni se reproșează că suntem cruzi, ne întrebăm cum de oamenii au uitat marxismul?* \95). Mai târziu, după victoria loviturii de stat date de comuniști împotriva republicii democratice instituite după revoluția din martie 1917, lovitură de stat intrată în vocabularul marxist-leninist sub denumirea de marea revoluție socialistă din Octombrie*, Lenin nu s-a sfiit să aștearnă pe hârtie următoarele rânduri: *„Voi ne-ați provocat în Octombrie la luptă; la această provocare noi răspundem cu teroare, cu o întreită teroare; iar dacă va fi nevoie, vom recurge la o și mai aspră teroare!”* (V. I. Lenin, *Gesammelte Werke*, traducere în limba germană, ed. a 4-a, 1952, vol. XXXIII, p.193.)

La rândul său Stalin, în teribilul Decret 270 emis în 1942 (128), își exprima următoarea opinie despre soldații și ofițerii armatei sovietice căzuți în prizonierat la inamic: *„Un soldat capturat în viață de către inamic este de facto un trădător care trebuie executat.*

Ilia Ehrenburg, crud și mizerabil apologet al comunismului sovietic, scria în teribila sa foaie volantă intitulată Ucide! (101): *„Nemții nu sunt oameni! Noi nu vom vorbi, noi vom omorî! Ucide pe nemți! Nu te sfii, ucide!”*

Un alt cirac al marilor învățători, anume generalul comunist ceh Ingr, adresa compatrioților săi la 13 Noiembrie 1944, prin intermediul postului de radio BBC, următorul mesaj: *„Când va veni ziua noastră, întreaga națiune va urma strigătul de război al husiților: lovește-i, ucide-i, nu lăsa pe nimeni în viață!”* (217). Acest îndemn la crimă vizând populația germană din Cehoslovacia (majoritatea trăind aici de sute de ani) s-a soldat cu uciderea a 250.000 până la 270.000 de persoane, dintre care numai la Praga 27.000 în curs de 14 zile.

Iată acum câteva opinii exprimate de unii dintre cei mai autorizați analiști ai criminalei și malignei ideologii marxist-leniniste și ai regimurilor politice bazate pe ea:

Cercetătorul polonez Josef Mackiewicz scria în excelenta sa carte *Victoria provocării* (128) următoarele: *Comunismul amenință civilizația și cultura. Oricare. Cea romană, bizantină, chineză, indiană, arabă. El nu este numai un dușman al națiunilor, ci și al tuturor oamenilor, al Dumnezeului lor, al tuturor manifestărilor omenеști.*

În cartea sa *Cetatea totală* (129) – una dintre cele mai bune analize ale ideologiei și societății comuniste –, compatriotul nostru Constantin Dumitrescu nota: *Prin teroare întreaga societate s-a transformat într-o autoclavă aproape ermetică, represiunea a creat o stare de urgență permanentă.*

La rândul său, regizorul rus Stanislav Govoruchin, în filmul dedicat de el familiei țariste și demitizării satanicului Lenin, spunea (216): „Uciderea lui Nicolae și a familiei sale este una din cele mai brutale atrocități din istoria criminalității. Sistemul sovietic asta mult mai rău decât național-socialismul și necesită neapărat organizarea unui al doilea Nürnberg”.

După cum arătam mai sus, încă din 1982 am început să mă ocup intens de adunarea și sistematizarea documentelor doveditoare ale genocidului înfăptuit de marxism-leninism.

Din păcate, toate strădaniile de a efectua cercetări obiective privind tema abordată de lucrarea de față întâmpină greutăți foarte mari, în primul rând datorită faptului că unul din scopurile principale ale regimurilor comuniste (precum și ale partidelor marxist-leniniste și grupărilor teroriste care activează în țările lumii libere) l-a constituit dintotdeauna împiedicarea aflării adevărului despre crimele comise. Astfel, trebuie să spunem de la bun început că nu credem că se vor putea trage vreodată concluzii definitive, bazate pe date statistice absolut exacte, privind numărul total al victimelor comunismului internațional.

Cu toate acestea, istorici de renume și martori oculari au reușit de-a lungul timpului să comunice cifre edificatoare, capabile să contureze imaginea îngrozitoare a genocidului comunist. De altfel,

chiar și unele publicații comuniste au indicat cifre, care au putut folosi la completarea imensului număr de victime deja cunoscut din alte categorii de documente și mărturii, deoarece – după cum se știe – propagandiștii comuniști n-au făcut niciodată un secret din comunicarea numărului persoanelor ucise, atunci când era vorba de a-și denigra rivalii.

Astfel, în timpul acerbei propagande antichineze, Moscova dezvăluia că maoiștii ar fi exterminat între 1953 și 1960 (deci în perioada „prieteniei” sovieto-chineze) nu mai puțin de 13.100.000 de oameni (1). La rândul său, Pekingul a răspuns acestei acuzații afirmând că sub dominația revizioniştilor ruși, deținuții din lagărele de concentrare au murit de foame, de frig și datorită lipsei de îngrijire medicală (2). O controversă asemănătoare între partide comuniste frățești s-a iscat și atunci când maoiștii au contestat crimele abominabile din „Cambodgia democratică”, prietena lor credincioasă (3), în timp ce simpatizanții Moscovei vorbeau de faptul că dintr-o populație totală de 8.000.000 de oameni au fost exterminați 3.000.000 de bărbați, femei și copii nevinovați (4).

Pentru a putea afla măsura adevărului conținut în acuzațiile reciproce cu care se împrășcă între ele diversele partide comuniste ajunse în conflict ideologic, ar fi necesară efectuarea la fața locului a unor studii obiective, ceea ce este însă practic imposibil de realizat, în principal din următoarele motive:

a) în conjunctura actuală și atâta vreme cât sistemul mai dăinuiește fie și sub forma sa neocomunistă, în destul de multe țări nu vor putea fi cercetate actele încă existente în arhivele serviciilor de securitate sau ale partidelor comuniste respective.

b) Pe de altă parte, chiar dacă în momentul de față toate statele lumii ar fi eliberate de comunism și neocomunism, ne îndoiim că s-ar putea obține o imagine completă a holocaustului roșu. cunoscută fiind – așa cum arătam mai sus – grija cu care aceste regimuri criminale și-au șters urmele (falsificare de documente, arhive distruse periodic sau pur și simplu absența oricăror registre oficiale privind un număr enorm de persoane ucise încă de la arestare sau în timpul anchetelor, închise în lagăre de reeducare* sau cărora li s-au aplicat așa-zise

pedepse administrative etc.).

c) în sfârșit, o altă cauză a acestei stări de lucruri este ceea ce am putea numi caracterul dinamic al crimei instituționalizate de regimurile comuniste. Astfel, se poate afirma fără nicio exagerare că toate regimurile marxist-leniniste au omorât zilnic, cu „acoperiri diferite (cuvântul delict politic* apărea în ultimele 2 – 3 decenii tot mai rar, fiind înlocuit cu eticheta diverselor delictelor de drept comun) și în proporții imposibil de estimat în mod obiectiv. Cine va putea da vreodată numărul exact al cetățenilor români uciși pe când încercau să treacă ilegal frontiera spre Jugoslavia sau Ungaria, al celor uciși de membrii mișcării maoiste din Perù numite Cărarea luminoasă, al celor din lagărele de muncă exterminați prin extenuare, înfometare și lipsa oricărei asistențe medicale, al celor măcelăriți de gherilele comuniste acționând în diverse regiuni ale lumii sau. În sfârșit, al celor lichidați în spitalele psihiatrice de tipul celor de la Poiana-Mare din România?

Cu toate aceste dificultăți enorme, doritorii de adevăr pot dispune de un material documentar impresionant, care să le ofere o informație cât mai amplă cu putință asupra crimelor comunismului internațional, așa cum o dovedesc și cele peste 350 de titluri folosite de mine la redactarea lucrării de față (a se vedea bibliografia de la sfârșitul volumului), din care voi cita în mod repetat de-a lungul textului, *menționând de fiecare dată în paranteză numărul de ordine al lucrării respective.*

De altfel, însăși cartea mea se încadrează într-o acțiune de lungă durată inițiată de Comitetul Națiunilor Cătușate Germania-Europa, care – plecând de la premisa că monstruoșitățile comise de comunism sunt imprescriptibile și ca atare nu vor putea fi niciodată uitate sau iertate – a impulsionat încă de la înființarea sa activitatea unui grup de experți în vederea strângerii materialului necesar întocmirii dosarului holocaustului roșu (127), ce va putea fi folosit – alături de probele furnizate de alte grupe de cercetare din lume – de către tribunalul internațional instituit (sperăm într-un viitor nu prea îndepărtat) în vederea judecării crimelor comise de dictaturile marxist-leniniste, așa după cum la Nürnberg au fost judecate crimele holocaustului negru dezlănțuit de nazism.

O primă sinteză a acestor cercetări a fost efectuată în Iulie 1990 în Memorandumul Națiunilor Captive, însumând 77 de pagini, prezentat de „Captive Nations Committee Germany/Europe următoarelor foruri și personalități internaționale:

- Tuturor statelor membre ale O.N.U., inclusiv celor 15 republici ale fostei Uniuni Sovietice, precum și Croației și Sloveniei;

- Unor înalte personalități americane: președintele S.U.A. George Bush, președintele Senatului Dan Quayle, președintele Casei Reprezentanților S. Folley;

- Unor înalte personalități germane: cancelarul Dr. Helmut Kohl (președinte al Uniunii Creștin-Democrate), ministrul de externe Hans-Dietrich Genscher, politician liberal, precum și ministrul de finanțe Théo Waigel, care este în același timp și președinte al partidului CSU (Uniunea Social-Creștină);

- Celor mai importante organizații internaționale: Organizația Națiunilor Unite (New York și Geneva), Amnesty International, Societatea pentru Drepturile Omului;

- Secretarului general al NATO, Dr. Manfred Wörner.

Am ținut să menționez în mod deosebit acest *Memorandum* – lucrare la a cărei redactare au contribuit alături de mine Domnii Ing. W.L. Lambui (personalitate marcantă a exilului polonez) și Dr. med. Vasile Iliescu – deoarece multe din datele comunicate în paginile sale celor ce țin în mâini destinele lumii contemporane au stat și la baza documentării cuprinse în cartea de față, care le prezintă pentru prima oară marelui public, și anume cititorilor de limbă română.

Holocaustul Roșu cuprinde însă și informații suplimentare privind, pe de o parte, evenimentele dintre iulie 1990 și iulie 1992 care au accelerat amețitor degringolajul comunismului internațional ducând la dispariția U.R.S.S. (chiar dacă urme ale ideologiei și structurilor marxist-leniniste mai persistă încă) și, pe de altă parte, unele dintre documentele zguduitoare care tocmai în acești ultimi doi ani au început să fie scoase la lumina zilei.

Trebuie menționat de asemenea faptul că lucrarea de față pune accentul principal pe situația țărilor din Europa și Asia, cu privire specială asupra acelor state care au fost timp de decenii (și uneori mai

sunt încă) guvernate de dictaturi comuniste. Analiza statistică a victimelor comunismului din diferitele țări ale Africii și Americii latine este mai restrânsă, deoarece în multe cazuri nu dispunem încă decât de date cu totul aproximative.

În același timp, lucrarea nu va prezenta niciun fel de evaluări privind un alt capitol tragic al istoriei zbuciumatului nostru secol, și anume numărul celor căzuți victimă acțiunilor bestiale ale grupărilor teroriste de sorginte comunistă (de pildă „Brigăzile roșii” din Italia sau „Fracțiunea Armatei Roșii” din Germania de Vest), care au „activat” în țările lumii libere pentru a le destabiliza și răspândi groaza în rândul populației, după ce în prealabil fuseseră finanțate, instruite și manevrate din umbră de KGB și de celelalte servicii de securitate ale țărilor comuniste.

Înainte de a încheia această Prefață, doresc să adresez mulțumirile mele cele mai sincere:

1. Domnului Johann Urwich, primul Președinte al „Comitetului Națiunilor Captive Germania-Europa”, autor cunoscut și apreciat al unor cărți zguduitoare și excelent documentate despre Gulagul comunist, în care a fost nevoit să-și petreacă atâția ani din viață. Dl. Urwich este acela care m-a inițiat în complicata problemă a adunării materialului doveditor al crimelor comunismului internațional și care mi-a mijlocit primele contacte cu persoane din rezistența anticomunistă. Și tot el este acela care – cu noblețea sufletească ce-l caracterizează – și-a deschis bogata arhivă personală, pentru a-mi pune la dispoziție unele documente (scrise și fotografice) extrem de rare sau poate chiar unice.

Înainte de toate însă, îi rămân Domnului Johann Urwich profund îndatorat pentru adevărata și caldă prietenie cu care m-a onorat.

2. Domnilor Ing. Mircea Vasilescu (fost deținut politic) și Andrei Macarov (român născut pe plaiurile Bucovinei de Nord, care și-a păstrat nealterată dragostea de patrie în tot timpul lungilor ani de exil), pentru încrederea și devotamentul cu care mi-au stat alături chiar și în cele mai critice momente ale activității noastre comune, precum și pentru dactilografierea primei forme a manuscrisului lucrării de față.

3. „Asociației foștilor deținuți politici din România”, în mod special D-lor Ticu Dumitrescu și Octavian Rădulescu, pentru tăria morală și curajul civic ce i-a condus permanent, mai ales din Decembrie 1989 încoace, în strădania lor de a răspândi adevărul despre crimele comise de comunism în România.

4. În mod cu totul deosebit doresc să mulțumesc familiei mele, fără de care această carte n-ar fi fost scrisă – poate – niciodată:

— Părinților mei – preotul Petre Mătrescu și mama Maria, precum și mătușii mele după tată Angela (care în anii celei mai cumplite prigoane comuniste m-a adoptat și mi-a ținut loc de mamă) – le port cea mai adâncă recunoștință, pentru că au știut să-mi sădească-n cuget și-n suflet, pe de o parte, dragostea de Dumnezeu, de Adevăr și de Țară și, pe de altă parte, capacitatea de a descifra diferitele fețe ale Răului cuibărit mai peste tot în biata noastră Românie.

— *Last but not least* mulțumesc soției mele Liana și fiului meu Mihai, care cu dragoste și înțelegere au reușit să-mi creeze – în ciuda sacrificiilor nu numai materiale solicitate de specificul activității mele – ambianța și liniștea sufletească necesare spre a-mi putea continua cercetările ce-au dus în final la scrierea acestei cărți.

Sa de in acum cuvântul cifrelor, acelor cifre care vor documenta fără putința de tăgadă caracteristica fundamentală a teoriei și practicii marxist-leniniste formulate de noi mai sus: crima organizată la nivel de stat. Crimă care – prin dimensiuni, longevitate, cinism și consecințe – nu are echivalent în istoria societății omenești.

Florin Mătrescu

Essen, la 30 Iunie 1992

I. IMPERIUL SOVIETIC

1. Rusia

Deși studiile întreprinse asupra crimelor înfăptuite de comuniști în Rusia sunt destul de numeroase, tragerea unor concluzii statistice definitive întâmpină dificultăți foarte mari, datorită organizării de o perfecțiune diavolească a instituției centrale de represiune, precum și caracterului ei strict secret (204).

Sub numele de Ceka\ această adevărată instituție a crimei a fost

întemeiată imediat după revoluția din Octombrie 1917 de către însuși Lenin, care a pus-o sub conducerea unuia din cei mai mari criminali ai istoriei. Felix Dzerjinski, considerat de scriitorul Maxim Gorki, întemeietorul așa-zisului „realism-socialist” în literatură, drept un om de o mare bunătate* (101). Ulterior, Ceka* și-a schimbat în repetate rânduri numele, devenind GPU, NKVD și, în sfârșit, KGB. Încercarea de a-și șterge în acest fel urmele a eșuat, în primul rând datorită faptului că de-a lungul întregii sale istorii această instituție sângeroasă nu și-a schimbat cu nimic nici esența inumană și criminală a acțiunilor ei represive și nici interesul arătat permanent pentru inițierea și organizarea după model propriu în toate țările căzute sub dictatură marxist-leninistă a unor instituții-fiice, cunoscute sub denumiri diferite, cum ar fi Securitatea* în România sau Stasi în fosta R.D.G. Inutil să mai adăugăm faptul că toate aceste organe represive au rămas sub controlul permanent al centralei de la Moscova.

În continuare vom încerca să prezentăm sintetic îngrozitoarele crime organizate și înfăptuite de dictatura comunistă, prin Ceka și urmașele ei, pe întregul teritoriu al imperiului sovietic. Va fi mai puțin o relatare cronologică, cât o încercare de a grupa datele statistice de care dispunem după alte criterii, și anume: categoriile etnice și sociale din care făceau parte victimele, învinuirile prin care se căuta justificarea omorurilor, metodele de exterminare folosite și, în sfârșit, locurile în care s-a efectuat cu predilecție lichidarea victimelor.

Complexitatea fenomenului ne obligă a utiliza concomitent toate criteriile enumerate mai sus, încercând să oferim cititorului o imagine cât mai exactă a ansamblului:

1. Lagărele de muncă și exterminare – evocate atât de emoționant mai ales de Soljenițin – au avut o importanță hotărâtoare în cadrul mecanismului perfect organizat al holocaustului roșu.

Astfel, conform studiilor întreprinse încă din 1971 de un grup de politologi francezi și belgieni, între anii 1917 și 1947 și-au pierdut viața în lagărele sovietice 21.000.000 de oameni (120). Un alt studiu despre crimele stalinismului (19) își extinde cercetările asupra perioadei 1917 – 1975, avansând cifra de 23.000.000 de persoane, în timp ce statisticile efectuate de unii exilați sovietici consideră că

numărul real al victimelor este mult mai mare. De altfel, până și Nikita Hrușciov îl acuza pe Stalin că ar fi fost direct răspunzător de moartea în lagărele de muncă a 16.000.000 de persoane (18).

Alexandr Soljenițin relatează că în 1937 – 1938 cota de ucidere în lagărele Arhipelagului Gulag ajunsese la 40.000 de oameni pe lună (170), iar Anton Ovseyenko (99) subliniază faptul că numărul total al celor internați în lagăre a crescut progresiv, atingând în 1938 abominabila cifră, după unii de 16.000.000, iar după alții de 18.000.000 de persoane, inclusiv femei și copii, considerați a fi fost tot opozanți ai regimului, sau – după expresia încetățenită de comuniști – dușmani ai poporului.

Nu putem să nu amintim și alte date statistice privitoare la victimele ucise în lagărele de muncă forțată: construcția canalului dintre Marea Baltică și Marea Albă (1931 – 1933) a costat viața a 300.000 de oameni, toți oponenți ai comunismului (93); sub traversele liniei ferate a Transsiberianului zac osemintele unui număr încă necunoscut, dar presupus, a se ridica la 250.000 de persoane, în majoritate musulmani, care au refuzat să accepte ateismul satanic al ideologiei marxist-leniniste (134); la minele de aur din Munții Urali, unde au fost siliți să muncească până la istovire deținuții din lagărele înconjurătoare, au fost de asemenea ucise nenumărate persoane, așa cum lasă să se bănuiască macabra descoperire recentă a peste 300.000 de schelete (174).

2) Colectivizarea forțată și așa-numita deschiaburire au reprezentat o altă cauză majoră a genocidului din imperiul sovietic. Numai numărul celor lichidați imediat prin împușcare se ridică la 750.000 de persoane (120). Johann Urwich, în excepționala sa carte Strigătul Golgotei răsăritene (101), relatează că dintre cei 6.800.000 de chiaburi oficial înregistrați (adică posesori ai unei parcele de pământ de minimum 10 ha), deja în anul 1932 nu mai era niciunul în viață. Numai în anul 1930 au fost deportați în lagărele din Extremul Nord și din Siberia un număr 2.000.000 până la 4.000.000 de simpatizanți ai chiaburilor (99), dintre care majoritatea și-au pierdut viața în timpul detenției. În același timp, pentru anul 1930 se estimează că numărul deportaților în lagărele din Asia sovietică a fost de 5.000.000 (121).

Alți cercetători, cum ar fi Ronald Hingley (12 a; 14 a), consideră că lichidarea țăranimii a costat numai între 1932 și 1933 un număr de 10.000.000 de vieți, dintre care cel puțin $1/3$ au fost pur și simplu executați, în timp ce pentru uciderea a $2/3$ au fost folosite alte mijloace de exterminare, cum ar fi înfometarea, extenuarea prin muncă, cazarea în barăci neîncălzite sau neacordarea nici unui fel de îngrijire medicală. De altfel, înfometarea voită este socotită a fi fost metoda prin care au fost uciși între 1921 și 1923 circa 5.000.000 de țărani (12). În timp ce alte statistici vorbesc de lichidarea a 6.000.000 de locuitori ai satelor (120).

3. Înfometarea intenționată a populației, provocată în 35 din cele 40 de gubernii ale Rusiei, a dus la moartea tragică a altor milioane de cetățeni sovietici. Cum arătam mai sus. se consideră că în 1921 – 1922 au murit prin înfometare circa 5.000.000 de oameni (11; 99), o cifră apropiată fiind numită și de Leonid Pereversen, și anume 5.900.000. Mai târziu, între 1930 și 1933, și-au pierdut viața în același mod 7.000.000 de persoane (120). O altă statistică (99), referindu-se la perioada 1932 – 1934, vorbește de un total de 20.000.000 de morți, incluzând și pe cei deportați, bătuți și maltratați de diverse unelte ale dictaturii comuniste. În ciuda acestor nepotriviri de cifre, un lucru este sigur: numărul persoanelor exterminate prin înfometare silită se ridică la cel puțin 2.500.000, această cifră fiind documentată cu certitudine.

4. Aparatul de teroare cel mai sângeros din istoria lumii întruchipat de poliția secretă sovietică are la activul său crime și execuții în masă monstruoase, care se adaugă la măcelul general organizat prin metodele enumerate mai sus. Chiar relatările oficiale făcute de-a lungul timpului de însăși securitatea sovietică se referă la cifre de la cel puțin 50.000 (6) până la mai multe milioane de victime (7). Adunând însă pe baza datelor furnizate de poliția secretă sovietică – numărul crimelor propriu-zise și pe cel a morților provocate ca rezultat al tratamentului mizerabil aplicat deținuților, Robert Conquest (8) stabilește pentru perioada 1917/1923 cifra minimă de 500.000 de victime, în timp ce statistica Comisiei Denikin vorbește despre uciderea numai în anul 1918 – 1919 a 1.760.000 de persoane.

Astfel, teroarea organizată începută odată cu revoluția din

Octombrie 1917 și continuată cu războiul civil a dus la moartea a cel puțin 14.000.000 de oameni, deși unii consideră această cifră ca fiind exagerată (10). După alte estimări, în perioada 1917 – 1920 au fost uciși prin teroare cekistă numai în Țările Baltice și în Finlanda (care până la recunoașterea suveranității lor fuseseră înglobate în Imperiul Țarist) peste 2.000.000 de persoane (134).

În ce privește diferitele păături sociale de care aparțineau victimele terorii roșii, trebuie spus că numai între 1917 și 1920 au fost uciși circa 160.000 de intelectuali (profesori, scriitori, medici, studenți etc.). La aceștia s-au adăugat circa 740.000 de funcționari, comercianți și ofițeri, 50.000 de polițiști, 40.000 de clerici și 1.300.000 de muncitori și funcționari inferiori. În total 2.900.000 de persoane (120).

Revolta din Kronstadt a dus la masacrarea a 18.000 de matrozi și soldați și a 5.700 de rude ale acestora (134).

Pe seama poliției secrete se pune și uciderea între 1931 și 1933 a unui număr de 9.400.000 de oameni (168), în timp ce numai în anul 1937/38 numărul victimelor ucise direct prin împușcare de către NKVD se ridică la 1.600.000 (120). La această cifră se adaugă pentru același an 635.000 de muncitori, funcționari și intelectuali, 340.000 de membri ai partidului comunist căzuți în dizgrația lui Stalin, precum și 30.000 de cadre politice și militare ale Armatei Roșii (120).

Între anii 1938 și 1947 au fost împușcați 2.773.500 de persoane, dintre care 5.000 au fost preoți și 23.000 cadre ale armatei (120).

Utilizarea în scopuri criminale a psihiatriei ca mijloc de teroare sau de exterminare a adversarilor regimului comunist poate explica cifra enormă de 4.700.000 de cetățeni sovietici înregistrați în registrul bolnavilor mintali (242). După datele furnizate de Asociația internațională împotriva folosirii abuzive a psihiatriei, la cifra de mai sus se adaugă un număr mult mai mare de internați cu diagnostice false, obținute cu complicitatea medicilor înrolați în rândurile KGB, respectiv ale organizațiilor care l-au precedat. Această asociație raportează și faptul că în 1990 existau încă cel puțin 33 de cazuri de internări forțate în spitale de psihiatrie, precum și 24 de cazuri a căror urmă „a fost pierdută”, datorită faptului că probabil aceste persoane fuseseră lichidate fizic (242).

Cutremurătoare este și următoarea relatare: între anii 1935 și 1940 au trecut prin **Lubianka** (sediul **NKVD** și apoi al KGB) și prin alte sedii ale aceleiași instituții un număr de 18.840.000 de oameni, reprezentând deci 25% din populația adultă a URSS la epoca respectivă. Dintre aceștia, 7.000.000 au murit în pușcării, iar restul în lagăre de muncă forțată (99). În 1937 și 1938 au fost arestate din ordinul lui Stalin 7.000.000 de persoane, dintre care 1.000.000 au fost executate pe loc și 2.000.000 ucise în pușcării și lagăre de muncă (171).

În perioada stalinistă, instituția terorii și-a îndreptat în mare parte atenția asupra membrilor partidului comunist sovietic. Astfel, în 1934 Stalin a ordonat uciderea a 40.000 de veterani ai partidului din organizația Leningrad și a 180.000 de dușmani ai poporului din organizația Moscova (99). Din cei 504 membri ai C.C., au fost lichidați 297. Între 1934 și 1949 au fost executați **2.000.000** de membri de partid (99), printre care o serie întreagă de personalități proeminente ale comunismului sovietic și internațional. cum ar fi: Mihail Frunze, Felix Dzerjinski, Serghei Kirov, Gheorghi Dimitrov, Henri Barbusse și alții. De amintit că N. Ejov, ministrul securității din acel timp, a condus personal uciderea a 500.000 de membri și a tot atâtor nemembri de partid (13). În perioada aceasta se aflau în lagărele sovietice permanent 10.000.000 de oameni, cu o rată de deces de 15% pe an. Aceasta înseamnă că numărul victimelor terorii lui Ejov se ridică la cel puțin 10.000.000 (16), iar după alții la chiar 12**.000.000** (17) de persoane.

O altă grupă social-profesională urmărită de ura satanică a lui Stalin a fost armata. Astfel, numai masacrul Armatei Roșii ordonat de Stalin în 1937 – 38 (episodul Tukacevski) a dus la omorârea a 30.000 de persoane, din care au făcut parte 90% din generalii și 80% din coloneii existenți la acea dată în armata sovietică.

5. Războaiele purtate de agresivul imperiu sovietic, precum și insurecțiile armate provocate de agenții și uneltele sale au generat la rândul lor milioane de victime (25): insurecția provocată de agenții CEKA în 1918 în Finlanda, atacarea în 1918 – 1919 a Țărilor Baltice doritoare a-și recâștiga independența, precum și a Poloniei în 1920,

războiul împotriva țărilor caucaziene din 1921 – 1922, războiul civil desfășurat cu întreruperi timp de două decenii în China, lupta în războiul civil din Spania a brigăzilor „antifasciste” (aflate direct, deși mulți n-au știut-o, sub conducerea NKVD), războiul de la sfârșitul anilor '30 cu Finlanda și răpirea Careliei (unde au căzut 535.000 de soldați sovietici (99), fără a mai socoti pe victimele finlandeze), precum și atacarea Poloniei, soldată cu anexarea zonei răsăritene a acestei țări (212), ca să nu mai vorbim de evenimentele similare de după 1945, care au culminat cu războiul din Afghanistan.

Independent de toate aceste forme de agresiune în afara granițelor U.R.S.S., numai războiul civil din Rusia a costat viața a circa 4.500.000 (120), după alții chiar a 4.800.000 de oameni (168). n al doilea război mondial au pierit în total circa 32.000.000 de cetățeni sovietici, din care se consideră că cel puțin 50%, deci 16.000.000 au murit exclusiv datorită incompetenței crase a ofițerilor superiori, instalați de Stalin la conducerea armatei după nimicirea în perioada antebelică a generalilor și ofițerilor (99). De altfel, chiar statisticile sovietice oficiale – actualmente puternic controversate – indică cifra „de la 20.000.000 de morți în sus* (Mihail Suslov, 1965), ajungând până la 27.000.000 (Mihail Gorbaciov, 1990) (212). Datorită acelorasi cauze au fost sacrificați complet inutil în bătălia de la Stalingrad circa 1.300.000 de soldați sovietici (99).

În general se apreciază că U.R.S.S. a pierdut de-a lungul „anilor de război permanent dus împotriva propriului popor mai mulți oameni decât populația actuală a Germaniei de Vest, dar aste probabil că cifra exactă a victimelor nu va fi cunoscută niciodată” (212). Alte evaluări globale privind greul tribut de sânge plătit de sclavii imperiului sovietic sunt tot atât de îngrozitoare. Astfel, senatorul american Thomas J. Dodd relatează că ceretări intense l-au condus la o estimare minimală de 35.000.000 și maximală de 45.000.000 de persoane” (26).

Care ar fi deci cifra totală a victimelor cu care poporul rus și micile grupe etnice aparținând de Rusia propriu-zisă au plătit groaznicul experiment al comunismului?

Vladimir Bukovski considera că operațiile de „purificare”,

războiul civil, colectivizarea forțată, foametea provocată au dus la moartea a 40.000.000 de oameni (27). Grupele de cercetători francezi și belgieni raportează cifra de 49.000.000 de victime (120). Pe seama terorii lui Stalin (1924 – 1953) se pun, după Medvediev, cel puțin 30.000.000 de victime (118), în timp ce istoricul Bestușkov-Lada (119) stabilește un număr de 50.000.000 de persoane ucise în perioada stalinistă. Dar rezultatele recensământului populației făcut în prima jumătate a anilor '60 (oferind probabil date destul de precise) conchid asupra unui total de victime care se ridică la 66.000.000 (29). O cifră foarte apropiată a fost comunicată și de ziarul francez „Le Figaro” (102): 66.700.000 de morți.

O statistică suedeză (127) comunică însă cifra globală de peste 75.000.000 de victime, dintre care:

— Victime în U.R.S.S. Între 1917 și 1959 =	66.700.000
— Victime ale regimurilor instalate de U.R.S.S.	
— Prizonieri de război uciși	3.000.000
— Germani morți în lagărele sovietice	2.000.000
— Victime ale comuniștilor din Europa de Est	2.922.000
	500.000
Total victime:	75.122.700

Cifrele cele mai ridicate pentru aceeași perioadă 1917 – 1959 le oferă Ovseyenko (99), care consideră imperiul sovietic a fi răspunzător de următoarele victime:

2.

Basarabia și Bucovina de Nord

Odată cu anexarea samavolnică de către U.R.S.S. a Basarabiei și Bucovinei de Nord în vara anului 1940, ca urmare a criminalului tratat Molotov-Ribbentrop încheiat între imperiul comunist și Germania nazistă, a fost dezlănțuită pe aceste străvechi teritorii românești teroarea roșie, care a continuat cu furie până în vara anului 1941 (99; 145), când trupele române au trecut Prutul.

Metodele folosite au fost cele deja aplicate în restul imperiului:

omourile în masă, deportările dincolo de Urali și în Extremul Nord, colectivizarea forțată a agriculturii și naționalizarea industriei (98).

Astfel, între 28 Iunie 1940 și 22 Iunie 1941 au fost deportați în lagăre, un număr de 300.000 de români basarabeni și bucovineni (146). Alte surse indică o; cifră mult mai ridicată: între 800.000 (145) – și 1.000.000 (96).

— Dintre deportații acestui prim-val ai târârii se estimează că, 10.000 au fost relativ rapid asasinați (97; 146). „Dovezi ale acestor asasinate sunt gropile comune descoperite de armata română după începerea războiului la 22 iunie 1941 și eliberarea – din păcate temporară – a Basarabiei (de exemplu în satul Sofia din zona Băiești) (147).

După 1944, când Basarabia și Bucovina de Nord au recăzut în mâinile comunismului sovietic, teroarea a luat caracterul de adevărat genocid al populației românești, urmărindu-se în mod vădit schimbarea totală a structurii etnice a populației (97), scop pentru care s-au folosit două mijloace principale:

a) Asasinarea, deportarea și strămutarea. Astfel, se evaluează că între 1945 și 1954, cel puțin 500.000 de români basarabeni și bucovineni au fost deportați în lagărele Gulagului (157).

b) Aducerea în gurile* rămase a unor înlocuitori din restul Uniunii Sovietice, dar mai ales ruși.

Recensământul din 1979 arată rezultatele acestei politici de deznăționalizare, deoarece în alte republici unionale apar români (145): 102.137 în R.S.S.F. Rusă; 3.152 în Uzbekistan; 2.392 în Gruzia; 1.561 în Turkestan; 1.397 în Azerbaidjan; 1.298 în Kirkizia; 580 în Tadjikistan; 334 în Armenia.

Numărul total al victimelor comunismului în Basarabia și Bucovina de Nord este estimat de Ovseyenko (99) la 1.500.000 de persoane.

3. Bielorusia

Tragedia Bielorusiei a început odată cu anul 1920, când și-a pierdut independența, câștigată pentru foarte scurtă vreme în 1918.

După unele estimări (99), între 1921 și 1941, ca rezultat al execuțiilor și deportărilor au fost uciși 4.500.000 de oameni. Relatări

recente din presa sovietică și occidentală atestă amploarea crimei organizate împotriva rușilor albi (104; 112; 113). Astfel, după datele comunicate oficial, numai în pădurea din Europați (în apropiere de capitala Minsk) au fost descoperite scheletele a 50.000 de oameni care fuseseră spânzurați între 1936 și 1941 de trupele NKVD, la ordinul lui Stalin (113; 104). Datele neoficiale furnizate de rezistența bielorusă arată – însă că număra) celor omorâți în această pădure-se ridică la 250.000 de persoane (apă).***

Estimări asemănătoare pot fi găsite și în reportajul apărut în „Literatura i mastaztia. precum și în relatările scriitorului Vassil Bikov, care – vorbind despre cele 5 gropi comune descoperite lângă Minsk – apreciază numărul morților la 102.000 (112). În sfârșit, un arheolog sovietic estimează numărul victimelor la 150.000 (113), în timp ce o altă relatare (111) precizează că la locul amintit au fost lichidați cu predilecție țărani și muncitori (fapt stabilit după resturile de îmbrăcăminte descoperite). Intelectualitatea, și mai ales clerul, a plătit însă un tribut tot atât de greu. Astfel, peste 20.000 de vârfuri ale bisericii bieloruse au pierit în lagărele de exterminare comuniste.

4. Gruzia

Din păcate, până în prezent nu dispunem de date statistice separate privind tributul de sânge plătit comunismului sovietic de dârzul popor gruzin.

Relatările recente ale presei germane privind mișcările anticomuniste din Gruzia demonstrează limpede cruzimea arătată de trupele KGB (locale sau aduse în grabă) față de această națiune. Astfel, în urma ciocnirilor dintre armată și demonstranți care au avut loc la Tiflis la 9 Aprilie 1989 (109; 245) s-au semnalat cel puțin 20 de morți și 138 de răniți, ca rezultat atât al loviturilor corporale, cât și al efectelor imediate sau tardive avute mai ales asupra femeilor de gazele lacrimogene de tip nou (cu efecte atropinice) folosite de forțele de reprimare (110). Trebuie să subliniem însă faptul că numărul adevărat al morților și răniților a fost cenzurat, ceea ce a determinat ziarul Moskovskaia Novosti să vorbească despre eșuarea glasnostului.

5. Țările Baltice

Există un consens unanim între toți specialiștii care cercetează

crimele comunismului: politica de genocid aplicată de sovietici în micile Țări Baltice (Estonia, Letonia și Lituania) a luat una din cele mai dure forme (154; 144).

Estimări globale vorbesc de 2.000.000 de persoane deportate în perioada 1939 – 1940, după ce (ca urmare a tratatului Molotov-Ribbentrop) aceste țări – alături de estul Poloniei și apoi de Basarabia și Bucovina de Nord – au fost anexate colosului sovietic (193). Dacă deci vom socoti că numărul victimelor făcute în același interval de timp în provinciile românești răpite s-ar fi ridicat la 300.000, putem atunci considera că restul de 1.700.000 de uciși au provenit în cea mai mare parte din cele trei Țări Baltice. Ca rezultat al muncii forțate din lagăre, al malnutriției și frigului, toți aceștia și-au pierdut viața (99).

Despre marea tragedie trăită de baltici deținem însă și unele date suplimentare: statistici recente consideră că numărul real al deportărilor ar fi fost: 140.000 de estoni, 150.000 de letoni și 350.000 de lituanieni (244). Împărțite pe diverse perioade istorice, cifrele terorii arată următoarele:

— Între 1917 și 1920, când micile state baltice au reușit să-și dobândească independența, au fost ucise circa 500.000 de persoane.

— După pierderea din nou a independenței în 1940 și invazia trupelor Armatei Roșii, zeci de mii de baltici au fost arestați, dispărând pentru totdeauna (144). Numai în noaptea de 14 Iunie 1941 au fost arestați, deportați și ulterior uciși 10.000 de estoni (155). Mii de oameni au fost executați pe loc prin sufocare, împușcare în ceafă sau electrocutare (155), îngroparea făcându-se în gropi comune, dintre care unele au fost descoperite recent.

— După 1945, teroarea a continuat cu și mai multă furie. Nu numai cunoscutele metode de lichidare sau deportare a populației băștinașe baltice în scopul modificării structurii etnice în favoarea rușilor, nu numai crimele înfăptuite în cursul procesului de naționalizare și colectivizare, ci și masacrarea tuturor celor ce participau la mișcarea de rezistență contra comunismului sovietic au costat viața unui impresionant număr de oameni, mai ales dacă raportăm aceste cifre la populația mică a Țărilor Baltice. De exemplu,

pe baza depozițiilor locotenent-colonelului Burlitki (care a operat cu batalionul său în Lituania) se apreciază că un număr de circa 50.000 de patrioți lituanieni au intrat în mișcarea de rezistență care a luptat între 1945 și 1952. Aproape toți au plătit curajul dovedit cu viața (156).

În acest context, nu putem să nu amintim acțiunea cel puțin iresponsabilă a guvernului neutralei Suedii, care – la sfârșitul războiului – a predat sovieticilor (mai bine zis KGB-ului) mii de baltici, cu toate că toți aceștia solicitaseră azil politic și primiseră asigurări că riscul unei expulzări ar fi exclus! (101).

— În sfârșit, în lupta lor pentru recunoașterea independenței, luptă reluată cu și mai multă intensitate în ultimii ani, popoarele baltice au trebuit să plătească un nou tribut de sânge. Reprima rea demonstrațiilor din 1989, organizate cu prilejul tristei aniversări a tratatului criminal Molotov-Ribbentrop, precum și evenimentele sângeroase din 1991 deschid pagini noi în istoria brutalității comunismului, ascuns de data asta sub masca nevinovată a neocomunismului de tip „perestroika” și glasnost¹. Astfel, este unanim acceptat faptul că atacul trupelor Armatei Roșii și ale KGB în Lituania (Ianuarie 1991) a fost avizat de Gorbaciov însuși (232). Rezultatele acestor evenimente vorbesc de la sine: în timpul masacrului de la Vilnius din 8 Ianuarie 1991, au fost omorâți 60 de oameni (248); atacul din noaptea de 16 Ianuarie 1991 asupra radiodifuziunii din Vilnius s-a soldat cu uciderea a 14 (247) și rănirea a 358 de civili neînarmați (248; 243). Postul de radio german WDR 2 raporta însă uciderea a 42 și rănirea a 160 de persoane (249). Atacul asupra ministerului de interne leton din Riga a dus la moartea a 5 și rănirea a 11 persoane (246).

6. Ucraina

Ucraina a fost „beneficiarul” Nr. 1 al activității ucigașe întreprinse de teroarea comunistă (135). În desfășurarea holocaustului roșu în această țară se pot distinge mai multe etape:

a) După distrugerea prin război a Republicii Democratice Ucrainene (1917 – 1922), datorită luptelor și foametei dramatice care le-a urmat și-au pierdut viața circa 3.000.000 de oameni (135).

b) Colectivizarea forțată și lupta împotriva chiaburilor (este

vorba de cei 5.388.000 de țărani care posedau mai mult de 10 ha de teren agricol), care a durat din 1922 până-n 1932, a dus la moartea a 1.500.000 – 2.000.000 de oameni (134). Dintre aceștia, circa 300.000 până la 500.000 au fost omorâți pe loc (în satele lor), iar restul au fost deportați și exterminați în lagărele de muncă din Siberia (136). Biroul politic al C.C. al P.C.U.S. hotărâse exterminarea a 6.000.000 de țărani (116), dar această cifră a fost cu mult depășită. Astfel, în convorbirile dintre Stalin și Churchill, primul vorbea despre 10.000.000 de țărani ucraineni, care au trebuit să fie exterminați din motive de necesitate (116). De asemenea, după informațiile furnizate de ziarul Socialisticeskoe Stroitelstvo din 1936, conform declarației înaltului comisar al poporului Molotov. Între 1928 și 1932 „culacii au fost reduși la cifra zero (134). În general se estimează că lichidarea chiaburilor (dar de fapt a întregii țărăni ucrainene) a dus la deportarea a 10 – 12.000.000 de persoane (138).

c) Teroarea a continuat, astfel încât între 1932 și 1938 sute de mii de oameni au fost deportați și au dispărut fără urmă (135). Din această perioadă datează și cele circa 250.000 de cadavre descoperite într-o groapă comună din pădurea Bikovnia, în apropiere de Kiev (117; 135). Aici au fost adunate mai ales victimele anului 1938 (135), acuzate de a fi fost dușmani ai poporului sau de a fi depus activități contrarevoluționare și de spionaj (117).

d) Cel mai emoționant și crud capitol al genocidului suferit de poporul ucrainean este cel al foamei PROVOCATE (numite holocaustul înfometării), care a fost organizată în anii 1932-1933 și a costat viața a 7.000.000 de oameni (115; 116; 137; 138). Scopul planificării, pregătirii și punerii în aplicare a acestei monstruoase operațiuni de exterminare, care pare a fi produsul unui îngrozitor coșmar (135), a fost nu numai uciderea fizică a unui întreg popor, ci și dezumanizarea și mutilarea psihică a supraviețuitorilor: printre altele ne gândim la numeroasele cazuri de canibalism (și mai ales la mamele care și-au devorat pruncii), în urma cărora făptașii – chiar dacă au reușit să scape cu viață – au rămas stigmatizați până la ultima lor suflare de groaznicul mod în care au fost siliți să-și satisfacă elementarul instinct de conservare.

Această metodă de ucidere în masă, pe care teroarea roșie a aplicat-o și în alte regiuni ale U.R.S.S. – totalul victimelor este încă necunoscut, dar se ridică la mai multe milioane, dintre care 1.000.000 numai în Caucazul de Nord (134) –, a pus de fapt în practică ceea ce satanicul criminal V.I. Lenin scrisese deja în 1922: „Noua politică economică nu se va sfârși niciodată. Noi vom continua teroarea prin toate mijloacele, inclusiv prin cele economice. Lichidarea definitivă a culacilor ca clasă socială este un imperativ al politicii noastre” (116).

Chiar dacă ne îndoim că se va ști vreodată numărul total al victimelor holocaustului roșu, un lucru este sigur: Conform recensământului din 1939, populația Ucrainei a prezentat față de recensământul precedent (din 1926) o scădere de 11.000.000 de oameni, pe care nu-i putem considera decât ca a fi căzut victimă terorii comuniste (138).

e) Alipirea Ucrainei de vest la U.R.S.S. și războiul dintre „cafenii și roșii”, anterior aliați, a costat Ucraina 8.000.000 de morți (dintre care 5.500.000 populație civilă), cifră care reprezenta circa 19% din întreaga populație a țării (110; 139). Dacă se ia în considerație și pierderea demografică datorată altor cauze menționate mai sus (11.000.000), atunci cifra morților atinge un total de 14.500.000 (140).

f) După reocuparea țării în urma luptelor comuniștilor împotriva Mișcării de eliberare a Ucrainei, au fost omorâte circa 700.000 de persoane, ca rezultat al uciderii imediate sau după deportarea în lagăre (135).

g) În sfârșit, catastrofa nucleară de la Cernobîl – datorată nu unei simple întâmplări, ci crasei incompetențe a cadrelor tehnice și politice, lipsei simțului de răspundere, neglijenței sau insuficienței măsurilor de siguranță și mai ales încercării ucigașe de a ține secret evenimentul și de a tergiversa evacuarea și îngrijirea medicală imediată a populației – a determinat o nouă omorâre în masă, în primul rând a ucrainenilor. Cifrele sunt încă în curs de calculare, dar, după unele estimări, datorită neglijenței iresponsabile și mai ales minciunii cu care conducerea comunistă a lui Gorbaciov a încercat să minimalizeze adevărata dimensiune a catastrofei au murit imediat sau în urma efectelor tardive ale iradierii mai multe sute de mii de oameni,

astfel încât a fost atinsă inima națiunii (135).

În cea mai recentă și competentă estimare a victimelor poporului ucrainean de-a lungul celor 70 de ani de teroare comunistă (135), cifra globală se ridică la 22.000.000 de persoane. În sprijinul acestei statistici vin și concluziile unei comisii internaționale care a studiat gropile comune din localitatea Vinița, unde au fost înhumate 6 valuri de victime, și anume:

a) în perioada 1921 – 1922: 10.000 de ofițeri, soldați și politicieni ucraineni, participanți la mișcarea de eliberare a țării lor; b) ulterior circa 8.000 de membri ai mișcării „Uniunea pentru eliberarea Ucrainei”; c) în perioada 1930 – 1933 circa 20.000 de țărani care s-au opus colectivizării;

9. În 1935, odată cu asasinarea lui Kirov la Moscova, au fost îngropate aici circa 2000 de persoane;

10. În anii 1937 – 1938 poliția secretă a aruncat în acest cimitir circa 15.000 de ucraineni; t) în timpul foametei provocate, la Vinița au fost înhumate circa 150.000 de cadavre.

Cifra totală a victimelor îngropate aici se ridică deci la 700.000 persoane. Statistica finală apreciază că circa 60% dintre ale au fost țărani, restul muncitori și intelectuali. Majoritatea au fost în vârstă de 20 – 40 de ani. Uciderea s-a făcut prin metoda preferată a securității sovietice: împușcarea în ceafă (143).

Nu putem încheia acest subcapitol fără a aminti de tributul de sânge plătit de biserica ucraineană: între 1928 și 1938 au fost exterminați în închisori și lagăre de muncă 28 de episcopi ortodocși și uniți, în timp ce numărul preoților și al călugărilor uciși și deportați este atât de mare, încât nu a putut fi încă stabilit nici măcar cu aproximație.

În ciuda acestui bilanț sângeros, cercetătorii ucraineni ai holocaustului roșu afirmă cu tărie faptul că asupra cifrei definitive a victimelor încă nu a fost spus ultimul cuvânt, ea depășind cu mult aproximațiile date de noi mai sus, pe baza documentelor publicate până-n prezent.

7. Alte naționalități

Aprecieri globale privind victimele aparținând diverselor

grupuri etnice neruse înglobate în imperiul sovietic, ucise prin execuții în masă sau în timpul deportării, ating cifre de ordinul mai multor sute de mii (22).

Astfel, se estimează că în urma deportărilor și-au pierdut viața 500.000 de calmuci, inguși, balkiri, tătari din Crimeea și germani de pe Volga, karaceai, mișeri și ceceni (23). În schimb, numărul celor exterminați în Kazahstan se ridică la 2.000.000 (99), din care 1.000.000 în timpul colectivizării forțate (116). În afară de această cifră, la 18 Mai 1944 au fost deportați în Asia, sub controlul mareșalului Voroșilov, circa 100.000 de tătari din Crimeea, acuzați că ar fi colaborat cu armata germană. Marea majoritate a acestora au fost femei și copii, care nu s-au mai întors niciodată (99).

Caucazul a plătit tributul de sânge cu 422.000 de persoane deportate în Siberia și executate (99), în timp ce din regiunile imperiului sovietic locuite de musulmani între 1930 și 1940 au dispărut 3.400.000 de oameni (99).

În sfârșit, trebuie să amintim și răspunderea morală a comandamentului armatei engleze, care, după terminarea celui de-al doilea război mondial, a predat rușilor întreaga armată a cazacilor aflați sub comanda generalului german von Pannwitz (101). De neuitat și de neiertat este că predarea cazacilor a avut loc în ciuda faptului că ofițerii englezi făgăduiseră pe cuvânt de onoare că nu va avea loc niciun fel de transfer de prizonieri către sovietici. De prisos să mai spunem că această armată de cazaci a fost imediat exterminată până la ultimul om de către NKVD (101). Astfel, se poate spune fără exagerare că englezii – ca și suedezii, care, cum aminteam mai sus, au „livrat” comuniștilor pe azilanții politici originari din Țările Baltice – au fost copărtași la uciderea tuturor acestor oameni.

După unele estimări globale (99), în timpul celui de-al doilea război mondial au fost deportați în lagăre de muncă sau omorâți un număr de 15.000.000 de neruși (ucraineni, bieloruși, caucazieni, musulmani etc.) Acuzația cea mai frecventă, care nu era de obicei probată de niciun fel de dovezi, era aceea de colaboraționism cu trupele germane de ocupație, care, inițial fuseseră primite de cea mai mare parte a populației ca potențiali eliberatori (127).

Despre crimele represive din ultimii ani ar fi foarte mult de spus. Ne vom mulțumi să arătăm că numai reprimarea demonstrației organizate la **Erevan** în Mai 1990 de către „Mișcarea Națională”, la care participaseră peste 200.000 de persoane, s-a soldat cu cel puțin 20 de civili morți (195).

8. Evreii

Dintre numeroasele minorități etnice ale imperiului sovietic, evreii au plătit și ei un tribut greu terorii comuniste. Privitor la această temă dispunem numai de relatări fragmentare și de o singură estimare globală, datorată compatriotului nostru Johann Urwich (101).

Astfel, una dintre relatări privește crimele lui Aleksei Nasedkin, care – dorind să-și dovedească fidelitatea față de conducătorii din Kremlin – a arestat 12.000 de evrei din Bielorussia (majoritatea mici comercianți), acuzându-i de „spionaj”. Toți au fost omorâți de trupele **NKVD** (99). O altă crimă în masă asupra evreilor a avut loc la Riga: în ajunul începerii războiului Germaniei împotriva U.R.S.S. au fost omorâți de **NKVD** 60.000 de evrei (09). Aceeași sursă estimează pierderile populației evreiești datorate terorii roșii înainte și după cel de-al doilea război mondial la mai multe sute de mii de persoane.

Se relatează de asemenea că soldații armatei roșii de sub comanda maiorului Dontsov și a căpitanului Jermolaiev au închis în închisoarea din Tielsjai (**Telsiai**, Lituania) un număr de 73 de evrei, care au fost uciși cu baionetele sau prin împușcare, după ce în prealabil le-au fost tăiate bestial organele genitale. Cadavrele au fost descoperite și expertizate 4 zile mai târziu de către armata germană care ocupase între timp orașul (108).

În 1948 a fost declanșat un pogrom special împotriva „Comitetului antifascist evreiesc”, fondat în timpul războiului. Represaliile s-au extins asupra mai multor mii de evrei, dintre care un număr de 430 de personalități ale comunității evreiești din U.R.S.S. au fost ucise (99).

La ședința Biroului Politic din 1952, Stalin spunea: „Există pericolul unui pogrom împotriva evreilor. S-au raportat multe cazuri de atacuri asupra unor personalități evreiești proeminente. Cred, tovarăși, că noi trebuie să protejăm pe evreii noștri! Cel mai bun lucru

ce-l avem de făcut este să-i mutăm din Moscova și Leningrad într-un loc sigur”. După aceste cuvinte, Stalin a prezentat tovarășilor săi o listă de evrei ce trebuiau „mutați” imediat, listă care fusese întocmită de Lazar Kaganovici, el însuși evreu. De altfel, Stalin ordonase ca deportarea evreilor să fie propusă chiar de către acei evrei care ajunseseră în anumite posturi înalte. Printre acești trădători ai propriului lor neam au fost Isaac Mits și violonistul David Oistrach. Mai mult: cei cărora li s-a permis să rămână în Moscova au trebuit să poarte pe piept – ca și evreii din Germania hitleristă – steaua evreiască de culoare galbenă (99).

Trebuie arătat de asemenea că din cele 3.000.000 de persoane deportate imediat după ocuparea de către sovietici a Poloniei orientale (conform tratatului Molotov-Ribbentrop, jumătate – deci 1.500.000 – au fost evrei. Toți aceștia au fost ulterior exterminați (134).

În emoționanta sa lucrare *Strigătul Golgotei răsăritene*, bunul meu prieten Johann Urwich, comentând declarația făcută de un rabin în fața unei comisii a Senatului Statelor Unite (conform depoziției sale, în lagărele sovietice ar fi fost uciși 3.500.000 de evrei), fără a contesta această cifră (pe care eu însumi n-am întâlnit-o niciodată citată în presa contemporană), precizează: „Este bine de amintit tocmai acum, că matadorii KGB-ului și ai justiției sovietice erau în majoritate evrei, ca și o mare parte din politrucii lagărelor cu regim special”. Și, în concluzie, Johann Urwich adaugă: „Dacă astăzi, după atâția ani de la sfârșitul războiului, se mai vorbește de un Auschwitz și de alte lagăre ce nu trebuie date uitării, cred că tot astfel acum, când ne aflăm la o răscruce de drumuri, trebuie să nu fie dați uitării cei morți și cei vii de pe întinsa Golgotă nordică și răsăriteană, iar călăii lor să fie aduși în fața unui nou Nürnberg” (101).

Tot lui Johann Urwich îi datorăm sublinierea comportării omenеști a Mareșalului Antonescu și a guvernului condus de el în problema evreiască, luare de poziție care nu face decât să ne ajute la restabilirea adevărului privind această temă: „După cum este cunoscut, guvernul Mareșalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre Germania. Cea mai bună dovadă o aduce însuși guvernul Israelului, ca răspuns la acuzațiile ce se aduc României antonesciene. O

altă dovadă este că, odată cu arestarea și condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat c-ar fi fost amestecat în deportarea evreilor. Rabinul Moses Rosen din România de azi, omul partidului și sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare de câte ori are ocazia, afirmând că din România au fost deportați în Germania 300.000 de evrei, o cifră complet falsă și provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului, care fuseseră cedate Ungariei în 1940, după dictatul de la Viena (101).

Datorită unei complicități greu de explicat, milioanele de evrei exterminate în cadrul holocaustului din teritoriile ocupate de germani n-au fost raportate ca atare, ci ca „victime civile” ale războiului (212)

În orice caz, aceste dezvăluiri senzaționale fac cu atât mai de neînțeles tăcerea aproape completă a forurilor mondiale evreiești, a excelentului grup de la Viena condus de Simon Wiesenthal și a mass-mediei occidentale, care nu stigmatizează și acuză sistemul comunist ca fiind direct răspunzător de uciderea bestială a peste 3.000.000 de evrei, ca să nu mai vorbim de cei care au supraviețuit închisorilor și deportărilor, dintre care unii au fost personalități proeminente nu numai ale poporului evreu, ci și ale culturii și științei mondiale. Parafrazându-l pe Orwell, ne punem numai o simplă întrebare: Sunt oare morții evrei datorăți holocaustului negru al naziștilor mai morți decât cei, măcar pe jumătate ca număr, datorăți holocaustului roșu? Care-i motivul acestei voite tăceri? Sperăm că într-un viitor cât mai apropiat, și anume atâta vreme cât unele dintre victime mai sunt încă în viață, cercetătorii atât de experimentați ai comunității evreiești mondiale vor da publicității date cât mai complete cu privire la acele milioane de evrei care au fost ucise mișelește de monștruoșii criminali generați de sistemul sovietic.

EUROPA

Țările Europei care după cel de-al doilea război mondial au căzut sub influența U.R.S.S. și în care – sub oblăduirea Moscovei și prin falsificarea alegerilor parlamentare – a fost introdus comunismul au avut de plătit un tribut foarte greu terorii roșii nu numai prin

suportarea trupelor de ocupație sovietice, ci și în urma exterminărilor în masă și deportărilor fie în lagărele din propria țară, fie din cuprinsul imperiului sovietic (123). Sute de mii de cetățeni din aceste țări, și mai ales din cele care luptaseră în timpul războiului împotriva U.R.S.S., au dispărut în timpul prizonieratului sau au fost după ocuparea patriei lor duși cu forța în lagărele de muncă din țara fratelui de la răsărit” (30).

Greul tribut de sânge plătit de aceste țări este dovedit și de datele furnizate de „Societatea internațională pentru apărarea drepturilor omului” din Frankfurt am Main, care raporta că în 1952 existau peste 400 de lagăre de muncă în Europa de Est, respectiv în afara granițelor postbelice ale U.R.S.S., în care erau închiși între 1.000.000 și 1.200.000 de deportați. Numărul celor ce și-au pierdut viața între 1946 și 1947 în aceste lagăre a fost estimat la 100.000 (123). Alte statistici raportează că dintre cetățenii națiunilor care luptaseră contra sovieticilor au fost exterminați în lagăre după încheierea păcii mai multe sute de mii (30). În sfârșit, se consideră că numai în perioada inițială de impunere cu forța a comunismului în țările europene din afara U.R.S.S. au fost uciși circa 100.000 de persoane (99).

VI. Albania

Se știe foarte puțin despre tributul de sânge plătit comunismului de micul, dar mândrul popor albanez.

Dorința de libertate proverbială și dârzenia acestui popor explică de ce, imediat după impactul cu aparatul de represiune comunist, zeci de mii de oameni au fost exterminați (39). Astfel se estimează că numai între 1944 și 1947, în timpul instaurării și consolidării puterii comuniste în țară, un număr de cel puțin

VIII. de albanezi au fost uciși (41). După cearta comuniștilor albanezi cu Moscova și intrarea țării în zona de influență maoistă, crimele, arestările și deportările au continuat, dar izolarea aproape completă a Albaniei a împiedicat forurile internaționale să strângă un material informativ mai consistent privind numărul victimelor (40).

Sperăm că acum, după ce în Albania a început procesul de democratizare, datele privitoare la holocaustul roșu vor fi aduse la cunoștința opiniei publice internaționale.

VII. Bulgaria

Conform informațiilor oficiale, între Septembrie 1944 (când Bulgaria a fost ocupată de armata sovietică) și Martie 1945 au fost spânzurate în această țară peste 2000 de persoane. Ulterior și-au pierdut viața un număr încă necunoscut de oameni, pe de o parte, în închisorile politice și lagărele de pe teritoriul țării, iar pe de alta în lagărele din U.R.S.S. (42), unde exterminarea prin metodele cunoscute a fost efectuată de către KGB.

Astfel, în toamna anului 1955 (deci la 10 ani după terminarea războiului) numai 2% din bulgarii deportați în Rusia (în lagărul Potma de la sud-est de Moscova) s-au reîntors în patrie (133).

În anii următori luării puterii și până la finele anilor '80, zeci de mii de bulgari au fost arestați, închiși în închisori sau deportați în lagăre. Mai ales în ultimii ani ai puterii comuniste, atenția deosebită a securității bulgare a fost îndreptată spre lichidarea unor personalități ale exilului ce s-au remarcat prin lupta lor anticomunistă, precum și – pe plan intern – spre găsirea celor mai „eficiente” mijloace de exterminare sau de bulgarizare forțată a minorității turce stabilite de secole pe teritoriul actual al Bulgariei.

VIII. Germania

După cum se știe, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial Germania înfrântă a fost împărțită de către aliați în patru zone de ocupație. În 1949, în zonele aflate sub controlul american, englez și francez s-a putut forma Republica Federală a Germaniei, cu o constituție democratică, în timp ce în regiunea de răsărit ocupată de U.R.S.S. sovieticii au impus prin metodele cunoscute înființarea Republicii Democrate Germane, stat de tip comunist, care a reușit să supraviețuiască timp de peste 40 de ani. Între aceste două state, între cetățenii lor – fii ai aceluiași popor, vorbitori ai aceleiași limbi și purtători ai aceleiași tradiții culturale – s-au așternut zonele morții ale „cortinei de fier” și a fost ridicat monstruosul zid clădit de comuniști în inima Europei. Și oacă locuitorii Germaniei de vest au putut cu timpul să revină la o viață normală și să trăiască în libertate, cei rămași de partea **cealaltă** a cortinei de fier au avut de suportat atât teroarea impusă de ocupația sovietică, cât și pe cea dezlănțuită de comuniștii

autohtoni educați la Moscova și aduși acum în fruntea țării.

Dar nu numai locuitorii Germaniei înfrânți în al doilea război mondial, ci și germanii stabiliți de sute de ani în alte țări europene căzute acum sub cizma rusească au trebuit să suporte represaliile comunismului sovietic (152), fiind acuzați de a fi fost toți „hitleriști” și responsabili de izbucnirea războiului. În consecință, toți germanii – indiferent de cetățenia ce-o dețineau, indiferent de vârstă, sexul sau profesiunea lor – au fost considerați vânat liber”. Excepție n-au făcut (în afara celor aflați la o vârstă prea înaintată sau prea fragedă) decât comuniștii existenți printre germanii din aceste țări, care erau cunoscuți ocupanților și care nu s-au dat înapoi în a-și oferi serviciile pentru desăvârșirea genocidului îndreptat împotriva propriilor lor conaționali.

Conform datelor furnizate de Anton Ovseyenko în documentata sa lucrare publicată în 1981 (99), în perioada 1945 – 1946 au fost deportate în U.R.S.S. următoarele două categorii de etnici germani:

6. Peste 3.500.000 de germani care erau cetățeni ai Cehoslovaciei, Poloniei, României și Ungariei. (Astfel, în România a fost organizat de către armata sovietică de ocupație în zilele de 15 și 16 Ianuarie 1945 un adevărat pogrom al populației germane: zeci de mii de oameni, de la vârsta de 14 ani, au fost ridicați și transportați în vagoane de marfă în U.R.S.S. De menționat că autoritățile românești, în care rușii nu aveau câtuși de puțin încredere, au fost obligate să participe la ridicarea de la locurile de muncă sau de la domiciliu a germanilor, aceștia fiind însă imediat preluați și transportați de armata sovietică.) Etnicii germani din țările amintite au fost deportați mai ales în minele de cărbuni din bazinul Donbas și în lagărele Arhipelagului Gulag din Siberia și Extremul Nord european.

7. La aceștia se adaugă peste 500.000 de deportați din rândul germanilor așezați cu aproape 300 de ani în urmă într-o zonă pe malurile Volgăi (261), care au fost deportați mai ales în nordul Kazahstanului și în Siberia (99).

Se poate deci considera că numărul total al acestor două categorii de etnici germani care au fost deportați în U.R.S.S. a depășit cifra de 4.000.000, din care circa 2.300.000 n-au putut supraviețui

inumanelor condiții ale detenției și muncii forțate.

Impresionanta carte a lui Jacques de Launay (158) furnizează cititorilor date provenind direct din documentele Biroului Federal de Statistică al R.F.G... Astfel, dintr-un total de aproape d) de etnici germani – din care 9.900.000 trăiseră în fostele zone de răsărit ale Germaniei trecute după război la U.R.S.S. la Cehoslovacia sau la Polonia (Silezia, Danzigul, zona Memel, Prusia Orientală sau regiunea Sudeților) și 7.600.000 formaseră minorități etnice în Polonia, Țările Baltice, Cehoslovacia, Ungaria și România –, un număr de 11.800.000 au fost siliți să-și părăsească locurile natale Din totalul de 17.600.000 au dispărut fără urmă 13, 1% (adică 2.316.000 de oameni).

Informații similare sunt furnizate și de alte lucrări (159 – 165).

În plus față de cifrele deja citate, la sfârșitul lui Decembrie 1956, Ministerul pentru Refugiați al R.F.G. raporta existența în lagărele de muncă forțată din U.R.S.S. a unui număr suplimentar de 800.000 de civili germani. Conform unor noi rapoarte, autoritățile comuniste cehoslovace sunt răspunzătoare de moartea nu a 11.000 de oameni (cum declarase ministrul de externe al acestei țări), ci de uciderea a circa 250.000 de persoane (217), dintre care 27.000 fuseseră „lichidate numai la Praga în decursul a două săptămâni (217). Și iată cum acțiunea numită de autoritățile comuniste un transfer umanitar de populație” se dovedește a fi fost în realitate – conform cifrelor clare ale Institutului Federal de Statistică din Wiesbaden privind pierderile suferite de populația germană în urma dislocărilor forțate – una din cele mai monstruoase operațiuni de genocid planificat. Într-un alt studiu se consideră că numărul germanilor forțați să-și părăsească locurile natale s-a ridicat la 13.000.000, dintre care 2.100.000 au decedat în timpul transportului sau în lagăre (31). O regiune în care a avut loc una din cele mai brutale deplasări de populație a fost Slovacia, unde n-au mai rămas din numeroasa minoritate germană ce a trăit aici secolele de-a rândul decât un număr de circa 10.000 – 15.000 de persoane (228).

De menționat că în aceste statistici pierderile de soldați germani uciși de sovietici imediat după ce au fost prinși sau în lagărele de prizonieri au fost raportate separat: după evidența Crucii Roșii

germane, cifra globală se ridică la 400.000 de persoane (150; 101). În acest sens, relativ puțin cunoscut rămâne numărul exact al soldaților germani prinși și uciși de către trupele KGB pe teritoriul României. Johan Mlirwich a dezvăluit presei existența unui „Katin românesc” la Bâifedi (281), care – după mărturia sa – nu ar fi singurul.

Fratele mai mic al colosului sovietic (he fefefith li hl & fidUI comunist numit cu perversitate „Republica Democrată Germană” și-a adus în mod conștiincios Contribuția la decimare a poporului german. Într-un studiu incomplet se raportează că, începând din 1945, în numai 15 din lagărele de pe teritoriul Germaniei de Est (majoritatea lor fiind aceleași cu cele folosite anterior de naziști) și-au pierdut viața 90.000 de oameni (32). Gifre asemănătoare raportează „Asociația foștilor deținuți politici germani din zonele comuniste”: între 80.000 și 95.000 de persoane au fost omorâte prin diverse metode (subnutriție, boli, maltratare etc.) sau au fost spânzurate în timpul detenției în închisori sau lagăre (100). Aceeași sursă arată că tribunalele militare sovietice au condamnat și dispus internarea unui număr de 180.000 – 200.000 de oameni, dintre care circa 45.000 au fost deportați în U.R.S.S. și circa 55.000 – 60.000 închiși în R.D.G., restul fiind omorâți, respectiv executați.

Articole apărute recent arată, pe baza documentelor descoperite în arhivele secrete din R.D.G. după reunificarea Germaniei, că în zona de ocupație sovietică au fost arestați și deportați între 1945 și 1950 un număr de 122.671 de persoane, dintre care numai 42.262 au mai rămas în viață (213). Astfel, un document elaborat de Ministerul de Interne sovietic în Iulie 1990, referindu-se la aceeași perioadă, vorbește de un număr de 42.889 de morți prin îmbolnăvire în lagărele pentru germani și de 756 de persoane executate, ca urmare a sentințelor pronunțate de tribunalele militare (213; 214). Numai în lagărul de la Fünfeichen, au fost internați între Aprilie și Octombrie 1945 nu mai puțin de 20.000 de oameni (creștini-democrați, social-democrați, comuniști, laici și mireni, germani, evrei etc.) (204). Se admite astăzi că numărul de victime căzute în fosta R.D.G. sub securea comunismului de tip stalinist se ridică la 200.000 de persoane (211).

La monstruoasa graniță dintre cele două Germanii și mai ales după ridicarea rușinosului zid au murit sute de oameni, care au încercat să fugă spre libertate, dar au fost sfârtecați de mine ori împușcați de paznicii puterii sau de sistemele automate de tragere instalate de-a lungul zidului (8). Rapoarte recente vorbesc de 226 de persoane împușcate în zona de graniță (273). dintre care 79. a zidul dintre Berlinul de răsărit și cel de apus (186). Se pare însă că numărul victimelor este mai mare, deoarece încă nu se știe exact câți oameni au fost răniți la încercarea de trecere a frontierei și transportați în închisori, unde au decedat datorită rănilor suferite și neacordării îngrijirii medicale necesare.

O statistică oferită de ziarul „Le Figaro” (102) consideră că tributul de sânge plătit de poporul german comunismului se ridică la 2.923.000 de vieți

Grecia a reușit să nu devină niciodată o țară comunistă, dar puternica influență marxist-leninistă dintre 1940 și 1950 a provocat în anii de după terminarea războiului mondial izbucnirea unui război civil sprijinit direct de către U.R.S.S. Trupele comuniste, ale căror comandanți fuseseră instruiți militar și „înarmați ideologic” la Moscova, au la activul lor uciderea a peste 57.000 de civili (inclusiv femei, copii și bătrâni) și a 15.000 de soldați, căzuți în luptele cu gherilele comuniste (88). Acest tribut de sânge plătit de greci încercării sovieticilor de a atrage Grecia în sfera lor de influență, transformând-o într-un stat comunist, a reușit să le salveze patria de soarta celorlalte țări căzute pradă holocaustului roșu.

5. Iugoslavia

Holocaustul roșu în Iugoslavia are unele aspecte proprii, care nu au existat de loc, sau numai într-o măsură redusă în alte țări căzute sub dominația comunistă. Este vorba de faptul că acest stat a fost creat în mod cu totul artificial după primul război mondial, înglobând o multitudine de popoare cu limbi materne și religii diferite: sârbi, croați, sloveni, bosniaci, herțegovini, montenegri, români (împărțiți în două grupe mari: pe de o parte aromânii și meglenoromâni așezați în Macedonia iugoslavă și-n sud-estul Serbiei, care vorbesc până-n ziua de azi aceste două străvechi dialecte ale limbii române comune, iar pe

de altă parte vorbitorii dialectului daco-român denumiți de etniile slave „vlahi”, care locuiesc mai ales în zona Negotinului și în Voivodina), unguri, albanezi, turci, evrei etc în ce privește conglomeratul religios, este de ajuns să amintim că se întâlnesc în această țară creștini (ortodocși, romano-catolici, protestanți), mahomedani și iudaici, ca să nu mai vorbim de sectele împrăștiate mai mult sau mai puțin peste tot încă de la nașterea Iugoslaviei ca stat, sârbii ou încercat să domine celelalte naționalități, fapt care a dus deja înainte de război-la tensiuni etnice și religioase

Comuniștii conduși de Tito au știut să exploateze la maximum această stare de lucruri, devenită și mai explozivă datorită faptului că croații și slovenii au crezut în posibilitatea de a-și obține independența cu ajutorul lui Hitler și au sprijinit armata germană. Astfel, însuși numele de croat și sloven a devenit pentru titoiști sinonim cu numele de „fascist”. De fapt, se poate afirma că titoismul a împletit de-a lungul întregii sale existențe în modul cel mai evident lupta comunistă tipică împotriva tuturor celor ce nu i se supun cu lupta naționalistă a sârbilor împotriva – celorlalți etnii ale statului.

Astfel, numai în cursul anului 1945 comuniștii au omorât peste 150.000 de adversari politici sau militari și cel puțin 300.000 de persoane în cursul operațiilor de „purificare etnică” (38), constând în eliminarea din zonele plurinaționale a nesârbilor.

Bestialitatea dovedită de titoiști în suprimarea unora dintre cei deportați, în special a bătrânilor, femeilor și copiilor, a rămas de neuitat (133). Indiferent de originea lor etnică, etichetați global ca „fasciști”, mii de oameni au fost urmăriți și uciși fie prin metode „clasice” (împușcare, spânzurare etc), fie prin metode „originale” (de exemplu: adunați în biserici și arși de vii sau spintecați în măcelării, așa cum a fost cazul unui mare număr de femei și copii din localitatea Batka din Banatul sârbesc) (133)

Tributul de sânge cel mai greu l-au plătit croații. Între crimele ce le au pe conștiință politicienii englezi ai vrefnii figurează nu numai susținerea fără rezerve a comuniștilor lui Tito în detrimentul anticomuniștilor (cum a fost cazul generalului sârb Mihailovici, care n-a primit niciun sprijin din parfbd aliaților în lupta dusă atât

înnpotriva Germaniei hitleriste, cât și îffipotriva gherilelor titoiste), dat și faptul că englezii au fost aceia care au predat lui Tito **b** divizie croată, pe care acesta în 1945/46 a exterminato până la ultimul om (101). Astfel în Mai 1945 lordul Adlington, general de băgadă în câdflil Corpului 5 de Armată aflat sub coma Hda mafeșalului *Ăld-dhder*, a dispus repatrierea forțată (adică încâredfea în Vagoane fără dezvăluirea adevăratei destl Hâfil) a 70.000 de cazaci și iugoslavi (aceștia din urmă fiind în majdfifate croați grupați în divizia la care ne-am referit mai sus, dar și sloveni, sârbi și ruși) (151). În afară de acești oameni trădați de englezi, după 1945 mulți croați au fost vânați de titoiști și, în parte, deportați cu direcția Siberia, unde majoritatea și-au pierdut viața în minele de azbest (133)

În sfârșit trebuie să mai arătăm și că, sub dominația comunistă, cu toată mult-trâmbițata „libertate și bună-stare” de care *snr* fi bucurat iugoslavii, au existat și aici lagăre de concentrare și prigonire a celor ce gândeau altfel decât decretase partidul comunist. Ce să mai vorbim de politica extrădării practicăată cu succes de Belgrad mai ales în cadrul tratatului încheiat cu Ceaușescu privind predarea celor ce încercau să fugă din România?

Un nou capitol sângeros în istoria popoarelor încorsetate în ceea ce s-a numit statul iugoslav l-a deschis lupta lor pentru independență, începută de croați și sloveni, continuată de macedoneni, bosniaci și herțegovini, precum și de albanezii din regiunea Kosovo. Reacția conducerii comuniste sau neocomuniste rămase la conducere în restul Iugoslaviei la dorința perfect legitimă a acestor popoare de a se autodermina și crea state independente a dus la izbucnirea unuia din cele mai brutale și inumane războaie civile cunoscute în istorie. Suntem martorii acestui război pe viață și pe moarte; dar numai cine nu vrea, nu înțelege că aici este mult mai puțin vorba de o manifestare a naționalismului sârb, cât de o desperată zvârcolire a balaurului comunist lovit de moarte în urma evenimentelor la care asistăm din 1989 încoace. Unul din cele șapte capete ale balaurului s-a împlântat adânc în trupul fostei Iugoslavii, în mlaștina fără fund a confruntărilor și patimilor naționaliste generate de un întreg lanț de grave greșeli politice, începute odată cu întemeierea acestui stat pe ruinele

Imperiilor Otoman și Habsburgic (acțiune susținută de puterile occidentale), continuate cu sprijinirea în timpului războiului nu a forțelor antifasciste cu adevărat democratice, ci a antifasciștilor comuniști, ca să nu mai vorbim de neîngrădita ajutorare economică a Iugoslaviei comuniste de către Occident, care a răsplătit astfel opoziția lui Tito față de stalinismul sovietic, dar a rămas surd și orb față de crimele înfăptuite de el pe plan intern împotriva oponentilor politici și a etniilor nesârbe.

Este mult prea devreme pentru a putea oferi un bilanț concludent al victimelor făcute de războiul civil din fosta Iugoslavie. După raportul dat de președintele Croației Tucimann la 9 Septembrie 1991 (276), până la această dată fuseseră înregistrați în Croația 2.200 de morți și grav răniți. La 5 Iulie 1991, surse slovene raportau 56 de morți (257). La 12 Iulie, după numai o săptămână, numărul morților se ridica la 100 (264). Deși luptele din Slovenia sunt un episod încheiat, nici guvernul sloven și nici cel de la Belgrad n-au raportat încă numărul morților și răniților.

Cât despre tragedia Bosniei-Herțegovinei ce să mai vorbim? Ea este departe de a se fi terminat și în fiecare zi aflăm despre/ noi fapte bestiale întreprinse împotriva acestui popor. În Iunie, 1992, președintele Bosniei vorbea de peste 40.000 de morți! Adunând veștile zilnice, se pare că cifra aceasta are toate ș-am; sale de a se tripla în curând. Dar cine poate spune câți oamenii au fost uciși în satele cu populație mixtă căzute pradă cetnicilor sârbi? Cine poate spune câți au murit în lagărele de concentrare și în timpul acțiunii de purificare etnică” și izgonire a locuitorilor nesârbi din casele și localitățile în care trăiseră până atunci? În sfârșit, cine poate spune care sunt pierderile suferite de agresorii sârbi, atâta vreme cât propaganda organizată de statul comunist nu lasă să respire niciun fel de cifre concludente?

Cu totul extraordinară ne apare simultaneitatea dezmembrării „marelui imperiu” (sovietic) și a „micului imperiu” (iugoslav), ambele menținute ca formațiuni monstruoase ale ideologiei marxist-leniniste cu vârful ei de lance format din armată și aparatul de represiune. În ambele imperii, cele două națiuni dominante și exploatoare (rușii, respectiv sârbii) simbolizează pentru toate celelalte etnii dominate

care încearcă să se elibereze și să formeze state independente nu numai asupritori naționali, ci și exponenții cei mai acerbii ai comunismului, organizatori în regiunile respective ai holocaustului roșu, uitându-se prea ușor două fapte deosebit de importante: pe de o parte că milioane de ruși și sârbi au căzut de asemenea victime ale acestui flagel mondial, iar pe de altă parte că au fost destui reprezentanți ai celorlalți naționalități care ce au încheiat pactul cu diavolul”, intrând în rândurile partidului, ajungând uneori chiar în nomenclatură și devenind nu o dată călăii ai propriilor lor conaționali. În orice caz, în epoca următoare dezintegrării celor două imperii comuniste pe care o trăim în prezent, atât numeroasele conflicte armate izbucnite în fosta U.R.S.S., cât și războiul civil din fosta Iugoslavie prezintă un dublu caracter: naționalist și anticomunist.

Imediat după revoluția din Octombrie, bolșevicii au ucis peste

II. de polonezi, fără a mai pune la socoteală pierderile proprii (134)

Se estimează că după atacul Armatei Roșii asupra Poloniei în perioada 1939 – 1941, după încheierea pactului Molotov-Ribben-Trop, care s-a soldat cu răpirea și anexarea Poloniei de Est, au fost arestați și deportați în U.R.S.S. Între 1.060.000 (34 a; 34 b; 34 c) și 1.500.000 (176), 2.000.000 (148) sau chiar 3.000.000 (134) de oameni, din care între 270.000 (34 a, b, c) și 1.500.000 (1/6) au murit în lagărele de muncă forțată.

O deosebită rezonanță a avut-o și o are încă asasinarea bestială de către NKVD a 15.000 de soldați și ofițeri polonezi (35; 103; 148; 177; 200). Dintre aceștia, în gropile comune de la Katyn (103) au fost descoperite scheletele a 4.129 de persoane (148). Diferența până la cifra de 15.000 a dispărut fără urmă în aceeași perioadă de timp. Astăzi există dovezi incontestabile că toți aceștia au fost lichidați de NKVD și de soldați ai armatei sovietice în alte două lagăre unde fuseseră transportați (104).

Minuțioase cercetări întreprinse ulterior au adus dovezi indubitabile că monstruoasa crimă a fost rezultatul direct al Tratatului Molotov-Ribbentrop, în cadrul căruia se stipula și predarea a 13.242 de ofițeri polonezi în mâinile sovieticilor (191; 180). Se știe astăzi cu

precizie nu numai faptul că împușcarea a fost ordonată și executată în exclusivitate de KGB (și nu de Gestapoul nazist, cum au afirmat cu nerușinare decenii de-a rândul sovieticii), dar se cur osc atât numărul cu mult mai mare al victimelor, cât și locurile unde se află rămășițele acestor martiri (191; 192; 180; 198), și anume:

2.4.129 la Katin (103);

3.6.278 la nord de Kalinin (nord-vest de Moscova) (198);

4.4.404 în lagărul Koselsk din Ucraina. În apropiere de Harkov, lagăr numit de unii „al doilea Katin” (198; 191; 180);

5.3.891 în lagărul Starobelsk;

6.395 în lagărul Juchnov (191).

Conform acestor date absolut sigure (scheletele au fost nu numai descoperite, ci și numărate și identificate) cifra totală a victimelor se ridică la 19.097 de persoane.

În afară de aceștia, un număr de peste 10.000 de ofițeri și soldați care au fost deportați în lagărele Arhipelagului Gulag (36) n-au mai revenit niciodată în patrie, socotindu-se că au fost uciși în timpul detenției.

După ocuparea Poloniei și instaurarea puterii comuniste, în perioada 1944 – 1956, crimele au continuat, apreciindu-se că circa

7.000 de oameni (148) au căzut victimă holocaustului roșu. Se estimează că masivele demonstrații anticomuniste din 1956, 1968, 19/0, 1971, 19/6, 1980/81 și 1987 au dus la pierderea a peste 1.000 de vieți omenești (148). După alte estimări, numai cu ocazia mișcărilor anticomuniste din Posen (1956) și Danzig (19/0) au fost uciși circa 1.200 de oameni (37 a; 37 b).

Centralizând datele de mai sus, sistemul comunist este răspunzător de moartea a circa 2.700.000 de polonezi (134; 176; 34 a, b, e; 148).

6. România

Pe cât de numeroase sunt scrierile memorialistice despre realitățile închisorilor și lagărelor, pe atât de puține sunt estimările cantitative privind exterminările datorate regimului comunist din patria noastră România. În acest sens putem spune că studiile statistice conținând date concludente și demne de crezare sunt practic

inexistente. Din acest motiv, expunerea noastră se va mărgini la prezentarea unor informații scurte găsite în literatura consultată, fără a putea astfel ridica pretenții de exhaustivitate.

Începem deci cu cifra care este cel mai bine cunoscută, arătând că numai ca rezultat al prizonieratului din lagărele sovietice au fost declarați „dispăruți” 180.000 de soldați români (101).

După ocuparea țării de către armata roșie (care a costat un număr ce nu va fi niciodată cunoscut de oameni simpli uciși de soldații ruși fără motiv sau pur și simplu pentru a-i prăda de bunuri sau pentru a le viola nevestele și fetele), după așa-zisele „alegeri libere” din 1946 (cu ocazia cărora comuniști strecurați prin sate și orașe au ucis o serie întreagă de membri ai partidelor istorice) și mai ales după acapararea totală a puterii de către comuniștii români protejați de cizma rusească, în România s-a dezlănțuit teroarea roșie, care s-a abătut practic asupra tuturor 42

Straturilor sociale și profesionale ale populației.

Execuțiile au început prin uciderea așa-zişilor „criminali de război**” au continuat cu unele crime aparent izolate și cu înăbușirea în SÂnge a primei demonstrații anticomuniste din țările ocupate de sovietici desfășurate de ziua Regelui Mihai, la 8 Noiembrie 194 e în piața Palatului Regal din București, după care au urmat nenumărate arestări, mai ales în rândurile elevilor și studenților participanți

Simultan a început și acțiunea de arestare și adesea de ucidere prin executare sau datorită condițiilor îngrozitoare ale detenției a membrilor partidelor politice democratice, iar din 1948 – după instaurarea republicii populare, deci după luarea în întregime a puterii – descinderile nocturne soldate cu arestarea, în cea mai mare parte a cazurilor cu totul lipsită de temei, a mii și mii de oameni dintre care foarte mulți nici măcar n-au fost judecați pentru vreo vină – fie ea și înscenată –, ci au primit așa-zise „pedepse administrative” sau au putrezit luni și ani în închisori fără a li se spune de ce și în baza cărei legi.

Un greu tribut de sânge l-a plătit însă țărănimea României. Astfel, Dr. Filip Păunescu, evocând într-un documentat studiu tragedia colectivizării din România – care, începută în 1949, a lovit 12.000 00 e

de țărani liberi și proprietari de pământ și a dus la mitralierea unor sate întregi, nimicite apoi cu tunurile și prin atacuri de aviație estimează că în rândurile țăranimii numărul morților s-a ridicat la 30.000 (o cifră mult mai mică decât cea reală! Și al deținuților (ca urmare a unei rezistențe reale sau imaginate împotriva comuniștilor) la peste 2.000.000 (105). Nu trebuie uitate nici crimele executate de N. Ceaușescu cu propria-i mână, în special în Oltenia și Dobrogea, pentru ca după ani de zile presa așa-zis „liberală” și cercurile politice din Occident să-l considere „copilul minune” al lagărului socialist și campionul independenței față de sovietici.

O altă categorie de deținuți și deportați a fost formată de Clerul ortodox, catolic și protestant, dar mai ales de preoții și credincioșii mireni ai bisericii unite, desființate de guvernul comunist în 1948

În sfârșit nu putem să nu amintim de exterminarea barbară de către trupele de securitate și informatorii lor a rezistenței din munți, una din cele mai crâncene și eroice rezistențe depuse în țările din spatele cortinei de fier împotriva comunismului.

Membri acestor grupe de rezistență armată răspândite practic de-a lungul întregului lanț carpat, din care făceau parte mulți foști ofițeri ai vechii armate române, au fost până la urmă uciși până la unul, după cum au fost uciși sau condamnați la ani grei de temniță și locuitorii din satele de munte care le-au dat ajutor, hrană sau medicamente.

Cifrele globale oferite de diverși cercetători ai holocaustului roșu din România nu sunt totdeauna convergente Americanul Garry Allen (42), de exemplu, estimează că – în urma execuțiilor, a detenției inumane și a muncii forțate – în România și-au pierdut viața peste 150.000 de persoane. Dar atât alți autori, cât și informațiile celor ce au suferit în lagăre și închisori susțin pe baza unor argumente de necontestat că cifra reală a fost cu mult mai mare.

Astfel, în gulagul românesc – reprezentat de închisorile centrale de la Gherla, Aiud, Sighet, Mislea, Ocnele Mari, Jilava. Văcărești, Pitești etc., la care s-au adăugat penitenciarele pentru pedepse sub 10 ani (Oradea, Caransebeș și altele), lagărele de muncă forțată create începând din 1948 pe „șantierul comunismului” (hidrocentralele de la

Bicaz, Borzești, Onești, calea ferată Bumbesti-Livezeni, minele de uraniu, cupru și aur Cavnic, Baia-Sprie etc.) și mai ales Canalul Dunărea/Marea Neagră, cunoscut sub numele de „Canalul Morții – au fost răpuși prin brutalizare repetată, malnutriție, lipsă de asistență medicală sau pur și simplu prin împușcare (168) sute de mii de intelectuali, țărani și muncitori. După aprecierile foștilor deținuți, numai în lagărele de la Năvodar], Poarta Albă. Capul Midia, km 14, Carasu, Cernavoda și Peninsula și-au lăsat viața peste 200.000 de oameni (168).

Cine va putea calcula însă vreodată numărul celor ce au fost uciși în clinicile psihiatrice sau în urma unor pedepse de drept comun menite a masca motivele politice, practică folosită cu predilecție în timpul lui Ceaușescu, în intenția de a ascunde față de forurile internaționale preocupate de respectarea drepturilor omului adevăratul număr al deținuților politici? Și cine va afla vreodată numărul exact al celor uciși de-a lungul anilor la granița României cu Ungaria și mai ales cu Iugoslavia, unde numai în 1988 au fost 400 de persoane împușcate (de grănicieri români sau sârbi) și un număr mult mai mare de înecați în Dunăre (106)? În sfârșit, dorim să mai punem o întrebare: cine va putea numi vreodată cifra exactă a celor care, mai ales în ultimii 15 ani ai regimului Ceaușescu, au murit din cauze determinate direct de măsurile inumane ale dictatorului și clicii sale (care, să nu uităm, fără sistemul comunist n-ar fi ajuns niciodată la putere): copiii și bătrânii morți de inaniție și de frig, femeile moarte în încercarea disperată de a provoca avortarea copilului purtat în pânțe, pentru a nu mai da naștere încă unui suflet nevinovat pe care nu-l putea hrăni, sau multele, mult prea multele sinucideri, care au făcut ca încă din 1983 România să ajungă pe locul 3 în statistica europeană?

Ajungem la momentul Decembrie 1989, când revoluția română – începută la Timișoara și continuată la București și-n alte orașe din țară – a eșuat în puciul înscenat de troica Iliescu-Roman-Brucan și materializat prin intervenția macabrei securități. Conform datelor raportate de Dl. Ioanițoiu, în revoluția română și-au pierdut viața 1030 de persoane, dintre care 534 în București și 496 în provincie (236).

Dintre morți, 17 nu împliniseră încă vârsta de 15 ani și 599 cea de 30 de ani. De menționat că inițiatorii și complicii acestei monstruoase băi de sânge n-au publicat nici până în ziua de azi cifra reală a victimelor și continuă să vehiculeze cu insolență minciuna că făptașii ar fi fost „teroriști” (la care se adaugă și insinuarea că aceștia n-ar fi fost români, ci „străini”).

Nedezmințindu-și caracterul net comunist, regimul actual din România este autorul următoarelor acte de barbarie: 28 Ianuarie, 9 Februarie și Martie 1990 la Târgu-Mureș, uciderea și molestarea câtorva persoane oponente înaintea alegerilor din 20 Mai 1990, totul culminând cu reprimarea demonstrației pașnice din Piața Universității cu ajutorul mineriadei organizate de însuși Ion Iliescu ajutat de agenții securității. Pretextând „salvarea democrației” și anihilarea „elementelor fasciste extremiste”, criminalii au rănit grav circa 200 de persoane și au ucis, după datele oficiale, 7, iar după alte aprecieri cel puțin câteva sute de oameni neînarmați (199). În trei zile, acești rinoceri ai Președintelui Iliescu au sugrumat minunata manifestare de curaj civic și înțelegere a democrației din Piața Universității (care a durat 54 de zile și nopți) și a surpat definitiv șubreda imagine a existenței unei guvernări democratice în România, pe care într-o oarecare măsură reușise să și-o făurească echipa de impostori cocoțata la conducerea țării.

În concluzie trebuie să subliniem că crimele datorate regimurilor comuniste conduse de Gh Ghoorghiu-Dej, Nicolae Ceaușescu și ten IKeseu (ultimul de esență așa-zis neocomunistă) nu în fost încă mei pe departe elucidate descoperiri din ultimii 3 ani, cum ar fi cea de la Dealul Balaurului sau de la testul Palat Chica din preajma iucureștiului, dovedesc justețea afirmației noastre.

Nu ne rămâne decât și-sperăm că aceste descoperiri, precum și altele care le vor urma cu siguranța, vor fi studiate cu griji, pentru a identifica atât victimele și împrejurările uciderii lor, cât și pe făptași, respectiv pe cei ce-au emis ordinele respective, pentru ci numai astfel vor putea instituțiile justiției României post-marxiste să-și asume misiunea cu adevirat patriotici de a face dreptate, chiar și post mortem, sutelor de mii de cetățeni ai țării noastre sacrificați de

dictatura terorii roșii pe altarul să» tanieiului comunism.

8. Ungaria

Prima confruntare cu teroarea comunismului a avut loc în Ungaria între 1 Martie și 3 August îââb, în timpul celor 133 de zile ale republicii de tip sovietic conduse de Bela Run, dublat de șeful serviciului secret (de formație cekistă) Stamuely, în acest scurt timp, bolșevicii unguri au reușit să ucidă mai multe mii de persoane, în cea mai mare parte țărani și muncitori (149; ISO). Firi eroica și prompta intervenție a armatei române, morbul comunismului ar fi putut rămâne cu circa 10 de ani mai devreme implantat în inima Europei.

Curmarea revoluției comuniste de inspirație sovietici din Ungaria și Austria, precum și – mai târziu – războiul civil din Spania (în care trupele generalului Franco au reușit să stăvilească instalarea bolșevismului în vestul Europei) sunt două evenimente memorabile ale perioadei interbelice, marcând eșuarea, cel puțin deocamdată, a încercărilor Moscovei de expansiune a comunismului ca religie a crimei (149).

Al doilea război mondial, cucerirea țării de către Armata Roșie și instalarea comunismului la putere au fost plătite de poporul maghiar cu nenumărate victime. Cronologic, holocaustul roșu în Ungaria a cuprins următoarele etape:

ai Războiul și ocuparea țării de către sovietici au dus la luarea în prizonierat și deportarea forțată a unui mare număr de ofițeri, 46

soldați și civilă. Astfel, conform datelor comunicate de ministerul ungar al apărării, se estimează că până la sfârșitul anului 1944 au fost duși în captivitate un număr de 80.000 de persoane (150).

16.1. Între 1944 și 1950 au fost deportați în lagărele din U.R.S.S. (de exemplu Magadan, Workuta și Potma) un număr de peste 200.000 de persoane, etichetate ca a fi fost „criminali de război”. Cam din Noiembrie 1945, grupuri mici de deportați au început să revină în patrie. Se estimează însă că, din totalul acestor deportați, proporția celor ce-au scăpat cu viață nu depășește 1, 5 % (150), adică circa 4.200 de persoane

16.2. În sfârșit, eroica revoluție ungară din toamna anului 1956.

Pentru cele 10 zile de libertate obținute atunci, poporul maghiar a plătit un greu tribut de sânge. Numărul celor spânzurați și aruncați apoi în gropi comune se estimează la 2000 de persoane (43); la aceștia se adaugă circa 19.000 de răniți în timpul luptelor de stradă (149). Intervenția Armatei Roșii „eliberatoare” (îndrumată de luri Andropov, „profesorul” lui Mihail Gorbaciov) a dus la uciderea a încă 36.000 de oameni (150; 99). Mii de alți maghiari au fost apoi ridicați și deportați cu trenuri speciale peste teritoriul României către U.R.S.S. Nici până-n ziua de azi nu se știe cu precizie ce-au devenit acești oameni.

Numărul total al celor uciși în cadrul revoluției ungare este estimat la o cifră situată între 30.000 (149), 38.000 (150) și

18.1. (44). Dintre personalități dorim să amintim pe ministrul de război palmeleter, care a fost spânzurat alături de alți 430 de revoluționari (149).

În afară de cei uciși, de răniți și de închiși sau deportați trebuie menționat și numărul enorm de unguri care la înfrângerea revoluției lor anticomuniste au luat drumul exilului: cifra acestora a depășit 200.000 de persoane (149; 99, 150), majoritatea aparținând elitei națiunii maghiare atât în ceea ce privește nivelul lor moral, cât și cel intelectual. Unitatea națională și politică a diasporei maghiare răspândite în lumea occidentală, precum și prețuirea de care exilul se bucură în rândul celor ce n-au putut sau n-au vrut să emigreze explică în mare parte rolul important pe care această diasporă îl joacă în prezent în eforturile depuse pentru democratizarea și reconstruirea Ungariei postcomuniste.

300.1 Afghanistan

Războiul din Afghanistan – a cărui izbucnire a fost motivată de U.R.S.S. printr-una din bine-cunoscutele minciuni debitate nu o dată de-a lungul istoriei sale (ca răspuns la „ajutorul cerut de poporul afghan exploatat, de fapt de o mână de comuniști crescuți la școala KGB) și care s-a terminat cu o altă mare minciună, și anume tratatul dintre Afghanistan și Pakistan (124) – a costat viața a cel puțin 1 100.000 de oameni (89).

În acest sens, până și regimul marxist-leninist instalat de Kremlin la putere după ocuparea de către armata sovietică a

capitalei și a unei mari părți din teritoriul țării a recunoscut spânzurarea a mii de deținuți politici (80). Diverse relatări ale presei internaționale, precum și unele referiri sporadice din presa sovietică (cu tot „glasnostul”) estimează că pierderile avute în cursul războiului de forțele sovietice s-ar fi ridicat la o cifră situată între 10.000 și 50.000 de oameni (80).

La aceste date trebuie să mai adăugăm un număr încă necunoscut de mutilați de război și de dezechilibrați mintal, atât din rândul trupelor agresoare, cât și din cel al populației civile. Mai ales copiii afghani au plătit un greu tribut, înainte de toate datorită perversității armatei sovietice, care a împrăștiat jucării, creioane etc. explozive, omorând sau mutilând astfel zeci de mii de copii nevinovați.

Continuarea conflictului armat și după retragerea sovieticilor din Afghanistan, de data asta între mercenarii comuniști ai Kremlinului (prezențați de presa „liberală din occident drept „guvernul actual, dacă nu chiar legal al țării) și trupele „rebele anticomuniste (divizate, din păcate, în prea multe grupuri rivale, lucru care le micșorează mult eficiența) continuă să secere mii și mii de vieți. La aceasta se adaugă efectele întârziate pe care mizeria generală, subnutriția și lipsa de îngrijire medicală le au asupra mortalității ridicate și sănătății precare a populației afgane. În orice caz, se poate afirma fără nicio exagerare că mașina ucigașă de construcție sovietică funcționează în continuare pe pământul arid al acestei țări, dovadă relatarea din 18 August 1991 a Agenției France Presse (188) privind unul din nenumăratele atacuri aeriene întreprinse de armata comunistă afgană împotriva bazelor mujahedine din Talogan (provincia Tachar), care s-a soldat cu circa 50 de morți și 100 de răniți.

300.2 Cambodgia

Până și susținătorii lui Mao nu contestă faptul că după așa-zisa eliberare” a țării în 1975, khmerii roșii (formați și sprijiniți de partidul comunist chinez) au omorât zeci de mii de cambodgeni (70). Există însă destule dovezi care atestă faptul că numărul celor uciși direct sau prin înfometare programată de către comuniștii cambodgeni se ridică la un total de 2.000.000 până la

750.1.000 de oameni (72). În aceeași limită se situează și

statistica ziarului francez „Le Figaro” (102), care anunța cifra de

6.800.1 de victime, cifră menționată de altfel și în alte rapoarte (103). John Baron (107) estimează pierderile de vieți omenești la 2.000.000, în timp ce Ovseyenko (99) conchide că războiul de gherilă și invazia trupelor vietnameze s-au soldat cu 2.120.000 de victime.

Conform datelor furnizate de unele organizații de binefacere, datorită bolilor și subnutriției este amenințată viața a încă

6.000 de persoane (123). Relatări recente ale comitetului Crucii înșii Internaționale (265) scot în evidență încă un aspect tragic al luptelor din Cambodgia: exploziile minelor antitanc amplasate de khmerii roșii mai ales în nordul și vestul țării au pricinuit până-n prezent amputarea a cel puțin 20.000 de picioare sau brațe.

Odată cu părăsirea teritoriului țării de către trupele vietnameze în Septembrie 1989, cei 20.000 – 30.000 de khmeri roșii (susținuți în continuare de China comunistă, dar și de unele state occidentale) constituie un potențial agresiv permanent, îndreptat mai ales asupra populației civile.

Cercetarea adevăratului carnagiu care a avut loc pe teritoriul Chinei este ușurată de informațiile puse la dispoziție chiar de presa și radioul regimului comunist. Astfel, sursele oficiale estimează că numărul celor uciși ca adversari ai regimului comunist a fost de câteva milioane (45). La rândul său, Mao însuși raporta cu mândrie lichidarea a 46.000 de oameni de știință și a 800.000 de contrarevoluționari” (45). De altfel, „marele cârmaci” declara cu cinism următoarele: „Se poate oare ca un popor de

2.900.1.000 de oameni (la acea dată) să nu fie supus luptei de clasă?” (166).

Trecând acum la surse de informație necomuniste, trebuie să spunem că există numeroase date privind victimele comunismului în China, chiar dacă ele nu pot încă oferi cifre definitive. Cronologic holocaustul roșu în China s-a desfășurat în următoarele etape:

2.1. În timpul primului război civil (1927 – 1936) au pierit între 12.1. Și 500.000 de oameni.

bi Al doilea război civil (1945 – 1949) a costat viața a 1.250.000 de persoane (46).

8. În anii 1950 – 1951 au fost asasinați peste 200.000 de așa-ziiși „contrarevoluționari”.

9. Reforma agrară a produs enorm de multe victime, o cifră cât de cât exactă neputând fi încă numită. Statisticile oficiale vorbesc de 1350.000 de execuții numai în prima jumătate a anului 1951. Alte estimări indică cifra de 1.500.000 de uciși și

32.1. de sinucideri (166). Studii ceva mai complete asupra acestei perioade indică cifre cuprinse între minimum 1.000.000 și maximum 3.000.000 de victime (47).

10. Numai în anul 1952 au fost lichidați un număr de 6.000 de cadre ale partidului comunist chinez și de conducători de întreprinderi, la care s-au adăugat 7.000 de sinucideri (166).

fi Anul 1955 a marcat arestarea unui număr de 100.000 de „contrarevoluționari”, din care peste 1.000 au fost împușcați și circa 10.000 s-au sinucis (166).

g) în 1957 s-au intentat procese politice, în care au fost implicați circa 1.000.000 de intelectuali, dintre care 10.000 au fost 50

trimiși în lagărele pentru „reeducare” plasate în regiunile de graniță. Numărul celor ce-au murit în detenție este greu de Ostimat (166).

20.1. Perioada numită „marele salt” și foametea care i-a urmat a costat viața unui număr de mai multe milioane de oameni (50). După unele estimări competente, cifra globală atinge 15.000.000 de persoane (166).

20.2. Operațiile de „purificare* au dus în anii 1964 – 65 la moartea a

66.700.1 de oameni (166).

20.3. Între 1964 și 1972, vestita „revoluție culturală” a dus la moartea a 10.000.000 de persoane (fie executați în urma înscenării unor procese publice, fie exterminați de către armata Chineză) (166; 51).

20.4. La 4 Mai 1976, în Piața Păcii din Peking, au fost arestate

— De persoane, din care 300 au fost uciși prin lovituri sălbatice de către trupele de securitate (166).

20.5. Între 1973 și 1979 au fost exterminați peste 200.000 de

oameni în cadrul unor așa-numite „acțiuni de luptă ale trupelor chineze de securitate (166).

20.6. Demonstrațiile care au avut loc în 1989 tot în Piața Păcii s-au soldat cu moartea a peste 1.300 de oameni, majoritatea studenți (167). Numărul celor executați ulterior, ca urmare a proceselor politice ce-au fost înscenate, rămâne deocamdată necunoscut.

20.7. Invaziile armatei chineze pe teritoriile vecine au produs, fiecare din ele, moartea a mii de oameni.

20.8. Trebuie subliniat că, asemănător altor țări asiatice, în China comunistă numărul sinuciderilor a atins proporții impresionante, greu de estimat în cifre (53).

20.9. În rândurile minorităților etnice din China au fost uciși zeci de mii de oameni, în urma unor masacre periodice sau altor forme de hăituire (54).

În continuare ne vom referi la unele aprecieri globale privind holocaustul roșu în China.

Estimări americane arată că numai între 1941 și 1958 au fost uciși în China un număr minimal de 5.000.000 și maximal de 30.000.000 de oameni (48) în același timp, Ministerul de Externe al Statelor Unite evalua că au fost omorâte din motive politice 15.000.000 de persoane (49).

Încă din 1958, Edward Hunter vorbea de 50.000.000 de morți datorati maoismului, fără a-i mai socoti pe cei ce și-au pierdut viața în războaie (57). În 1971, profesorul Richard L. Walker semnala însă cifra de minimum 34 300.000 și de maximum

3.1. de morți (58 a).

Bazându-se pe alte informații, autoritățile Taiwanului (China liberă) estimau că numai între 1949 și 1969 au fost suprimați în China 39.940.000 de persoane (59). Pe de altă parte, în analizele demografice se comunică o medie de 53.000.000 de victime în perioada de după război până în 1971 (60). Alte surse taiwaneze, care adaugă la cifrele de mai sus și victimele foametei, ajung la teribila cifră de 60.000.000 de persoane ucise de comunismul chinez (61).

Estimarea cea mai ridicată o datorăm lui Ovseyenko (99), și anume 64.000.000 de victime în China

Informații mai recente furnizate de „Amnesty International” prin intermediul Agenției Reuter (210) semnalează că numai în 1990 au fost executați din motive politice mai mult de 500 de oameni. Se precizează că acuzații nu au avut niciun drept la apărare, că s-au invocat în toate cazurile legi excepționale și că unii dintre ei n-au avut decât două săptămâni de arest înainte de execuție (timp în care au avut loc așa-zisele procese urmate de condamnarea la moarte). Aceeași sursă consideră că aceste execuții nu reprezintă decât vârful unei întregi piramide de represalii, absolut contrare celor mai elementare drepturi ale omului, dezlănțuite de către conducerea comunistă a Chinei împotriva celor ce au încercat în 1989 să îndrepte țara spre democrație și libertate, trebuie menționat de asemenea că, deși autoritățile chineze nu dau niciun fel de informări periodice privitoare la cei executați, „Amnesty International” a reușit totuși să tacă anumite estimări statistice, care arată că cifra anuală maximală a omorurilor organizate de comuniști în China de-a lungul anilor '80 a fost în 1983, când au fost ucise între 5.000 și 10.000 de persoane; acest masacru, căruia i-au căzut victimă în special opoziții politici, a fost denumit cinic de autorități „campania împotriva criminalității” (210).

Anexarea Tibetului de către comuniștii chinezi a dus la reducerea drastică a populației, precum și la creșterea mortalității infantile (559).

Astfel, Dalai-Lama – conducătorul spiritual al Tibetului, care trăiește în exil – arată că între 1955 și 1957 ocupații chinezi au ucis 200.000 de tibetani. Numărul pierderilor ulterioare de vieți omenești (înfometare, înăbușirea unor mici revolte, acțiuni de epurare și moarte în lagăre) nu este cunoscut cu exactitate. Destul să amintim că în timpul ciocnirilor care au avut loc în Martie 1989 în capitala Lhasa, și-au pierdut viața peste 600 de persoane (122). „Eficiența” represiunii s-a datorat în parte și dotării trupelor de securitate chineze cu mijloace speciale de combatere a adversarilor politici (122).

După afirmațiile făcute de Dalai-Lama cu prilejul ceremoniei de decernare a Premiului Nobel pentru Pace, holocaustul roșu în Tibet a dus la uciderea a peste 1.000.000 de oameni (141).

2.1. Vietnam

Ca și în alte părți ale lumii, începutul celei mai mari tragedii din istoria poporului vietnamez a fost marcat de întemeierea partidului-comunist în anul 1930, care în 1945 a preluat puterea politică în partea de nord, iar în 1975 și în partea de sud a țării. Rolul cercurilor „liberale” și a mass-mediei din Statele Unite în pierderea războiului din Vietnam este astăzi de notorietate publică. Era firesc ca un război ce nu se dorea a fi câștigat și NU TREBUIA a fi câștigat să se soldeze cu sacrificarea întâi a Vietnamului și ulterior a aproape întregii peninsule Indochina.

Cronologic, holocaustul roșu în Vietnam s-a desfășurat în modul următor:

800.1 După luarea puterii în Vietnamul de Nord (1948), reforma agrară promulgată de comuniști și „tribunalele poporului” (de fapt instituții specializate în „purificarea” țării) au provocat moartea unui număr între 1.100.000 (99) și 2.000.000 de persoane (153).

800.2 Războaiele de agresiune duse ulterior de Vietkong (trupele comuniste) în nordul și sudul țării au provocat moartea a încă c) (99) până la 2.000.000 de oameni (153). Un alt studiu indică drept victime ale războiului din Vietnam 55.000 de americani și 1.500.000 de vietnamezi (65). În sfârșit, se estimează că numai în perioada 1945 – 1959 comuniștii vietnamezi s-au făcut răspunzători de moartea a 700.000 de civili, ca urmare a conflictelor și agresiunilor armate de frontieră (64).

800.3 După 1975, când comuniștii au luat puterea în întreaga țară, au fost spânzurați în scurtă vreme peste 250.000 de persoane (66 a și b).

800.4 Lagărele de „reeducare*” au provocat moartea unui număr estimat între 800.000 (67 a și b) și 2.000.000 (153) de persoane, printre aceștia aflându-se mai ales ofițeri, funcționari, politicieni, preoți etc.

800.5 Groaza de urgia dezlănțuită de comuniști a determinat circa

150.1.000 de oameni (153) să-și părăsească, fie și cu riscul vieții, patria. Folosind tot felul de ambarcațiuni improvizate (tragedia acestor boat-men a făcut de mult înconjurul lumii), ajungând la

cheremul escrocilor sau al piraților, un număr de minimum

350.1 și maximum 1.000.000 de persoane au murit înecate (84 a, b, e, d, 153). Numai în prima jumătate a anului 1979 au fost pescuite din apele teritoriale ale Hong-Kongului un număr de 250 de cadavre (85).

Așa cum se exprima purtătorul de cuvânt al vietnamezilor liberi în 1989 la Bonn cu ocazia sărbătoririi națiunilor captive, numărul morților datorati comunismului va crește permanent, atâta vreme cât comunismul încă mai există în țară (153).

2.2. Alte țări asiatice h) în Malaezia, Birmania și Filipine au murit între 1946 și 1958, datorită revoltelor inițiate și susținute de comuniști, circa

1.1. de oameni (61). Birmania a fost în mod deosebit studiată de cercetători, deoarece brutalitatea regimului militar de tip marxist condus de Ne în care a venit la putere în 1962 (223) a transformat țara într-o „Albanie a Asiei” (223) sau în „țara celor 700.1.000 de ostateci”, cum a mai fost numită. După așa-zisa liberalizare din Mai 1990, când au avut loc alegeri, circa un sfert din cei aleși de popor au fost băgați în închisori sau au dispărut fără urmă, restul fugind în zonele de graniță sau în afara țării (223).

i) Sovietizarea Coreii de Nord a dus la mari pierderi de vieți omenești. În războiul din Coreea au murit 115.000 de soldați O.N.U. și cel puțin 400.000 de civili (62). În afară de aceștia, mii de oameni n-au supraviețuit prizonieratului comunist. Alte 100.000 de nord-coreeni au murit ca urmare a lipsurilor provocate de război (63). Se estimează de asemenea că războiul a dus la moartea sau rănirea gravă a 520.000 de nord-coreeni (63).

j) Invazia vietnameză a Laosului a costat viața a 200.000 de persoane (99). Se estimează că războaiele și crimele din Laos au dus la moartea a nenumărați anticomuniști (68). Cel puțin unul din 20 de bărbați adulți a dispărut într-un lagăr de reeducare (69).

k) în Yemenul de Sud – care a „beneficiat” de o întreagă armată de „consilieri” sovietici, est-germani și cubanezi – au dispărut fără urmă sute de oameni. Alții au căzut în luptele duse în nordul țării de către grupele yemenite de rezistență anticomunistă, mai ales în timpul

atacurilor operate contra lor de instructorii și mercenarii cubanezi (81).

l) Mongolia a căzut pradă comunismului sovietic încă de la începutul anilor '20. La ordinul stăpânilor lor de la Moscova, comuniștii mongoli au încercat să distrugă până-n rădăcini religia acestui popor. Astfel, numai la sfârșitul anilor '30 au fost omorâți, închiși în închisori sau deportați în lagăre de reeducare peste 30.000 de călugări budiști. Peste 700 de mănăstiri și d) de temple au fost rase de pe fața pământului (263).

m) Insula Ceylon, numită actualmente Sri Lanka, plătește un greu tribut comunismului. Minoritatea tamilă – contaminată de marxism-leninism și instruită pentru războiul de gherilă atât de sovietici, cât și de chinezi – este vinovată pentru izbucnirea unui adevărat război civil împotriva guvernului și a restului majoritar al populației civile, soldat cu mii de victime de ambele părți. Astfel, la 9 August 1991 se raporta în Colombo că într-un interval de numai două luni și-au pierdut viața în zona Pasului Elefanților 1.570 de rebeli marxiști aparținând grupei de gherilă tamile numite „Tigrii eliberatori” și circa 170 de soldați ai guvernului (179). Cu ocazia unui atac împotriva a doua sate din nordul țării au fost uciși 19 țărani (258). Alte relatări (17 Iulie 1991) vorbesc de faptul că aproape zilnic sunt uciși până la 200 de oameni (270). Mai târziu, în timpul ofensivei din 5 Septembrie 1991, au fost uciși în nordul și estul insulei 226 de rebeli și 13 soldați. Și masacrul continuă!

AFRICA

Din cele 35.000.000 de africani care și-au pierdut viața în războaie civile sau prin înfometare în decursul ultimilor 30 de ani, de când comuniștii din diverse țări africane au început prin metodele cunoscute să lupte pentru a lua puterea într-o serie de colonii devenite după război țări suverane, o mare parte a fost ucisă direct de către comuniști. Pe țări, situația se prezintă – atât cât o putem cunoaște până acum – în felul următor:

Angola reprezintă unul din principalele focare din lume în care a avut loc vreme îndelungată o confruntare acerbă între comunism și anticomunism, alături de alte țări ca Nicaragua, Cambodgia,

Afghanistan și Mozambic (220). Dacă în Aprilie 1978 se vorbea de circa 70.000 de civili uciși de comuniști (75), la 31 Mai 1991 postul de radio german ÎDR 2 arăta că în cursul ultimilor 30 de ani, deci începând din 1961 (dintre care în primii 15 ani s-a luptat pentru câștigarea independenței de sub puterea colonială Portugalia și în următorii 15 ani pentru eliberarea de sub comuniștii ajunși la putere), au fost uciși cel puțin 1.000.000 de oameni, la care s-a adăugat un număr extrem de mare de invalizi, înfometați și dezechilibrați psihici (220). Cifra morților din cursul luptelor dintre fideli guvernului comunist al lui Dos Santos (sprijinit de mercenari cubanezi și „consilieri” din alte țări comuniste ca U.R.S.S., R.D.G. etc.) și curajosul Savimbi, conducătorul trupelor anticomuniste, se ridică la o cifră de minimum 200.000 și maximum 350.000 (238; 239), sau – după alte estimări – chiar la 500.000 de persoane, la care se adaugă 80.000 de picioare amputate (267). Și toate acestea s-au întâmplat după „cucerirea independenței în 1975 și „eliberarea țării de sub jugul colonialist portughez”!

În afară de victimele menționate mai sus. relatări mai recente arată că în încercarea lor disperată de a fugi spre sud (ținta lor fiind Namibia sau Africa de Sud) sute de angolezi își pierd viața în fiecare lună (123). De altfel, contrar comunicatelor din presa așa-zis „liberală” din occident, sute de oameni din țările cu regimuri marxist-leniniste limitrofe mult hulitei Africi de Sud asaltează granițele acestui stat în căutarea unui loc de muncă și a unui standard de viață mai ridicat și mai uman.

În Mozambic au murit de foame sau în urma torturilor mii de oameni (76). Starea de tensiune creată în cursul anului 1991 ca urmare a reactivării mișcării de democratizare a țării a dus la organizarea în capitala Maputo a unei demonstrații cu participarea a 400.000 de persoane. Un purtător de cuvânt al Crucii Roșii semnalează că în ciocnirile dintre demonstranți și armata fidelă dictatorului comunist Ratsiraka și-au pierdut viața 10 demonstranți și au fost răniți peste 200 (185).

Statistici recente estimează victimele regimului marxist-leninist din Mozambic la 100.000 de persoane, la care se adaugă de morți prin

înfometare. Un ministru al culturii din această țară vorbea de faptul că 750.000 de copii au fost uciși în cu sul războiului dintre trupele comuniste și „Mișcarea Națională a Mozambicului” (Renano), în timp ce 250.000 au rămas traumatizați psihic (este interesant de menționat, că mulți dintre luptătorii anticomuniști „Renano” sunt copii, mici eroi gata de a-și jertfi viața pentru eliberarea patriei lor). În sfârșit, trebuie să mai adăugăm că datorită dictaturii comuniste din Mozambic, circa 5.000.000 de oameni (adică 1/3 din populația țării) a luat drumul exilului (224).

În micul teritoriu Zanzibar (fost protectorat britanic, încorporat după acordarea independenței în Tanzania) au fost omorâți în timpul revoltei din 1964 peste 13.000 de oameni. Crimele – despre care nu s-au putut afla date exacte – au continuat (77).

4 Un loc aparte în Africa îl ia Zimbabwe (fostă Rhodesia), țară în care terorismul de cea mai pură esență marxist-leninistă a costat viața (numai până-n 1979) a 19.000 de persoane (78). Folosindu-se de cadre îndoctrinate ideologic și pregătite militar în statele comuniste europene (inclusiv în România), acești comuniști au reușit, coalizând cu alte formațiuni politice ale cetățenilor de culoare, să ia puterea în țară. Datorită acestor grupări temperate, măcelul general al populației albe din Rhodesia – cu care comuniștii au amenințat pe față, în declarații publice – a putut fi evitat (ceea ce nu înseamnă că bande comunisto-teroriste nu continuă și astăzi să atace civiliști albi sau negri, aceștia din urmă fiind acuzați de trădare” și „colaboraționism”).

Etiopia este țara africană în care holocaustul roșu a luat proporții înfiorătoare. Sute de mii de adulți și copii au fost uciși de comuniștii ajunși la conducerea țării (79; 252), iar alte mii au murit în războiul împotriva Somaliei. Într-o relatare a televiziunii germane (130) se estimează că prin teroare de stat, război și înfometare premeditată (mai ales a provinciilor Eritreea și Tigru aflate sub dominația luptătorilor anticomuniști) regimul marxist-leninist al lui Mengistu a provocat moartea a peste 500.000 de persoane. Relatări recente consideră regimul acestui dictator a fi unul dintre cele mai sângeroase: în afara „metodelor* de mai sus, mii de oameni au fost arestați și uciși prin torturare (252).

Pierderile provocate de războiul de eliberare al Etiopiei purtat sub conducerea organizației anticomuniste „Frontul Revoluției Democratice” nu au fost încă estimate. Menționăm că numai în timpul atacului final care a dus la cucerirea capitalei Adis-Abeba au murit peste 200 și au fost rănite circa 750 de persoane (cifrele acestea reduse s-au datorat faptului că soldații armatei comuniste au dezertat predându-se în masă, astfel încât luptele au fost mult mai puțin înrâncenate decât s-a crezut anterior).

În ceea ce privește Algeria nu dispunem de date legate de victimele regimului marxist care a instalat teroarea pentru mai multe decenii în această fostă colonie franceză. Se știe însă că numărul celor uciși sau închiși ca opoziționiști trebuie să fi fost de-a lungul timpului destul de mare, fapt confirmat și de cifra ridicată a refugiaților politici algerieni, care s-au stabilit nu numai în Franța, ci și în alte țări ale lumii libere. Abia în 1988 s-a format oficial „Frontul sfânt islamic”, mișcare de opoziție antimarxistă, dar care – din păcate – nu-și propune o adevărată democratizare a țării. Totuși, în perioada 1988 – 1991 s-au înregistrat în rândurile acestei opoziții peste 200 de victime, ucise de forțele guvernamentale în timpul sau în urma demonstrațiilor de protest (250). Numai la demonstrațiile care au avut loc la 27 Iunie 1991 s-au semnalat 17 morți și 60 de răniți (256). Conform altor estimări, victimele din cursul lunii Iunie 1991 s-ar ridica la cel puțin 40 de morți (253).

Deși informațiile de care dispunem până-n prezent despre victimele făcute de comunism în alte țări africane (mai ales Lybia, unde dictatorul Ghaddafi și-a decimat cu o brutalitate rar întâlnită adversarii politici și, în plus, a instruit o adevărată armată de teroriști care acționează practic în întreaga lume), putem afirma fără niciun fel de exagerare că Africa rămâne unul din cele mai productive laboratoare ale morții conduse și controlate de mii de absolvenți ai școlii KGB „Patrice Lumumba” din Moscova. Cine va putea vreodată calcula exact numărul morților datorat activității organizației teroriste comuniste „SWAPO” din Namibia? Și cine va cunoaște vreodată numărul victimelor aproape zilnice, datorate activității criminale a „Consiliului Național African” (ANC), în a cărui conducere activează în

mare număr de ofițeri KGB, absolvenți ai școlii speciale amintite mai sus?

În ciuda acestei situații, se poate estima că – din datele cunoscute până-acum – cifra totală a victimelor holocaustului roșu dezlănțuit de comunism pe continentul african se ridică la **b.200.000** de persoane (99).

AMERICA CENTRALĂ ȘI DE SUD

Cuba După revoluția condusă de Fidel Castro – care a produs. împreună cu luptele de gherilă ce-au precedat-o, un număr încă necunoscut de victime –, au fost executate minimum și maximum 33.000 de persoane (73). Numărul prizonierilor politici din lagărele și închisorile cubaneze nu este cunoscut exact, dar trebuie să fi fost foarte mare. Dintre ei, unii au fost executați, iar alții au murit în urma condițiilor neomeneste și a lipsei de îngrijire medicală (74). Trebuie de asemenea să amintim de acțiunea militară întreprinsă de 55.000 de cubanezi anticomuniști debarcați în Cuba pentru a-și elibera patria, dar care – datorită anulării în ultimul moment al ajutorului american promis (mulțumită intervenției cercurilor „oculte procomuniste din preajma președintelui Kennedy) – au fost masacrați de armata lui Castro (131; 74).

În afară de aceste victime, se estimează că, din cubanezii care au părăsit țara fugind de teroarea roșie, peste 35.000 de persoane și-au pierdut viața fie la încercarea de a părăsi insula, fie după ce au fost prinși și aruncați în închisori, fie în urma atentatelor operate de ucigașii plătiți ai lui Castro împotriva cubanezilor ajunși deja în țările lumii libere (82).

În sfârșit, este necesar să menționăm rolul important pe care Cuba l-a jucat în toate acțiunile comuniste patronate de Kremlin și de KGB atât pe teritoriul Americii Centrale și de Sud, cât și în alte părți ale lumii (mai ales în Africa). Astfel. În Cuba au fost instruiți de-a lungul timpului toți „revoluționarii” comuniști care au încercat peste tot în țările Americii Latine să obțină puterea prin lupte de gherilă, ceea ce nu o dată le-a și reușit (Nicaragua, El Salvador, Chile etc.). Și tot Cuba a fost aceea care a înarmat până-n dinți pe toți acești „luptători”, devenind cu timpul ceea ce s-ar putea numi „arsenalul mișcărilor de

stânga de pe continentul american”.

Perú este una din țările Americii Latine care, deși comuniștii n-au reușit să obțină puterea, a plătit un impresionant tribut de sânge holocaustului roșu. Aici operează de ani de zile banda criminală marxistă de esență maoistă (implicată și în comerțul de droguri) numită „Sandero luminoso” (Cărarea luminoasă), care se considera de fapt ca fiind „o expresie a Partidului Comunist din Perú” (255). Într-o relatare a televiziunii germane (132) se estimează că numai în perioada 1980 – 1989 acești criminali au ucis peste 14.000 de oameni. Alte surse consideră că numărul morților ar fi fost mult mai ridicat: 18.000 (255) sau chiar 20.000 (254). Dintre aceștia, 2.400 de persoane au fost omorâte numai în cursul primelor 10 luni care au urmat alegerilor tcâștigate în 1991 de actualul președinte al țării Fujimoris. La numărul victimelor trebuie adăugate și pagubele materiale, care *no* ridică la peste 20.000.000.000 de dolari (254).

Această organizație teroristă a fost întemeiată în 1980 și numără actualmente circa 5.000 de membri instruiți în țările comuniste. Șeful și inițiatorul grupării, comandantul Gonzalo (Abimae Guzman) este un fost profesor de filosofie la Universitatea Ayacucho, admirator al ideilor lui Mao și al khmerilor roșii. Acest scelerat și-a definit drept scop final fie dobândirea puterii pentru a construi o societate socialistă (partid unic, dictatura proletariatului, lichidarea tuturor oponentilor etc), fie – în cazul când nu reușește – distrugerea totală a țării! Necunoscând compromisul și promovând ca unic mod de acțiune „războiul popular”, membrii acestei organizații îi socotesc dușmani de moarte pe toți cei care nu-i susțin în mod necondiționat sau care dovedesc supunere ori colaborare cu organele statului de drept.

Între faptele „revoluționare” ale oamenilor lui Gonzalo se numără, de exemplu, decapitarea în Aprilie 1991 la Tacăma a 8 persoane, dintre care 4 copii în vârstă de 6 până la 13 ani. Motivul? E foarte simplu: părinții acestora refuzaseră să colaboreze cu asasinii! La 6 Mai a urmat asasinarea a altor 6 persoane, printre care se număra și un preot canadian (254).

În afară de gruparea maoistă „Cărarea luminoasă”, în Perú mai

activează și alte organizații teroriste, de data asta prosovietice: „Mișcarea revoluționară Tupac Maru” (după numele unui indian care s-a revoltat cândva la Cuzco împotriva stăpânirii spaniole) sau „Mișcarea prosovietică a lui Lucero Cumpa”, care – cel puțin aparent – se disociază de crimele maoiștilor. Pe bună dreptate, jurnalistul peruvian Luis Ara Borza (284) considera că efectele crizei economice din Perú și epidemia de holeră din 1991 au avut o putere distructivă mai mică decât tragicele consecințe ale activității criminale duse de organizația „Cărarea luminoasă”.

3 În Nicaragua s-a instaurat imediat după căderea regimului Somoza în 1979 puterea comunistă a sandiniștilor, conduși de Daniel Ortega, care prin metodele de teroare bine-cunoscute au reușit, cel puțin pentru un timp, să înăbușe opoziția. Deși eu se cunosc încă cifrele victimelor făcute de sandiniști, se crede că ele sunt destul de mari. De menționat că după cucerirea puterii țara a fost transformată într-o adevărată bază cubano-sovietică pentru instruirea teroriștilor, care ar fi urmat să contribuie la extinderea marxism-leninismului și în alte țări ale Americii Latine.

El Salvador este una din țările în care strădaniile de tip terorist pornite din Cuba și Nicaragua au produs și continuă să producă nenumărate victime, ca să nu mai vorbim de pagubele materiale. Astfel, relatări din 13 August 1991 arătau că în numai câteva zile și-au pierdut viața 26 de oameni și 19 au fost răniți în urma luptelor dintre trupele regimului democratic al președintelui Cristiani și gherilele comuniste organizate în așa-numitul „Farabundo Martí” (Frontul național de eliberare) (187).

Actele de cruzime ieșită din comun care au avut loc în Columbia au adus din nou în discuția presei internaționale activitatea grupelor de gherilă cunoscute sub numele de „Coordinadora Simón Bolívar”. După cum se arată într-un articol publicat la 12 Iunie 1991 în ziarul german „Frankfurter Allgemeine Zeitung” (254), din cei circa 8.000 de membri ai acestei grupări teroriste, circa 5.000 au o orientare „conservativ comunistă”, câteva sute alcătuiesc un nucleu maoist și circa 2.200 ascultă de comanda fostului preot spaniol Manuel Peres, care se declară a fi „procastro”. Conform datelor oficiale ale guvernului

Columbian, între 1980 și 1990, din cele 220.000 de crime săvârșite pe teritoriul țării, cel puțin 42.000 se pot pune în seama acestor grupări teroriste marxiste. Tot ele au săvârșit în 1991, printre altele, oribila ucidere a unui preot catolic în vârstă de 73 de ani și a unei familii de țărani, precum și asaltarea Palatului de Justiție din Bogotá de către circa 500 de teroriști aparținând de așa-numita unitate M 19.

Chile. Evenimentele care au avut loc în ultimele două decenii în această țară alcătuiesc un capitol aparte în istoria Americii Latine. Alegerile organizate în 1970 au fost câștigate de socialistul de stânga Salvador Allende, candidat al coaliției marxiste numite „Frontul popular” (a obținut 36, 6 % din voturi) Imediat după luarea puterii, Allende a deschis porțile țării la peste 20.000 de „consilierr cubanezi și a început să „reformeze” legislația țării prin emiterea unei întregi serii de legi de inspirație comunistă. Chile a fost astfel rapid ruinată economic Urma acum luarea totală a puterii politice, care trebuia să aibă loc prin declanșarea unui puci comunist cu ajutorul mercenarilor cubanezi și al elementelor de stânga ale armatei chilene. După cum s-a dovedit ulterior cu absolută siguranță, planurile puciului prevedeau uciderea tuturor reprezentanților partidelor de opoziție. Lovitura de stat trebuia să fie declanșată în ziua sărbătorii naționale, când armata urma să defileze în capitală, bineînțeles fără arme. Din fericire, generalul Pinochet a aflat despre pregătirea puciului și a luat-o complotiștilor înainte „preluând puterea în Septembrie 1973. Văzând că pierde lupta, Salvador Allende s-a sinucis, dar căderea țării în ghiarele comunismului, care – în afara altor nenorociri – i-ar fi adus și totala ruină economică, a putut fi oprită. După 16 ani, în 1989, în Chile s-au putut ține din nou alegeri libere, la conducerea țării venind un guvern democratic.

Mica insulă Grenada din Arhipelagul Antilelor, fostă colonie britanică, a primit independența în 1974, dar a căzut imediat sub influența „consilierilor” cubanezi aduși în țară de guvernul marxist. Insula a devenit apoi un centru de instrucție militară și de îndoctrinare marxist-leninistă pentru viitorii teroriști sovieto-cubanezi. În 1984, unități ale armatei Statelor Unite conduse de colonelul

North, ajutate de patrioți anticomuniști din Grenada, au reușit

să elibereze insula. Scurt timp după acest eveniment au putut avea loc alegeri libere, la putere venind un guvern democratic.

Deși ne lipsesc informațiile precise privind crimele terorii roșii din țările Americii Latine, Anton Ovseyenko estima în 1981 că cifra lor totală s-ar ridica la peste 300.000 de vieți (99). Dar nu trebuie uitat că de atunci încoace aproape că n-a trecut nici o singură zi fără ca într-unul din statele Americii Centrale sau de Sud să nu fi fost omorât de către bandele de teroriști comuniști cel puțin un om!

BILANȚUL CRIMELOR COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL

Unul din motivele pentru care crimele înfăptuite în numele satanicei ideologii marxist-leniniste sunt foarte greu de estimat este și faptul că numărul lor crește de la o zi la alta: pe de o parte, în fiecare zi mediile de informații anunță săvârșirea unor noi crime în diferite colțuri ale lumii; pe de altă parte, abia eliberarea treptată a fostelor state comuniste ne dă acum posibilitatea de a afla din documente date mai precise sau de a descoperi în pământ gropi comune conținând resturile adesea vizibil mutilate ale zeci de mii de uciși. În acest sens. vom da câteva exemple:

Holocaustul roșu continuă să facă noi victime în diferite puncte ale Africii, în China, Afghanistan, Perú etc., în conflictele generate de noul tip de comunism-naționalist în statele desprinse din fosta U.R.S.S. (Moldova, Gruzia etc.), precum și mai ales în îngrozitorul război civil declanșat tot de naționalist-comuniști, de data asta sârbi, împotriva noilor state suverane ivite după dezmembrarea fostei federații iugoslave.

După 12 ani de război între gherilele marxist-leniniste și forțele democratice în El Salvador, abia recent, când se pune în sfârșit problema încheierii acestui măcel, s-a aflat că la finele anului 1991 bilanțul se ridica la peste 80.000 de victime ale terorii roșii.

Cifrele oferite de noi mai sus privind holocaustul roșu din fosta U.R.S.S. și celelalte țări comuniste care au început să se deschidă spre democrație sunt pe zi ce trece depășite de noi descoperiri. Astfel, în România – deși revoluția din decembrie 1989 a fost furată* de elementele neocomuniste care încearcă să mențină în aparatul puterii pe comuniști și securiști. au fost descoperite mai multe gropi comune,

cum ar fi cele din Moldova (la Dealul Mărului și Dealul Balaurului), de la Târgu-Mureș, precum și cele peste 30 de cadavre deshumate până acum în comuna Moara Vlăsiei, satul Căciulați, pe teritoriul Palatului Ghica, unde, într-o clădire anexă, a funcționat Securitatea timp de câțiva ani după înființarea ei în 1948.

Și totuși, numeroase capitole ale crimelor comunismului internațional rămân în umbră și poate că nu vor putea fi elucidate niciodată. Se estimează astfel că, între cele două războaie mondiale, în Spania, Mexic, Finlanda, Estonia, Austria, Bulgaria, Brazilia, Franța, Germania, Ungaria și alte țări au fost uciși circa 100.000 de oameni. După război, aceeași soartă au avut-o mii de persoane (de exemplu în Franța și Italia), care au fost acuzate de către comuniști de „colaboraționism” cu armata germană de ocupație (88). Nebulos rămâne și numărul victimelor ucise în țările din lumea liberă de către criminalii și teroriștii aflați în slujba directă a KGB sau a serviciilor-fiice din celelalte țări socialiste (123).

În sfârșit, nu trebuie să uităm că până și numărul prizonierilor de război dispăruți în lagărele sovietice este foarte probabil mult mai mare decât cifrele estimate de diverși autori (126): 400.000 de germani, 340.000 – 400.000 de japonezi, 200.000 de maghiari, 180.000 de români, precum și 200 de olandezi, 500 – 600 de belgieni și un număr necunoscut de francezi, americani etc., deci de cetățeni ai unor țări care nu au luptat alături de Germania împotriva U.R.S.S.

În legătură cu bilanțul ce-l vom prezenta în continuare dorim să menționăm următoarele:

El va cuprinde o sinteză a cifrelor globale oferite de bibliografia consultată apărută mai ales până la mijlocul anului 1991.

Cifrele globale au fost stabilite prin cercetarea de către autorii consultați a victimelor ucise prin următoarele mecanisme (123):

1) execuții în masă; condamnări la moarte date în urma unor procese înscenate, împușcare sau spânzurare în timpul detenției în închisori sau ucidere datorită condițiilor absolut inumane și tinzând în mod deliberat spre distrugerea fizică și psihică a deținuților; ucidere în timpul deportării în lagărele de muncă forțată; ucidere în lagărele de prizonieri de război; ucidere prin înfometare premeditată; ucidere în

timpul războaielor civile (sau a „activităților revoluționare” menite să ducă la cucerirea puterii politice sau la menținerea ei în mâinile comuniștilor); războaie de expansiune teritorială.

C Marile diferențe care apar între statisticile oferite de diverși autori se datorează faptului că unii dintre aceștia au luat în considerație și victimele indirecte ale holocaustului roșu – care au decedat deci prin foamete (provocată fie deliberat, fie datorită catastrofalei situații economice în care țările respective au fost aduse datorită aplicării principiilor absurde și rupte de realitate ale economiei marxist-leniniste și promovării în funcțiile înalte ale statului în principal a unor persoane de o crasă incompetență), prin epidemii răspândite datorită neglijării criminale a măsurilor de ocrotire a sănătății publice, precum și prin muncă până la extenuare sau prin efectele tardive ale torturilor fizice și psihice suferite (94) –, în timp ce alți autori au lăsat de o parte această categorie de victime.

Înainte de a prezenta cititorilor bilanțul cercetărilor noastre, trebuie să arătăm că diferite încercări de sinteză au făcut următoarele evaluări:

O statistică a victimelor comunismului stalinist publicată în 1953 imediat după moartea lui Stalin (incluzând pe cei închiși, deportați, executați pe loc etc) numește cifra de 42.000.000 (126).

Statistica publicată de Institutul Britanic pentru Afaceri Externe (123) se referă numai la cei morți prematur prin execuții, foamete provocată, prizonierat, deportare, muncă forțată, războaie civile sau de agresiune. Estimarea ei se ridică la

.000, dar în concluzie dă expresie opiniei că această cifră ar putea în realitate să fie dublă.

Statistica făcută de D. G Stewart-Smith vorbește de de victime (89).

Un comitet de studii american a comunicat cifra globală de .000 de victime (90).

Alexandr Soljenițîn a declarat într-un interview că teroarea comunistă 3 costat viața a peste 120.000.000 de oameni (92).

Un studiu francez a ajuns la cifra de 139.917.000 de morți (93).

În sfârșit, una din statisticile cele mai citate (102) dă cifra

globală de 142.917.000 de morți, defalcați după cum urmează:

U.R.S.S. (1917 – 1959)	66.700.000
U.R.S.S. (1959 – 1978)	3.000.000
China	63.784.000
Ofițerii polonezi uciși la Katin	10.000

66

Toți autorii statisticilor citate de noi mai sus menționează că, la numărul enorm de persoane care datorită prigoanei comuniste au luat calea exilului (46.000.000 de asiatici, 45.000.000 de cetățeni ai imperiului sovietic și 3.600.000 de cetățeni ai celorlător țări comuniste din Europa), cifra totală a ucișilor trebuie să fie mult mai mare (91).

Această opinie va fi pe deplin confirmată de statistica noastră, bazată pe sistematizarea datelor obținute din consultarea a peste 350 de surse documentare (vezi bibliografia). Conform acestei statistici, cifrele globale ale crimelor efectuate de comunismul internațional (pe care le vom prezenta pe țări și-n ordine descrescândă) sunt următoarele:

U.R.S.S. (inclusiv țările încorporate):

cifra minimală 35.000.000 (26)

cifra medie 69.700.000 (102)

cifra maximală 103.000.000 (99)

Numai în timpul celui de-al doilea război mondial, pierderile nerușilor se cifrează la 15.000.000 de victime (127), din care:

— 500.000 morți în timpul deportărilor (23).

— 2.000.000 în Kazahstan (99).

— 100.000 de tătari (99), 42.200 în Caucaz (90)

— 3.400.000 de musulmani (99).

cifra minimală 60.000.000 (61)

cifra maximală 64.000.000 (99)

UCRAINA 22.000.000 (135)

VIETNAM 7.250.000

(66 a. b. c. d; 99; 153; 253; 64; 67)

AFRICA 5.200.000

din care

(130)

.000 (218)

(99)

(101) din care 1.500.000 morți în timpul deportării operate de sovietici după anexarea Poloniei de est în 1939 (134)

CAMBODGIA 2 – 3.000.000

GERMANIA

COREEA DE NORD

POLONIA

ȚĂRILE BALTICE

BASARABIA ȘI BUCOVINA

AFGHANISTAN

TIBET

ROMÂNIA

(42; 101; 105; 168; 172; 174)

prizonieri de război în U.R.S.S.

uciși în lagăre și închisori:

la colectivizarea forțată:

d) la revoluția din Decembrie 1989:

Cifra totală a românilor uciși de teroarea Basarabia și Bucovina:

Restul provinciilor românești: Total:

IUGOSLAVIA

UNGARIA

la revoluția din 1918

deportări în U.R.S.S.

revoluția din 1956

LAOS

CUBA

ALBANIA

MALAEZIA, BIRMANIA, FILIPINE

AMERICA LATINĂ

(minus Cuba și El Salvador)

(289)

(88)

(132; 254)

dintre care 20.000 uciși de „Cărarea luminoasă* (254)

BULGARIA 10.000 (42)

Însumând cifrele minimale menționate mai sus ajungem la un total de 153.983.000. Fără îndoială că dacă vom rotunji la

.000 de victime nu vom greși câtuși de puțin, deoarece în această statistică finală nu am calculat și victimele ucise în alte țări ale lumii, ale căror cifre au fost menționate de-a lungul capitolelor anterioare.

Însumând însă cifrele maxime, apare un plus de 68.000.000 de victime pentru U.R.S.S., de 4.000.000 pentru China, de

.000 pentru Cambodgia și de 1.500.000 pentru Țările Baltice, deci în total un plus de 74.500.000 de victime față de statistica minimală.

Totalul cifrelor maxime se ridică deci la 228.510.000 de victime.

Dacă extragem din aceste două statistici victimele din Ucraina (22.000.000), din Bielorusia (4.500.000), Evreii uciși în U.R.S.S. (3.500.000), Românii din Basarabia și Bucovina (1.500.000), și Țările Baltice (500.000), adică un total de 32.000.000 de victime care au fost deja incluse în statistica crimelor comise în cuprinsul întregului imperiu sovietic (vezi mai sus, punctul 1), atunci: *totalul elf rotor minimala mo ridică ia 122.000.000, iar totalul cifrelor maximala sa ridică la 196.510.000 da victima.*

Aproape 200.000.000 de vieți omenești au fost deci secerate bestial în cadrul „experimentului comunist, fiind jertfite pe altarul însângerat al Răului Absolut întruchipat în zbuciumatul nostru secol de marxism-leninism!

.000 de rămășițe pământești ale unor suflete care au trăit, au iubit, au râs și au plâns, au suferit, au suportat teroarea și și-au dat ultima suflare, de cele mai multe ori fără a ști exact pentru ce sunt sacrificați.

Și noile descoperiri care se fac zi de zi în arhive sau în măruntaiele pământului, noile crime pe care balaurul le săvârșește în continuare în zvârcolirile agoniei sale ne fac să afirmăm că *această*

cifra se va dovedi a fi fost în realitate cu mult depășită.

Și ce să mai spunem de milioanele celor ce n-au fost uciși, dar – scăpând din lagăre și închisori – au rămas pecetluiți pentru tot restul vieții de imensele suferințe fizice și psihice îndurate? Și ce statistică va cuprinde vreodată imensa cifră a rudelor celor uciși, schilodiți sau deportați, care nu numai c-au suferit pentru cei dragi, despre a căror soartă n-au știut adesea timp de ani de zile nimic, au fost și stigmatizați de puterea comunistă. ca „dușmani ai poporului” și, în consecință, supuși la represalii inimaginabile?

Partea a doua:

CUM DE A FOST POSIBIL?

I. CONSIDERAȚII GENERALE

La 21 Iulie 1990, cu prilejul comemorării la Bonn a Zilei națiunilor captive (adică a popoarelor zăcând sub dictaturi marxist-leniniste), a fost prezentat – cum aminteam în „Prefață” – *Memorandumul* (293), lucrare care ulterior, la sfârșitul anului 1991, a fost editată sub îngrijirea mea și înaintată guvernelor diferitelor state ale lumii, precum și principalelor organizații internaționale, în afara masivei părți dedicate prezentării monstruoaselor crime înfăptuite de comunismul internațional, unul din membrii grupului de autori a redactat și capitolul intitulat „Adevărata față a Perestroicii”, a cărui teză principală a fost expusă ulterior de noi toți în cadrul conferinței de presă organizate la 21 Iulie 1991, când declaram:

„Avem convingerea că suntem contemporanii ultimei și poate celei mai periculoase campanii de diversiune duse de sistemul comunist sau – pentru a împrumuta formularea lui Josef Mackiewicz (128) – ai unei 'noi victorii a provocării', în cadrul căreia sunt folosite drept cal troian cele două cuvinte magice intrate în limbajul curent al mapamondului: perestroika și glasnostr

M-am înscris încă de la începutul perioadei gorbacioviste printre aceia care nu acordau nicio credibilitate posibilității de „reformare” a sistemului comunist și socoteam cele întâmplare în anacronicul imperiu sovietic începând din 1985 ca a fi fost numai o „pauză respiratorie”, menită să readucă pe linia de plutire corabia

comunismului agonizant. Opinia mea se baza de altfel pe însăși teza lui Lenin (voit uitată de cei căzuți în nebunia „gorbaciovomaniei”), care punea cu seninătate la baza coexistenței cu burghezia necesitatea unor asemenea perioade de „peredușka”.

Credeam de asemenea că singurul efect real al liberalizării sistemului comunist în general și a celui sovietic în special n-ar fi fost decât acordarea unei vremelnice și limitate posibilități de exprimare a cuvântului (sabie cu două tăișuri sau bombă cu efect întârziat, ce s-ar putea să-i devină cândva fatală).

Astfel, eram convins că necesitatea stringentă a unei asemenea „pauze respiratorii” nu reprezenta decât încercarea desperată a unei părți a nomenclurii de partid și a KGB (de conveniență cu anumite forțe oculte și chiar promarxiste din Occident) de a salva montruosul imperiu, care nu mai putea funcționa în niciun chip! Cu alte cuvinte, se poate afirma că eșecul economic total al sistemului comunist și criza morală pernicioasă a populației stau la baza ultimei mari încercări de diversiune sovietică, marcând numărătoarea inversă pentru odiosul „experiment” marxist-leninist.

În orice caz, pentru a ne face să credem în bunele lor intenții, partizanii glasnostului și perestroicii (definite ca atare de (urii Andropov – șef al KGB și maestru al lui Gorbaciov, urmaș al decedatului Brejnev –, care însă n-a ajuns să-și materializeze ideile deoarece a fost răpus de o insuficiență renală), adică aceia care, începând de pe la sfârșitul lui 1985, ne furnizau zi de zi „noi dovezi” despre capacitatea de restructurare a sistemului comunist pe baza unor exemple luate mai ales din Ungaria, U.R.S.S. și Polonia, ar trebui să ne răspundă mai întâi la două întrebări elementare:

Care ar urma să fie „soarta” aparatului de conducere (nomenclatura de partid și de stat, aparatnicii etc. 1, cunoscut pentru incompetență și parazitism, într-o viitoare „societate marxistă restructurată”, deci conținând „elemente” de economie de piață liberă și de democrație adevărată? Cu alte cuvinte, cum este de conceput ca vârfurile piramidei comuniste, desfătate în bună-stare și trândăvie – poziție menținută exclusiv cu ajutorul unui aparat de partid și represiune –, să cedeze treptat și de bunăvoie situația lor privilegiată,

pentru a trece pe o treaptă socială și materială modestă, în care câștigarea existenței ar însemna în primul rând muncă asiduă și calificată?

Cum s-ar putea concepe o cedare treptată a puterii de către regimurile instalate la conducere și funcționând exclusiv pe baza terorii instituționalizate și care, în condițiile unei democratizări viitoare, vor trebui să-și justifice crimele în fața unor instanțe juridice? Și aceasta în cazul cel mai favorabil lor, întrucât efectele furiei oarbe răzbunătoare și omenește justificate a celor 1, 5 miliarde de sclavi nu sunt nici previzibile și nu pot fi nici în întregime controlate. Cu alte cuvinte: de când ucigașul se duce de bunăvoie în fața justiției și-și aruncă dezinvolt securea tocmai la picioarele urmașilor acelor pe care cu un ceas înainte i-a decimat?

Mă simțeam astfel pe deplin îndreptățit să mă întreb, cum de aceste cercuri credule răsărite ca ciupercile în Occident după lansarea acțiunii diversioniste gorbacioviste își puteau măcar închipui că odiosul aparat de represiune care alcătuiește fundamentul tuturor regimurilor marxiste (de altfel singurul care mai funcționa cât de cât de-a lungul anilor „80) se va expune de bunăvoie judecății tribunalelor sau furiei oarbe a mulțimilor?

*

Inițial intenționeam ca această lucrare să cuprindă numai datele statistice privind crimele comunismului internațional, pentru a lăsa îngrozitoarele cifre să vorbească de la sine. Evoluția evenimentelor politice de după 1989 și mai ales din cursul anului 1991 (culminând cu puciul din August și cu desființarea ca stat a U.îi. S.S.) au confirmat însă nu numai justetea scepticismului manifestat față de pretențiile reformiste ale comunismului, ci au dus atât la dezvăluirea unor fapte istorice legate de crimele înfăptuite de el, cât și la apariția unor lucrări de mare valoare privind analiza acestui odios sistem.

În acest context se impunea redactarea părții a doua a cărții mele, în care să fie dezbătute o serie de aspecte ale „experimentului comunist, ale evoluției și involuției sale, încercând să dau și un răspuns – din optica mea – la dificila întrebare, pe care desigur și-o pun mulți:

Cum de a fost posibil?

Cum de a fost posibil ca, în văzul întregii omeniri civilizate să fie uciși de-a lungul a 70 de ani cel puțin 200.000.000 de oameni?

Cum de a fost posibil ca unele guverne ale lumii libere să se alieze cu ucigașii, să devină „frați de arme”, să le facă nenumărate concesii și să ascundă opiniei publice până și cea parte a adevărului pe care o cunoșteau foarte bine?

Cum de este posibil ca – după toate cele știute și încă neștiute despre comunism – unii conducători ai lumii libere, dar și mulți, mult prea mulți dintre cei ce-au trăit pe propria lor piele ororile „marxism-leninismului în acțiune” să se mai poată lăsa amăgiți, închipuindu-și că acest satanic sistem ar fi capabil de autoreformare?

Și, în sfârșit, cum de a devenit posibil ca tocmai acum, în pragul ultimului deceniu al zbuciumatului nostru secol, să aibă loc prăbușirea comunismului „pe cale pașnică”, fără a se fi produs o baie de sânge?

Dar, în afară de cele menționate mai sus, scrierea celei de-a doua părți a lucrării mele a fost determinată și de un alt motiv, nu mai puțin important decât primul: în viziunea mea, cartea aceasta nu trebuie să facă numai o analiză a realității și implicațiilor îngrozitorului fenomen al holocaustului roșu, nu trebuie să fie numai un act de evocare istorică și de evaluare morală a celor petrecute în zbuciumatul nostru secol. Această carte dorește să fie mai mult decât atât: ea se constituie ca parte integrantă a actului de acuzare care va sta la baza unui proces al comunismului cerut în prezent de tot mai multe voci, a unui proces care va face dreptate, dezvăluind adevărul despre inițierea și traducerea în practică a „satanicului experiment”.

*

De-a lungul celor peste șapte decenii care au trecut de la instalarea la putere a marxism-leninismului în Rusia s-au scris numeroase cărți, studii și articole care prevesteau prăbușirea încă în secolul nostru a imperiului comunist mondial. Trecerea în revistă a acestor lucrări și comentarea lor ar solicita un studiu special, astfel încât ne vom mărgini să amintim aici numai de unele personalități care și-au spus cuvântul în aceasta problemă:

Astfel, cel mai respectat și autorizat „profet” a fost fără îndoială Alexandr Soljenițîn (240; 292), care a anticipat magistral prăbușirea

Rusiei comuniste, iată un scurt rezumat din manifestul scris de Soljenițin așa cum a fost el publicat în presa germană sub titlul „*Cum trebuie să organizăm Rusia*” (208):

„În Uniunea Sovietică perioada comunistă aparține trecutului, dar monolitul n-a fost încă sfărâmat. De 70 de ani purtăm în spinare utopia marxist-leninistă și o treime din populație a fost sacrificată pe eșafodul comunist și în distructivul război pentru apărarea patriei”. După ce prezintă apoi tabloul sumbru al decăderii și distrugerii produse de monstruosul sistem comunist, Soljenițin își exprimă opinia că singura salvare din criza produsă de „catastrofa psihică a anului 1917* ar fi înnoirea valorilor culturale și politice ale popoarelor slave din actuala Uniune Sovietică în curs de dezintegrare: „Acum este momentul de a alege între un imperiu care ne distruge pe noi toți și valorile spirituale și culturale ale poponului nostru. De aceea republicile Estonia, Letonia, Lituania, Armenia, Azerbaidjan, Georgia, Kasahstan, Kirchizia, Tadjichistan, Turkmenia, Uzbechistan și Moldova trebuie declarate imediat și cu toată tăria independente. Prin această jertfă se eliberează Rusia, care se va putea concentra apoi asupra dezvoltării sale interne. Ca rest rămâne RUSIA, ceea ce ar însemna o UNIUNE RUSĂ, formată din rușii mici (prin aceasta înțeleg Ucraina), rușii mari și rușii albi, alături de care mai trăiesc încăvveo sută de popoare mai mari sau mai mici. Încă de la începutul secolului, în condițiile de atunci ale unei țări prospere, un gânditor afirma că vechea Rusie nu posedă destule rezerve culturale și morale pentru a asimila toate popoarele din imperiu și că nucleul rusesc este epuizat. Și de fapt Rusia nu are forța de a conduce un imperiu”.

În continuare Soljenițin constată cu îngrijorare că actualul spirit naționalist nu este decât un rezultat al concepției preluate de la comunism, conform căreia U.R.S.S. ar fi o mare putere. „Dacă se va încerca păstrarea imperiului actual, aceasta va duce la dezintegrarea poporului”.

În ceea ce privește perestroika, Soljenițin constată: „În cei cinci sau șase ani (care au trecut de la lansarea ei – n. ns), ea n-a adus decât schimbări minore în comitetul central și crearea unui sistem electoral care să asigure și pe mai departe puterea partidului comunist. Având

în vedere imensitatea imperiului și dificultățile administrative, este necesară instituirea unui sistem prezidențial, dar toate prerogativele prezidențiale vor trebui să fie legal stabilite și controlate”. După care adaugă: „Pentru introducerea democrației în Rusia este necesar în primul rând o populație disciplinată. Dar disciplina n-a existat în Rusia anului 1917, așa după cum nu există nici azi!”

De o valoare deosebită sunt și alte două opinii privind soarta viitoare a Europei:

— Doamna Prof. Dr. Kazimiera Prunskiene, până de curând prim-ministru al Lituaniei, spunea: „Sau vom asista la renașterea Rusiei, a Ucrainei și a Țărilor Baltice ca state independente, sau la o revenire a dictaturii comuniste în Uniunea Sovietică, însoțită de războaie civile, distrugeri, mizerie și nevoi”. Și mai departe: Renașterea statelor europene, în esență a celor înglobate în Uniunea Sovietică, și revenirea lor la Europa înseamnă totodată distrugerea închisorii popoarelor sovietice. În noi arde focul libertății, noi nu-l vom stinge, deoarece în cadrul actualei Uniuni Sovietice libertatea nu ne poate fi dată și garantată. Renașterea Rusiei este pentru noi garanția libertății noastre și a celorlalți state baltice 1 (178).

— Dr. Otto von Habsburg, președintele Uniunii Internaționale „Paneuropa”, spunea următoarele despre viitoarea arhitectură a continentului nostru: „În viitoarea Europă se va vorbi nu despre lupta de clasă, parole revoluționare etc., ci despre iubirea aproapelui, despre un patriotism religios și despre legătura cu Dumnezeu în lupta popoarelor pentru independență și autodeterminare”. După care adăuga: „Uniunea Sovietică este în continuare cea mai mare putere colonială a lumii; ea terorizează popoarele anexate și le împiedică prin violență să-și obțină autodeterminarea, așa cum procedează și cu Țările Baltice, pe care le oprește prin folosirea brutală a forței militare de a-și proclama independența” (178).

În sfârșit, dorim să arătăm că și *Memorandumul Națiunilor Captive*, la care ne-am referit în repetate rânduri mai sus, s-a străduit nu numai să prezinte o sinteză a crimelor sistemului comunist, ci și să analizeze profund situația actuală, propunând luarea de măsuri urgente, menite să împiedice ivirea unor consecințe de o incalculabilă

gravitate pentru lumea de azi (293).

Trebuie deci să constatăm că sfârșitul comunismului și al imperiului sovietic putea fi prognosticat. Din păcate, numai puțini au fost aceia care au știut să descifreze semnele timpului într-o multitudine de fapte aparent disparate, înțelegând că prăbușirea sistemului marxist-leninist este imanentă, și asta nu cândva în viitorul îndepărtat, ci acum, în vremea noastră, când ne aflăm în plin amurg al celui de-a doilea mileniu de după Christos.

CAUZELE PRINCIPALE ALE PRĂBUȘIRII COMUNISMULUI MONDIAL

Însuși titlu! acestui capitol poate trezi mari semne de întrebare privitor la posibilitatea de a defini cât de cât complet complexe cauze care au provocat falimentul total al structurilor social-economice și politice bazate pe ideologia marxist-leninistă.

Deocamdată este însă important să admitem faptul că sistemul comunist a conținut ab initio elemente structurale cu efecte autodistructive care, de-a lungul timpului, n-au făcut decât să-și amplifice intensitatea și spectrul de nuanțe. Suntem deci de părere că marxism-leninismul a fost doctrinar predestinat pieirii, chiar dacă el și-a impus să realizeze cea mai mare mobilizare a forțelor amorfe și oarbe ale maselor care a avut loc în istoria omenirii, și asta sub impulsul unor parole mincinoase, în spatele cărora se ascundeau adevăruri de tipul celui cinic formulat de Kim Ir Sen, dictatorul Coreei de Nord: oamenii trebuie să lucreze până la moarte (300).

Nimeni n-a reușit mai bine decât Alexandr Soljenițin eseuul său Despre eșecul comunismului (299) să sintetizeze cu atâta tragism efectele de dimensiuni apocaliptice avute de acest sistem monstruos asupra Rusiei și, prin extrapolare, asupra tuturor celor 64 de națiuni captive încorporate exclusiv prin forță în imperiul roșu al Sataner, după expresia folosită odată de marele președinte american Ronald Reagan. Începându-și eseuul cu afirmația axiomatică „Comunismului i-a bătut ceasul”, Soljenițin continuă:

„Cine nu cunoaște astăzi toate nenorocirile care s-au abătut asupra noastră, chiar dacă ele sunt camuflate de o statistică falsă? Ne-am târât timp de 70 de ani după înșelătoarea și dăunătoarea utopie

marxist-leninistă, am dus la pieire – inclusiv datorită războiului de apărare a patriei care, condus cu incompetență, a devenit autodistrugător – o treime din populația țării. Am pierdut belșugul de odinioară, am distrus clasa țărănească și așezările ei, am anulat însuși sensul cultivării pâinii, iar în ceea ce privește pământul, l-am dezvățat să dea recolte și l-am acoperit cu mări mlăștinoase. Cu deșeurile unei industrii primitive am poluat împrejurimile orașelor, am otrăvit râurile, lacurile, peștele, iar în prezent distrugem ultimele ape, aerul și pământul, la care se adaugă moartea atomică, precum și preluarea din Occident, pentru depozitare, a deșeurilor radioactive. Sub o conducere nepricepută ne-am ruinat pentru a pregăti o invazie viitoare (asupra altor state – **n. ns**), am tăiat bogatele noastre păduri, am jefuit neasemuitele bogății ale subsolului – avuția de neînlocuit a strănepoților noștri – și le-am vândut fără milă străinătății. Le-am istovit pe femeile noastre în munci grele, peste puterile lor, le-am despărțit de copii, iar pe copii i-am lăsat pradă bolilor, sălbăticiirii și unui simulacru de învățământ. Sănătatea oamenilor este într-o stare deplorabilă și nu există medicamente, am uitat ce înseamnă o hrană sănătoasă, milioane de oameni nu au locuințe și lipsa drepturilor individuale s-a întins până în cele mai îndepărtate colțuri ale țării... dar pe noi nu ne preocupă decât un singur lucru: ca nu cumva să fim privați de băutură, ca să ne ostoim beția noastră de nestăpânit!

Dar omul este în așa fel făcut, încât am fi în stare să suportăm toată această ineptie și tot acest marasm de-a lungul întregii noastre vieți, numai și numai pentru ca nu cumva să cuteze cineva să atingă sau să ofenseze națiunea noastră! În acest caz nimic nu ne mai poate reține, în ciuda smereniei noastre seculare, de a pune mâna plini de mânie și curaj pe pietre, bâte, sulite și puști și de a ne arunca asupra vecinilor, ca să le dăm foc la case și să-i ucidem. Așa e omul: nimic nu ne va convinge că foametea, mizeria, sărăcia, copiii degenerați, moartea care survine prematur, că vreuna din toate aceste nenorociri se plasează înaintea mândriei noastre naționale!

În numai trei sferturi de secol am sărăcit într-atât, ne-am ticăloșit, am obosit, am disperat în așa măsură, încât mulți nu mai au niciun pic de elan și ni se pare că numai intervenția Cerului ne mai

poate salva. Dar minunea nu li se arată celor ce nu se străduiesc să vină în întâmpinarea ei.

După citirea acestor rânduri scrise de unul din cei mai mari gânditori născuți vreodată în sânul poporului rus, chiar și un necunoscător al problemelor comunismului n-ar mai putea fi surprins de iminența prăbușirii sale. ci cel mult s-ar mira de faptul că a putut supraviețui atât de mult

Cele scrise de Soljenițin se aplică însă, cum spuneam, nu numai Rusiei și întregului imperiu sovietic, ci și tuturor țărilor căzute sub dictatura marxist-leninistă

Astfel, Bui Tin (vietnamez trăind în exil la Paris) și scriitoarea Duong Thu Huong, care nu și-a părăsit niciodată patria, ne oferă o adevărată radiografie a societății vietnameze actuale (266). Iată câteva dintre concluziile lor privind eșecul experimentului comunist în țara lor: „dogmatism copilăresc”, „degenerarea aparatului de stat și haosul întregii societăți”, „partidul comunist s-a bazat în majoritatea cazurilor pe carieriști și oportuniști, nu pe adevărații luptători pentru libertate”, „teroarea menținută cu ajutorul celor peste 1.000.000 de securiști nu mai poate fi multă vreme suportată de populație”, „criza vietnameză nu are remediu, pentru că puterea s-a bazat pe principiile marxist-leniniste lipsite de fantezie și anacronice”, „țărani tergiversează muncile și investițiile agrare (pe micile parcele individuale – n. ns), pentru că nu știu când va veni următoarea colectivizare” etc.

Un alt cercetător al procesului de dezintegrare a comunismului, Carl Gustaf Stroem (231), s-a preocupat în mod deosebit de o altă cauză a evenimentelor ce le trăim în ziua de astăzi, și anume nașterea chiar în imperiul sovietic a unei „noi generații lipsite de frică”, Iată câteva din concluziile sale:

„În țara de origine a socialismului real, cu toată îndochinarea marxist-leninistă, a apărut o nouă generație, care a refuzat calitățile părinților și bunicilor lor: frica de putere, poliție și agenți secreți, frica în fața tancurilor și ordinelor date prin difuzoare. Această nouă generație, cel puțin în orașele mari, a căpătat prin radio și contacte cu străinii o experiență de viață mult mai mare decât generațiile Uniunii

Sovietice de după 1917". Astfel, „pentru părinți, revoluția, războiul civil, colectivizarea, teroarea, războiul împotriva Germaniei, deportările și Gulagul au fost realități ale vieții cotidiene. Pentru tineri. Arhipelagul Gulag al lui Soljenițin este numai o lectură, o prezentare abstractă, și nu o trăire vie”. Și mai departe: „Pentru acești tineri, clișee verbale ca orânduirea capitalistă își sapă singură groapa, sau patria este amenințată și de aici nevoia de disciplină etc. nu le provoacă decât clătănări din cap pline de îndoială. Reacții asemănătoare le trezesc și generalii cu multe medalii pe piept, care povestesc cu patos despre lupta împotriva fascismului. De aici și atitudinea unui tânăr din Moscova care, pe stradă, s-a proțăpit în calea unui veteran de război. Ofuscat, bătrânul i-a spus tânărului: Eu am luptat pentru voi de la Stalingrad până la Berlin!” La care tânărul i-a replicat: Tu coșcoavă, dacă n-ai fi luptat atât de mult, n-ar fi trebuit să stăm astăzi atâta vreme la coadă, ci am fi putut cumpăra normali”.

Fără pretenție de exhaustivitate, credem că următoarea enumerare a cauzelor majore care au produs căderea comunismului internațional corespunde întru totul adevărului:

1. Imposibilitatea „centralei” (adică fosta Uniune Sovietică) de a-și mai susține moral și material sateliții, datorită confruntării imperiului sovietic nu numai cu racilele specifice ale sistemului marxist-leninist (vezi mai jos pct. 2), ci și cu multe alte procese ce nu mai puteau fi ținute în frâu, și anume:

Naționalismul și dorința de libertate a națiunilor încorporate în imperiu.

„Baccilul islamismului” (a nu se uita marele procent al populației islamice din fosta U.R.S.S., aflat în continuă creștere datorită natalității foarte ridicate a etniilor musulmane).

Cheltuielile imense făcute pentru a ține pasul cu Statele Unite în cursa înarmării (proiectul „războiul stelelor”, inițiat și început a fi pus în practică în timpul guvernării președintelui Ronald Reagan fiind ultimul și decisivul episod).

Reducerea sprijinului primit din exterior, respectiv din partea unor state ale lumii libere sau a unor organizații din Vest (vom reveni asupra acestui subiect).

Gradul ridicat al recesiunii economice mondiale (cu implicații în special asupra prețului de vânzare a petrolului și metalelor prețioase).

Relativa secătuire a surselor de petrol din partea europeană a U.R.S.S.

Implicațiile materiale și morale ale războiului din Afghanistan:

Întărirea enormă a puterii pe piața internațională a celor șapte supraputeri economice.

La cele de mai sus s-au adăugat racilele primare, aevenite ulterior genetice", specifice societății de tip comunist:

Organizarea utopică a economiei, soldată cu ineficiență și lipsă de competitivitate a produselor pe plan internațional

Distrugerea și pervertirea culturilor naționale, produsă în primul rând de ruperea acestora de circuitul mondial al informației, științei și culturii, ceea ce a dus în mod inevitabil la prăbușirea sistemului de cercetare științifică și tehnologică, precum și la o marginalizare, la o provincializare a creației artistice și culturale în general, în ciuda unor personalități cu totul deosebite și de mare talent care s-au mai putut impune pe plan internațional

Distrugerea și pervertirea bazelor morale ale societății, datorate în primul rând îngenuncherii și manipulării în chip josnic a cultelor religioase (singurele ce-au rezistat seismului fiind Biserica Romano-Catolică și cea Greco-Catolică), proces care a avut consecințe imediate deosebit de grave, dintre care vom enumera numai câteva:

— Pervertirea adevăratelor valori morale (distrugerea spiritului de familie, a simțului de răspundere atât în viața particulară, cât și în cea socială, și mai ales dezumanizarea muncii cinstite, responsabile și creatoare, devenite acum exclusiv mijloc de câștigare a unei bucăți de pâine prin supunere oarbă în fața ordinelor cel mai adesea incompetente primite „de sus”);

— Instituționalizarea unei „economii paralele, cu tot cortegiul aferent (furtul organizat, omniprezența corupției și mitei, răspândirea și răsplătirea delațiunii);

— Dedublarea individului în viața socială („adevărul se spune numai acasă; la serviciu și în societate trebuie în permanență mințit”, cum spunea un teolog ortodox, la care noi adăugăm: „nici acasă nu

trebuie să spui tot ce gândești, că nu se știe dacă cineva din familie nu se supără pe tine și scrie o anonimă la securitate”, așa cum au dovedit-o multe dintre actele descoperite după unificare în arhivele „Stasi” din fosta R.D. G)

Recrudescența naționalismului intolerant și a șovinismului, cultivarea urii agresive împotriva a tot felul de dușmani

Teroarea statală, exercitată prin aparatul de reerriție (activul de partid, miliția, serviciile secrete, sistemul de justiție), care a redus până la anulare capacitatea de a gândi, crea și produce liber a membrilor societății;

Politica criminală față de mediul înconjurător, cu efecte catastrofale asupra întregului sistem ecologic, inclusiv asupra sănătății omului.

Structurarea unui aparat de spionaj supradimensionat, pentru a recupera măcar în parte handicapul tehnologic, aparat devenit la un moment dat mai costisitor decât „randamentul” său real.

Profunda neîncredere în sistem, resimțită chiar de mulți dintre cei care, prin definiție, ar fi trebuit să-i rămână fideli. Acest fapt pare paradoxal, dar el a fost provocat, pe de o parte, de criza economică generală (soldată cu reducerea unor privilegii) și, pe de altă parte, de șocul primit de „aparatnici” la impactul (turistic sau profesional) cu realitățile „de basm” ale lumii libere;

Epuizarea fizică și psihică a femeilor, alimentația insuficientă și carentată, locuințele nespațioase și adesea insalubre, un sistem de medicină socială și preventivă catastrofal, dar și tragedia ecologică arătată mai sus au dus la nașterea unor generații întregi de copii fragili biologic, a unui mult prea mare procent de handicapați. În afară de aceasta, generații de copii născuți sub comunism n-au putut fi siguri decât de un singur lucru: că vor fi supuși încă de la vârsta creșei și grădiniței unei educații menite a-i transforma în roboți ușor de manevrat de către sistem (că acest lucru n-a reușit pe deplin este un alt aspect al problemei, de care nu ne vom ocupa aici).

În concluzie: un total marasm social-economic, politic și moral, al cărui epilog nu mai putea fi amânat. Numai bogăția naturală extraordinară a fostei Uniuni Sovietice, exploatarea nemiloasă a țărilor

comuniste satelite și eficiența aparatului de teroare au permis longevitatea incredibilă a sistemului sovietic. Importanța factorilor intrinseci ce au contribuit însă în mod decisiv la prăbușirea imperiului marxist-leninist în acest deceniu a surprins însă chiar și pe cei mai mari specialiști în materie.

Și totuși, această inexactitate în estimarea duratei comunismului s-ar putea explica numai prin necunoașterea, ignorarea sau minimalizarea forțelor și factorilor care au adus și menținut pe scena istoriei odiosul experiment comunist, o problemă ce va fi dezbătută în capitolele următoare.

ULTIMA ETAPĂ A DEZINTEGRĂRII COMUNISMULUI MONDIAL

A încerca o prezentare exhaustivă a etapelor care au marcat prăbușirea imperiului sovietic și a statelor satelite ar fi în momentul de față o acțiune menită de la bun început eșecului: pe de o parte, materialul informativ este încă prea „fierbinte”, cele mai importante documente aflându-se deocamdată sub cheie în incinta arhivelor secrete, iar pe de altă parte nimeni din generația noastră nu s-a putut încă desprinde de trăirile intense ale ultimilor ani, pentru ca prin detașare să poată dobândi o privire de ansamblu obiectivă, capabilă de a opera acel proces de îmbinare a analizei cu sinteza atât de necesar oricărei cercetări științifice serioase.

Cât despre mine, eu mărturisesc deschis că-n momentul de față n-am nici posibilitatea și nici starea de spirit propice pentru a întreprinde o asemenea temerară tentativă.

Totuși, nu pot să trec cu vederea o serie de fapte grăitoare devenite istorice, care au fost consemnate în presa de toate culorile politice și din toate țările lumii de-a lungul ultimilor ani iată câteva dintre cele mai edificatoare:

În 1989 a avut loc la Budapesta sesiunea „Congresului Mondial Evreiesc”. Prin alegerea de către organizatori tocmai a acestei capitale ca loc de desfășurare a lucrărilor celui mai înalt for internațional al evreilor se parafa nu numai „reeuropenizarea” Ungariei (mass-media occidentală cânta de ani de zile osanale comunismului „de tip gulaș, deși datoria externă a Ungariei se ridica la 20.000.000.000 de dolari), ci și lăsarea voită a vălului uitării peste cei 130.000 de evrei omorâți în

timpul ocupației hortiste numai în partea de Nord a Transilvaniei, care fusese răpită de la România prin Dictatul de la Viena

A urmat extraordinara toamnă a anului 1989, marcată în primul rând de hotărârea comunistului rebotezat în „democrat Gyula Horn de a da „lumină verde miilor de est-germani refugiați în ambasada R.F.G. din Budapesta. Exemplul ungarilor a fost urmat de cehi și de aici încolo istoria Europei de Est a căpătat un ritm de liberalizare și democratizare uluitor

Să revenim însă la hotărârea curajosului Horn. Deși anumite cercuri internaționale se străduiesc să-i atribuiască Domnului Horn meritul de a fi luat „în ciuda unor riscuri enorme această decizie istorică, ne punem pe drept cuvânt întrebarea: își poate. cineva închipui că un nomenclaturist comunist rebotezai în social-democrat al unei țări socialiste membre în Pactul de la Varșovia, în care erau staționate masive trupe sovietice, ar fi dispus într-adevăr de dreptul său la liberă decizie într-o problemă ca cea a deschiderii granițelor, lăsând liberă trecerea spre prăpastia capitalistă a mii de cetățeni ai unui stat comunist?

Nu suntem atât de naivi, încât să nu vedem legătura dintre evenimentul consumat cu numai câteva luni în urmă la Budapesta (vezi pet.1) și decizia plină de consecințe luată de Gyula Horn în toamna anului 1989. Este limpede că totul fusese pregătit și programat cu grijă, iar Dl. Horn a primit „de la anumite foruri” permisiunea de a-și câștiga dintr-odată libertatea de decizie.

Că atât cele întâmplare la Budapesta și Praga, cât și extraordinarele evenimente care le-au urmat în avalanșă au entuziasmat și trezit nu numai speranțele tuturor popoarelor ce zăceau în sclavia comunistă, ci și ale tuturor oamenilor cinstiți din lume, aceasta este o cu totul altă problemă Pentru noi aici este însă important să încercăm a descifra întortocheata rețea de forțe congruente care au făcut posibilă prăbușirea imperiului comunist, precum și cauzele care au determinat acele forțe ca să intre în acțiune tocmai acum, după decenii de acceptare tacită și tolerare a crimelor împotriva umanității înfăptuite în numele marxism-leninismului.

Căderea monstruosului zid al Berlinului în Noiembrie 1989 și

semnarea (după o scurtă perioadă de tranziție) la 3 Octombrie 1990 a tratatului de unificare a Germaniei, realizându-se astfel și ștergerea statului-hibrid Republica Democrată Germană de pe harta Europei, au îndreptat nu numai o mare nedreptate istorică tăcută poporului german, ci au intonat totodată și primul acord al marșului funebru ce însoțea cadavrul comunismului internațional spre groapa sângeroasei istorii a secolului al XX-lea.

4 Anul 1991 consuma în continuare ceea ce părea de neconceput pentru epoca noastră: prăbușirea imperiului sovietic (207) nu ca efect al unui război mondial ucigător, ci numai al unei ultime zvâcniri preagonice. materializate în puciul din August, care a durat două zile și jumătate. Cele trei cadavre identificate și înmormântate cu funeralii naționale (230; 194) deveneau dintr-odată obiectul atenției nu numai a popoarelor uriașei închisori sovietice, ci și a întregii lumi. Într-o zonă geografică unde se ucuseseră timp de aproape 74 de ani mult peste 60.000.000 de oameni, majoritatea lor fiind aruncați ca animalele în gropi comune, iată că trei victime își câpătaseră dreptul la funeralii naționale! Evident, se întâmplase ceva în lumea asta, dacă Dimitri Komar, Vladimir Uzov și Ilia Krișevski au devenit eroi și președintele Rusiei Boris Ieľtin a fost prezent la înmormântarea lor!

b După eșecul puciului de la Moscova, jocul de domino a continuat inexorabil: proclamarea independenței fostelor republici din U.R.S.S., instalarea unor guverne cu majoritate democratică (absolută sau relativă) în multe dintre fostele state comuniste europene, începerea procesului de democratizare în multe țări din Asia și Africa etc.

Paralel cu evoluția politică, destrămarea uriașului aparat militar sovietic (cu unele aspecte vizând grotescul, cum ar fi fuga în masă a specialiștilor în fizică atomică și nucleară sau vânzarea – „la negru” și sub auspiciile fostului KGB – a unor mari cantități de armament ultramodern și de tehnologie nucleară) însemna totodată și eliberarea omenirii de coșmarul unui război atomic nimicitor, coșmar întreținut cu mare profesionalism de aparatul de propagandă al KGB și de „coloana a cincea”, formată din uneltele sale răspândite în lumea

liberă.

Secvențele enumerate mai sus consemnează o realitate istorică. Interpretarea oferită de mine poate fi desigur discutată sau criticată, ceea ce însă nu înseamnă că acest montaj, la care voi reveni pe parcursul capitolelor următoare, nu reprezintă una din variantele posibile ale scenariului după care s-a desfășurat ultima etapă a comunismului mondial.

Dar, înainte de a trece mai departe, vom consemna încă două evenimente care arată în mod elocvent că procesul istoric de descompunere a comunismului internațional nu mai poate fi oprit.

Astfel, la 3 Noiembrie 1991, după primele alegeri prezidențiale și parlamentare din Zambia, înrăitul marxist Kenneth Kaunda a pierdut funcția supremă în stat, președinția țării fiind preluată de conducătorul sindicatelor Frederik Chiluba. A fost prima dată când comuniștii din Africa trebuiau să cedeze puterea în urma pierderii unor alegeri democratice. La Lusaka s-a consemnat astfel căderea de pe tron a ultimului „idol din Africa Neagră al internaționalei marxist-leniniste.

Al doilea exemplu este căderea Kabulului – rămas după retragerea lipsită de glorie a Armatei Roșii din Afghanistan în mâinile guvernului comunist adus la putere de sovietici –, urmată de instalarea la 28 aprilie 1992 (307) a primului guvern de tranziție condus de profesorul de teologie Mujaddidi. Acest eveniment consemnează cum nu se poate mai limpede numărătoarea inversă marcând prăbușirea comunismului internațional a început chiar și în Afghanistanul sleit după 13 ani de război, unde armata agresorilor își crease una din cele mai solide baze militare de care a dispus vreodată.

*

Urcat pe turela unui tanc în fața „Casei Albe” din Moscova, imediat, după organizarea puciului comunist și pe când încă nu se știa cum va arăta deznodământul încheștării ce se anunța, Boris Iețîn a spus mulțimii o frază istorică: „Noi am lăsat comunismul în urma noastră” (226). Frază scurtă, rostită cu hotărâre și fără patos ieftin, care consemnează practic sfârșitul comunismului în însăși inima imperiului clădit în numele celei mai sângeroase ideologii din istoria

lumii.

Ceea ce Boris Jelțin o spunea cu autoritatea reprezentantului unei mari puteri (cel puțin militare) a fost reluat de mii de glasuri sau condeie din lumea politiciii, presei, istoricilor și chiar a oamenilor obișnuiți.

Astfel, Andrei Gurkoi (233) comenta cu mare luciditate cele două zile și jumătate ale puciului organizat de comuniștii conservatori din Kremlin și KGB: „Cu sufletul la gură lumea a urmărit cele două zile și jumătate care au reprezentat ultimul foc al bolșevismului sovietic”. Și mai departe: P.C. U.S. este impotent din toate punctele de vedere: atât în ce privește propria-i reînnoire. cât și capacitatea sa de a promova reformele politice și economice necesare. Practic el nu se mai poate ține la putere, deși bolșevicii au fost mereu mari artiști în această privință. (...) Dispariția cuvântului socialist din noul Tratat Unional, conceput de altfel pentru a salva sistemul leninist-stalinist, a dat lovitura de moarte atât P.C.U.S., cât și socialismului de tip sovietic.

P.C.U.S. nu mai reprezintă niciun fel de forță politică.

Presimțiri sumbre au avut de altfel până și vârfurile aparatului de partid și represiune. Extrem de semnificative sunt cele declarate de șeful KGB (participant la puci) Vladimir Krușciiov, care, printre altele, avertiza asupra „pierderii puterii KGB-ului și creșterii influenței vestului. După o vizită incognito în U.S.A., același sumbru personaj se lamenta că după deschiderea politicii sovietice, C.I.A. (Agenția Americană de Informații – n. ns.) are de făcut un joc extrem de simplu și avertiza: „Organizații străine ținesc dezorganizarea (sic!) societății sovietice și a economiei socialiste”.

Direct sau indirect se consuma de fapt prăbușirea imperiului, datorită crahului unei economii vetuste, impotenței aparatului politic și chiar a celui care organiza și înfăptuia terorismul de stat (KGB, poliție, procuratură și justiție).

Nimic n-a dovedit însă mai limpede prăbușirea comunismului decât demolarea simbolurilor sale de către zeci de milioane de foști sclavi, care, pașnici și lipsiți de orice fel de arme, au reușit să dezgolească monstrul de măștile sale cele mai înșelătoare:

Secera și ciocanul încârligate (prin care marxism-leninismul se

dădea drept reprezentant și apărător al muncitorilor și țăranilor înfrățiți);

Steaua în cinci colțuri (sau pentagrama sovietică, considerată de simbologie ca o emblemă tipic luciferiană);

Steagul monocrom roșu, ca semn nu numai al sângelui (mai bine zis: al setei nesătioase de sânge), ci și al intoleranței *par excellence* față de orice altă „culoare”, respectiv opinie politică, filosofică etc;

Stemele și steagurile diverselor țări căzute sub dictaturi comuniste, care transformaseră tradițiile emblemelor naționale în simboluri tot de esență comunistă, rămase însă complet străine de sufletul popoarelor respective;

Statuile, portretele, lozincile, „operele complete” ale „marilor învățători” ai marxism-leninismului sau ale altor reprezentanți mai mari sau mai mici ai dictaturilor comuniste; t) în sfârșit, odiosul zid al Berlinului și prelungirea sa prin granițe de sârmă ghimpată și câmpuri minate de-a lungul a mii de kilometri.

Distrugerea simbolurilor”, cum ar putea fi numit acest aspect major al revoluțiilor anticomuniste, a avut loc și în carul revoltelor înăbușite în sânge din 1953 în Berlinul de Est, 1956 la Budapesta sau 1968 la Praga. Dar anul 1989 și cei următori au marcat o altă etapă, definitivă, a prăbușirii emblemelor caracteristice ale comunismului internațional:

— În Mai 1989, ca un preludiu a ceea ce va urma, grăniceri Unguri demontează sârma ghimpată care marca nu numai granița cu Austria, ci și porțiunea maghiară a îngrozitoarei Cortine de Fier dintre „lumea liberă și cea ’neliberă*” (sau, după expresia preferată de marxist-leniniști, dintre capitalism și socialism”).

— În Noiembrie 1989, într-un entuziasm popular cum nu a mai avut loc niciodată în întreaga istorie a națiunii germane, are loc dărâmarea de către mulțimea însăși a zidului Berlinului, văduvit acum de sârma ghimpată și de sistemele automate de tragere (nu mai departe decât cu câteva luni în urmă, în Februarie, căzuse aici, la zidul morții, ultima victimă: un tânăr de 19 ani care încercase să treacă în Vest).

— Momentul 21 - 22 Decembrie 1989 ne aparține nouă,

românilor, mai bine zis acelor români, preponderent tineri, care, preluând flamura Timișoarei, au umplut piețele și străzile Bucureștiului fără a avea alte arme decât curajul disperării, entuziasmul și speranța. Nu știm cine a avut extraordinara idee de a extrage ca pe o tumoare malignă stema comunismului din mijlocul tricolorului românesc. Dar un lucru este sigur: extirparea tumorii cu însemnele Răului a răspuns mai limpede decât orice altceva structurilor arhetipale ale acelui inconștient colectiv” (Carl Gustav Jung) existente nu numai în spiritualitatea românească, ci și în a tuturor oamenilor. Dovadă că de atunci încoace, la toate mișcările anticomuniste din diferite părți ale lumii au început să fluture steaguri „pure”, în locul însemnelor damnării tăiate cu foarfecă rămânând o gaură: hidoasă și găunoasă ca orbita unei țeste descărnate.

— Și tot în zilele Revoluției Române a început și distrugerea voluminoaselor tomuri conținând satanica ideologie marxist-leninistă, în numele căreia s-au făcut cele mai îngrozitoare crime din istoria omenirii. Portretele și blestematele volume aruncate de la balconul Comitetului Central din București în uriașul cor al zecilor de mii de oameni cântând Deșteaptă-te Române!” au constituit scene care au făcut ocolul lumii prin intermediul posturilor de televiziune și care au avut putere de exemplu pentru tot ce-a urmat de atunci încoace în alte țări.

— În sfârșit, dărâmarea statuilor întemeietorilor marxism-leninismului, și mai ales ale lui Lenin și ciracilor lui; precum și aruncarea în groapa istoriei a principalelor simboluri ale comunismului internațional: secera și ciocanul, steaua roșie cu cinci colțuri și steagul roșu.

Și totuși, în șirul tuturor acțiunilor de demolare a simbolurilor comunismului internațional, prin care era marcată limpede agonia ireversibilă a sistemului, ziua de 23 August 1991 a dobândit o semnificație istorică deosebită. Este ziua când presa mondială consemna următoarele evenimente de-a dreptul uluitoare, care de data asta aveau loc în chiar inima imperiului, la Moscova:

Scoaterea prin extirpare (după modelul românesc) a secerii și ciocanului de pe steagul U.R.S.S., însoțită de revenirea vechiului steag

rusesc alb-albastru-roșu (uneori având în mijloc stema țaristă) (241), astfel încât pe ecranele televizoarelor din întreaga lume nu mai fluturau peste enorma mulțime adunată decât fie steaguri roșii găurite, fie steagul tradițional al poporului rus.

Demolarea în strigătele asurzitoare ale unei mulțimi entuziaste care scanda „Jos cu partidul comunist” a statuii lui Felix Dzerjinski, întemeietorul din ordinul lui Lenin al poliției secrete sovietice, statuie care era plasată în fața lugubrei centrale **Lubianka** a KGB (174; 234). Patru zile mai târziu, populația din Riga demola statuia lui V.I. Lenin din centrul orașului (203).

A urmat interzicerea P.C.U.S., a KGB (a cărui centrală a fost ocupată de forțe democratice ale Republicii Ruse), a ziarului „Pravda” și alte măsuri similare

Nu putem încheia această scurtă trecere în revistă privind demolarea simbolurilor comunismului fără a reveni cu câteva informații suplimentare asupra „Ljubljankâi” și a persoanei întemeietorului serviciului de securitate sovietică, în 1958, în fața monstrului de marmură al centralei KGB a fost amplasată statuia lui Felix Dzerjinski. supranumit și Felix cel de fier sau „Călăul” (294) Sub clădirea propriu-zisă a centralei se află 10 etaje sub terane (construcție de tip cazemată), folosite din Ianuarie 1918 încoace pentru anchetarea, maltratarea, detenția și uciderea a milioane de oameni Șeful și ctitorul acestei bestiale instituții, Felix Dzerjinski, a cărui origine etnică nu o vom comenta (fiind extrem de controversată), beneficiind de un decret al Sovietului Comisarilor Poporului emis în Decembrie 1917 și semnat de Lenin, a pus bazele poliției secrete, vestita CEKA. „Călăul a selecționat și instruit personal conducerea acestei instituții, care a devenit rapid unealta de lucru a „terorii roșii”. În 1922, numele de CEKA a fost schimbat în GPU („Administrația statală politică”), tocmai pentru a-i masca adevărata activitate, rămânând însă tot sub conducerea lui Dzerjinski. Au urmat și alte transformări cameleonice, până când s-a ajuns la numele de KGB purtat în ultimele decenii dinaintea desființării sale în August 1991, când i-a fost sechestrată și arhiva, din care de atunci încoace încep să se aducă treptat la cunoștința opiniei publice internaționale

documente atât de revelatoare, încât nu este exagerat să afirmăm că istoria secolului al XX-lea va trebui scrisă din nou.

CUM DE A FOST POSIBILĂ PRĂBUȘIREA COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL FĂRĂ MARI VĂRSĂRI DE SÂNGE

În capitolul „Considerații generale” cu care se deschide partea a doua a lucrării de față, ne arătăm scepticismul față de bunele intenții ale „glasnostului” și „perestroicii”, pe care le considerăm a fi o ultimă mare diversiune în încercarea de salvare a imperiului sovietic. (De altfel, declarații recente ale KGB dezvăluie faptul că în perioada de guvernare gorbaciovistă nu s-a schimbat absolut nimic din politica de tip terorist a U.R.S.S.: de la apărarea prin folosirea vechilor metode a structurilor comuniste interne și înăbușirea mișcărilor de eliberare națională a popoarelor încorporate, până la finanțarea coloanei a cincea formate din spioni infiltrați în alte țări, a terorismului internațional și a „partidelor comuniste frățești” din lumea liberă)

În același capitol ne exprimăm îndoiala că ar fi posibilă trecerea pașnică la democrație și economie de piață liberă prin reforme adoptate de sus (adică de gorbacioviști, respectiv de neocomuniști), deoarece:

— Nu vedeam cum un aparat de conducere dictatorială (nomenclatura) parzt și incompetent va ceda de bunăvoie poziția sa privilegiată, pentru a trece la o poziție socială modestă, în care câștigarea existenței înseamnă în primul rând muncă asiduă și calificată;

— Nu credeam că ar fi posibilă cedarea treptată a puterii de către regimuri dictatoriale instalate și funcționând exclusiv pe baza terorii instituționalizate, care vor trebui să se disculpe pentru crimele săvârșite sau să facă față furiei îndreptățite a celor ce fuseseră supuși terorii sau a urmașilor celor uciși.

Cu toate acestea, sistemul comunist internațional s-a prăbușit, inclusiv în nucleul forței sale: imperiul sovietic, a cărui destrămare chiar după desființarea oficială a U.R.S.S. continuă cu o rapiditate amețitoare... Și totuși, omenirea n-a fost confruntată nici cu un al treilea război mondial (care ar fi fost fără îndoială un război atomic, așa cum au demonstrat-o documentele proiectatei invazii a Pactului de

la Varșovia asupra Europei de Vest, documente găsite în arhivele fostei Germanii de Est sau în arhiva parțial cunoscută a KGB) și nici cu o revoluție sângeroasă, așa cum o prevesteau „steagurile negre ale contrarevoluției” purtate în ultimii ani în Transcaucazia.

Pentru a înțelege și explica această desfășurare fericită a istoriei mondiale, dar în primul rând a celei europene, s-ar putea pune la îndoială consistența celor două argumente enunțate de mine mai sus privitor la imposibilitatea cedării de bunăvoie a puterii de către oligarhia comunistă. Astfel, ș-ar putea chiar afirma fie că nomenclatura n-a fost un parazit al societății, ci a cor. dus-o cu competență, fie că atât vârfurile comuniste cât și înfăptuitorii holocaustului roșu au un trecut curat ca lacrima și deci n-au de ce se teme că vor fi traduși în justiție sau linșați de furia oarbă a mulțimilor dezlănțuite. Prin urmare, dictaturile comuniste ar fi fost oricând gata să cedeze frânele puterii și ale terorii, dând lumină verde democrației!

Fără îndoială că o asemenea nerozie n-ar putea fi susținută de niciun om cu mintea limpede (afară de neocomuniști, care încearcă în continuare să prostească lumea cu declarații patetice despre reformele pe care doresc să le tacă pentru a asigura privatizarea, introducerea economiei de piață, democrația și... perpetuarea valorilor nemaipomenite ale „umanismului socialist”!).

Ce s-a putut întâmpla atunci în culisele scenei internaționale, pentru ca într-un timp extraordinar de scurt cercurile politice și mass-media aservită acestora să schimbe macazul de la prezentarea pericolului îngrozitor al unui război nuclear dezlănțuit de sovietici (în cazul când cineva va încerca să se amestece în treburile interne încălcând suveranitatea țărilor „lagărului socialist”) și a riscului de destabilizare a echilibrului de forțe mondial (în cazul în care mișcările anticomuniste ar fi fost sprijinite de țările lumii libere) la uralele strigate în gura mare în momentul răspândirii veștii că imperiul sovietic nu mai există și că democratizarea în fostele țări comuniste a devenit un proces ireversibil, fapte interpretate acum ca având numai efecte pozitive asupra stabilității păcii mondiale?

Magie, sau o regie perfect organizată? Și dacă da, atunci cine au fost magicienii, cine au fost regizorii?

Asupra autorilor „experimentului comunist” ne vom opri într-unul din capitolele următoare Aici vom enu nera numai care sunt condițiile imediate care au favorizat piâbușirea „pașnică” a comunismului mondial și cine sunt, după păroiea noastră, regizorii acestei colosale „schimbări de destin

1. Criza interioară a sistemului comunist a fost de dimensiuni mult mai mari decât s-a știut (respectiv decât datele ce le furnizau politicienii stângii internaționale și mass-media aservită acestora). Falimentul total – în primul rând economic – nu mai putea fi nici ascuns de intoimații mincinoase și nici evitat prin obținerea unor credite acordate mai ales de către mafia financiară devotată adepților revoluției universale”. Nu numai că „împăratul era gol”, dar goliciunea lui nu mai putea fi nici ascunsă lumii și nici acoperită de vreun veșmânt. Masca în spatele căreia se pitea goliciunea absolută a sistemului comunist căzuse o dată pentru totdeauna și nicio forță financiară din lume n-o mai putea ridica.

2 în cursa înarmărilor, Vestul în general (mai ales prin NATO) și, dintre țările respective, Statele Unite și Germania în special și-au consolidat o poziție imposibil de atins de către blocul comunist. Excelenta activitate de spionaj economic a serviciilor secrete comuniste (instruite și patronate în exclusivitate de sovietici) nu mai putea fura tot ce producea formidabila cercetare tehnico-științifică a lumii libere și, în același timp, nici nu mai avea mijloacele financiare necesare pentru a pune în practică ceea ce reușea totuși să-și însușească. Sistemul de apărare contra rachetelor continentale pus la punct de americani (așa-numitul război al stelelor hulit de toată stânga mondială) a fost lovitura de grație dată colosului sovietic. Astfel, cursa înarmărilor a fost definitiv câștigată de NATO, disparitatea militară a părții sovietice devenind tot mai evidentă și amenințând ca într-un timp foarte scurt mar ea Uniune Sovietică să fie plasată într-o poziție de inferioritate frizând ridicolul. Politica pumnului, singura pricepută de obtuzii generali sovietici, a fost în sfârșit corect recepționată! Autorii planurilor tactice și strategice de cucerire a lumii (Europa de Vest fiind numai prima halcă ce urma a fi înghițită) au priceput cu întârziere (sau au fost obligați să înțeleagă) că nici chiar în cazul unui

război atomic nu-și vor putea adjudeca victoria.

Administrația Reagan și Bush (și nu în ultimul rând meritul personal al acestor doi președinți ai Statelor Unite, care au asigurat începând din 1980 continuitatea politicii externe a Partidului Republican), guvernarea creștin-democrată a Germaniei Federale (din 1982) sub conducerea cancelarului Helmut Kohl (având ca partener de coaliție pe regretatul Franz-Josef Straufi, prim-ministru al landului Bavaria și conducător al Uniunii Social-Creștine”) și excepționala tactică politică și militară a NATO, condus în ultimii ani de Manfred Wbrner (fost ministru al apărării în guvernul Kohl), lunga guvernare în Anglia a Doamnei Margaret Thatcher (Partidului Conservativ), toate aceste personalități și partide politice de guvernământ au știut să ducă o politică plină de fermitate față de Kremlin, reușind să încline definitiv balanța așa-zisului echilibru Est-Vest spre talerul lumii libere, asigurându-și supremația nu numai economică, ci și militară asupra imperiului comunist.

Această înclinare absolută și pe toate planurile a balanței puterii în favoarea lumii libere reprezintă unul din factorii majori care au determinat prăbușirea comunismului fără mari seisme și fără pierderea unui imens număr de vieți omenești.

Catastrofa de la Cernobîl a creat un climat internațional care a favorizat de asemenea prăbușirea pașnică a comunismului mondial, deoarece această nenorocire a pus omenirea într-o situație cu totul neprevăzută, și anume: chiar fără un război nuclear, imperfecta tehnologie și iresponsabila conducere politică a țărilor comuniste pot expune în orice clipă întregul glob (și-n primul rând regiunile limitrofe) unei contaminări atomice cu efecte pustiitoare și ireparabile. Teama repetării catastrofei de la Cernobîl (experții germani au anunțat că absolut toate cele peste 100 de reactoare nucleare construite cu tehnologie sovietică și răspândite în Europa și Asia ar trebui, din motive de securitate, imediat închisei) a provocat un șoc puternic tuturor acelor din Vest care mai sperau încă, indiferent din ce motive, în supraviețuirea sistemului comunist.

Un alt factor este duplicitatea serviciilor secrete comuniste, și-n primul rând a KGB, ai căror membrii s-au dovedit a nu mai avea nici

idealuri (fie ele și cele prea-mărite de ideologia marxist-leninistă) și nici vreo motivație de ordin material atât de mare, încât să fie gata a susține necondiționat imperiul comunist (respectiv pe cel sovietic). Numărul crescut al fugiților în Vest, tocirea dinților* aparatului de represiune (devenit relativ tolerant față de diverse mișcări dizidente sau de-a dreptul anticomuniste), declarațiile fulminante făcute de unele vârfuluri ale serviciilor secrete (Pacepa fiind numai unul dintre ei), comportamentul unei aripi importante a KGB față de puciștii din August 1991, aripă care a preferat să se așeze de partea lui Boris Jeltîn, toate acestea sunt dovezi clare în sprijinul afirmației de mai sus.

După părerea noastră, delăsarea, respectiv scăderea „eficienței” aparatului de teroare a fost determinată de cunoașterea precisă a realului raport de forțe dintre Vest și Est (cine ar fi putut obține informații mai precise despre adevărata stare de lucruri decât conducerea acestor servicii secrete?), de înțelegerea faptului că sistemul nu mai are nicio șansă, singura soluție pentru șobolani rămânând părăsirea cât mai urgentă a corabiei pe cale de scufundare!

Cum altfel ar putea fi interpretată declarația lui Alexandr Jakovlev (cadru superior al KGB devenit peste noapte reformator* și consilier al lui Gorbaciov), care, plângându-se de mult prea înceată trecere a Rusiei la economia de piață, spunea cu patos: Fără democrație nu există niciun viitor!” (222). Pe aceeași linie se înscrie și atitudinea insolentă a lui Markus Wolff (fost conducător al spionajului est-german), neobosit partener de conversație al diversilor reporteri și autor al unor cărți despre democrație și dizidență, sau a altor foști ofițeri din serviciile secrete ale Estului care-și scriu și ei cu impertinență memoriile și încasează sume uriașe pentru a-și depăna amintirile, pozând în „victime” neștiutoare ale dictaturii sau în „dizidenți” ce-au riscat totul, contribuind la izbucnirea evenimentelor din ultimii ani, și care nu ezită de a ne mai da și „sfaturi prețioase”: ce trebuie să facem pentru ca fosta lume comunistă să treacă la democrație și bună-stare lăsând îngropat trecutul”, că altfel va izbucni un război civil, unul mondial, o catastrofă nucleară ori alte cataclisme asemănătoare!

Semnalul schimbării, și anume cât mai rapide și cât mai

„controlate”, l-au dat de fapt tot autorii „experimentului comunist”, asupra cărora vom reveni într-unul din capitolele următoare. Informați perfect asupra realității, recepționând cu promptitudine adevărata dimensiune a crizei interne a imperiului comunist, care pierduse până și posibilitatea de a opera un șantaj nuclear. Însăpăimântați până și ei de amenințarea reprezentată de eventuala repetare a catastrofei de la Cernobîl, marii maestri au dat semnalul oficial al începerii numărătorii inverse, menite să ducă în final la prăbușirea definitivă a comunismului. La luarea acestei hotărâri au mai contribuit și alți factori, și anume:

În primul rând faptul că unificarea Germaniei nu mai putea fi multă vreme amânată, deoarece „locomotiva germană urma să preia sarcina refacerii Europei de Est și finanțarea viitorului „Plan Marshall” (lucru recunoscut până și de englezi!). Protestele furioase ale cercurilor care au încercat până-n ultimul moment stoparea procesului de unificare a Germaniei fac posibilă înțelegerea a posteriori a grelei cumpene în care s-au aflat sprijinitorii (dacă nu chiar „făuritorii”) comunismului, forțați de situație să admită consumarea acestui eveniment de mare importanță.

Împâcându-se mai de voie mai de nevoie cu ideea inevitabilei prăbușiri a comunismului, cercurile respective au trecut la următoarea etapă: încercarea de a acoperi măcar în parte pe făptașii monstruosului experiment, încercare ce nu putea fi încununată de succes decât dacă prăbușirea comunismului ar fi fost perfect dirijată și controlată atât din afara imperiului comunist, cât și de anumite persoane dinăuntrul lui.

Luând-o înaintea unor eventuale revoluții anticomuniste spontane dezlănțuite de masele ajunse la capătul capacității lor de rezistență, fapt care ar fi dus la decimarea tocmai a nomenclaturii și aparatului de teroare, precum și – aceasta fiind deosebit de important – la dezvăluirea în cadrul unor procese organizate de revoluționari a adevărului despre susținătorii ocuți ai comunismului, cercurile în discuție au calculat în amănunt *avantajele unei treceri la democrație care să fie dirijate de ei înșiși, adică de aceleași forțe oculte care au proiectat și menținut comunismul în lume*. Procedând astfel, se mai

preconiza și obținerea altor avantaje, și anume:

— Formarea unor guverne de tranziție din reprezentanți mai puțin compromiși ai nomenclaturii (sau ale căror păcate fuseseră cu grijă ascunse!), prin care controlul cercurilor oculte internaționale să poată fi menținut. Guvernele Krenz și Modrow în Germania de Est sau Iliescu-Roman în România n-au fost decât „emanații ale acestor combinații cabalistice imaginate spre „binele Europei”.

— Asigurarea bazei financiare necesare transformării în „capitaliștr a unor reprezentanți ai fostei nomenclaturi și ai fostului aparat de teroare, astfel încât aceștia, devenind deținătorii puterii economice, să poată controla puterea politică. Inutil să adăugăm că un asemenea grup de persoane poate fi cu ușurință controlat la rândul său de aceleași cercuri „oculte”. Lansarea foștilor ofițeri ai serviciilor secrete comuniste în afaceri (de la trafic de armament, inclusiv nuclear, până la înființarea de diverse firme particulare industriale sau comerciale) constituie argumente care pledează pentru justțea opiniilor noastre.

— Posibilitatea restructurării și extinderii unor rețele moderne de adepți în țările în mers spre democrație. Articole de tipul *Francmasoneria neagră atacă în Est*, publicat în ziarul german de mare tiraj „Frankfurter Allgemeine Zeitung”, nr. 5 din 7 ianuarie 1992 (290) au menirea să deschidă până și ochii orbilor sau urechile surzilor.

În final s-ar putea crea impresia că trebuie să rămânem pe vecie recunoscători acelor care au ferit în primul rând Europa de un cataclism. Corect ar fi însă să cercetăm și un alt aspect: oare nu cumva „binefăcătorii” omenirii de acum sunt, cel puțin în parte, aceiași cu cei ce-au organizat diabolicul experiment comunist”? Voi încerca să răspund la această spinoasă întrebare într-unul din capitolele viitoare.

Deocamdată cred c-ar fi oportun să mă opresc și asupra altor forțe, care de-a lungul deceniilor au acționat cu perseverență împotriva comunismului mondial, contribuind în mare măsură la prăbușirea lui:

Biserica catolică și organizația ei semisecretă OPUS DEI au contribuit în foarte mare măsură la precipitarea evenimentelor, rolul Papei Ioan-Paul al II-lea și al sindicatului polonez „Solidaritatea”

(organizație cu caracter profund creștin) fiind în acest context covârșitor.

Organizațiile militare ale statelor libere, în special NATO. Remarcabil este rolul jucat de actualul său secretar general Dr. Manfred Wörner, care cu mare competență și putere de decizie a înclinat balanța calitativă a potențialului militar de partea Europei de Vest. Evident că uluitoarele progrese tehnologice americane în programul S.D.I., al noilor avioane de luptă, al sistemelor de comunicații, al tuturor armelor nucleare sau convenționale au reprezentat un argument decisiv pentru capetele înfierbântate ale fostului pact de la Varșovia.

Organizații ca „Internaționala partidelor creștin-democrate”, „Conferința partidelor conservative din America (întrunind circa 48 de grupări și partide din S.U.A. și Canada)”, „Liga Mondială Anticomunistă”, „Comitetul Națiunilor Captive” „Blocul antibolșevic al Națiunilor (A.B.N)”, „CAUZA* și multe altele au jucat un rol important mai ales în a face cunoscut adevărul despre comunism, atrăgând atenția asupra pericolului extinderii „molimei roșii” în restul lumii libere.

Conducerile sau alianțele cu majoritate conservativă care au stat mai ales în ultimul deceniu la cârma celor șapte puteri economice ale lumii: S.U.A., Germania, Anglia, Canada, Japonia, Franța și Italia. (De menționat că guvernarea socialistă, respectiv de tip social-democrat, avută în acest timp de Franța nu s-a opus hotărârilor luate de celelalte state aliante, ci în marea majoritate a cazurilor le-a susținut). Consensul politic realizat de aceste țări, stabilitatea lor internă în ultimele decenii și îndeosebi creșterea enormă a potențialului lor economic și financiar le-au creat o bază de discuții cu blocul comunist de pe poziții de superioritate.

În această ordine de idei nu putem să nu amintim din nou de acele personalități cu totul excepționale care au devenit făuritorii liniei intransigente față de statele dictaturii marxist-leniniste și care și-au propus adjudecarea acum, și nu într-un îndepărtat viitor, a victoriei asupra comunismului internațional: președintele

Statelor Unite Ronald Reagan (și urmașul său George Bush), Doamna Margaret Thatcher, prim-ministru al Angliei, cancelarul

Helmut Kohl și Franz-Josef Strauß (decedat în toamna lui 1988), aceștia din urmă fiind sprijiniți de o excepțională echipă de politicieni formați la școala creștin-democrației germane înființate de marele om de stat care a fost Konrad Adenauer

Rolul jucat de mijloacele de presă și informare rămâne, după părerea mea, minor, dată fiind aservirea ei în mare parte stângii internaționale. Ceea ce însă nu înseamnă că de-a lungul timpului n-au existat periodice excelente sau jurnaliști cu o înaltă ținută morală, care au văzut adevărul și au încercat să-l aducă la cunoștința ascultătorilor și cititorilor, chiar dacă au avut de întâmpinat critici – uneori extrem de neplăcute – din partea confrăților așa-zis „liberali”, dar de fapt manevrați pe față sau din umbră de forțe fie direct comuniste, fu simpatizante ale comunismului

Dacă prezentarea sintetică a forțelor care au contracarat și învins comunismul ca imperiu nu a fost o întreprindere deosebit de anevoioasă, a stabili exact cum anume și în ce condiții s-a luat marea hotărâre de a demara acțiunea concretă de îngenunchere rapidă și fără confruntări majore a acestui sistem monstruos este o întreprindere care depășește posibilitățile noastre actuale de informație, în primul rând datorită faptului că presa internațională nu ne lasă decât să intuim, citind printre rânduri, felul cum trebuie să se fi produs faptele

Cu puțină fantezie putem presupune că o discuție similară celei purtate în urmă cu 50 de ani între președintele Roosevelt și Albert Einstein (soldată cu avizarea la nivelul cel mai înalt a proiectului Manhattan” de fabricare a primei bombe atomice) ar fi putut avea loc și în vremea noastră, în urmă cu 4 – 5 ani, undeva în lume... și că această discuție ar fi marcat începutul numărătorii inverse a prăbuș; «i comunismului internațional. Și *non e vero, e bone trovato!*

MAI SUPRAVIEȚUIEȘTE COMUNISMUL?

Într-un studiu apărut în Mai 1990 și intitulat *Comunismul și anticomunismul în pragul ultimului deceniu al acestui mileniu* (269), scriitorul, politicianul și gânditorul Plinio Corna de Oliveira – excelent cunoscător al problemei – anticipa: „Dacă evenimentele din U.R.S.S. se vor dezvolta fără o rezistență serioasă, nu este nevoie de niciun fel de înțelepciune politică pentru a vedea care va fi sfârșitul: prăbușirea

puterii sovietice în întregul îngrozitor imperiu care până de curând fusese încercuit de cortina de fier. Până aici totul este absolut corect! în continuare însă, autorul scrie:

„Să presupunem că grupările și regimurile comuniste dispar cu adevărat de pe fața pământului, o ipoteză sigură pentru unii, îndoielnică pentru alții. În orice caz, numărul acelor care sub această etichetă sau sub altele asemănătoare alcătuiesc împreună cadrele comunismului internațional constituie în continuare o putere uriașă, deoarece: a) stăpânesc încă China și mari părți ale continentului asiatic; b) mai dețin încă resturi de putere în clădirea dărăpănată a statului sovietic; c) ideile comuniste mai trăiesc încă în mințile unor gânditori sau oameni obișnuiți din fostele țări comuniste; d) mai există încă partide comuniste în țările lumii libere.

În ciuda considerației deosebite ce o port acestui autor, cred că cele patru puncte menționate de el necesită unele „precizări și completări.

În legătură cu aria de ocupație a comunismului (pct. a), enumerarea nu este de loc completă, eludând atât o sumedenie de țări africane, cât și insule rămase în Europa (de ex. Serbia), sau în restul lumii, așa cum vom arăta în capitolul următor.

Pe de altă parte, nu cred că putem vorbi numai de resturi de putere în „clădirea dărăpănată a statului sovietic (pct. b), atâta timp cât un comunist înrăit precum Kravciuc este președintele Ucrainei (și nu este singurul exemplu ce s-ar putea da!), atâta vreme cât oamenii fostului KGB, ai nomenclurii și ai armatei se găsesc peste tot în funcții și sunt cei mai mari deținători de capital, și mai ales atâta timp cât „homo sovieticus”, îndoctrinat și servil slujitor al regimului, reprezintă încă o proporție mult prea mare în sânul populației.

Privind pct. e, nu-i vorba – din păcate – numai de minți izolate, ci de mafii internaționale bine organizate și extrem de influente. asupra cărora vom reveni.

În sfârșit, cred că (legat de pct. d) pericolul nu este reprezentat numai de partidele ce se numesc pe față comuniste sau marxiste, ci de un număr mult mai mare de persoane relativ izolate sau de grupări care... – pentru a-și masca adevărata activitate – își adjudecă titlaturi

dintre cele mai diverse: democrați, progresiști”, „liberali”, „socialiști” sau denumiri aparent neutre de asociații din domeniul social, științific, cultural etc.

În ceea ce privește completările ce doresc să le aduc celor spuse de Correa de Oliveira, acestea ar putea fi sistematizate după cum urmează:

1. La întrebarea dacă „mai supraviețuiește comunismul”, răspunsul este afirmativ, dar cu unele nuanțări și precizări:

Supraviețuirea comunismului este cel puțin deocamdată „garantată” de cele enumerate deja mai sus: aria lui geografică (țări precum China, Coreea de Nord, Cuba și Vietnam sunt, de pildă, nu numai teritorii ocupate de comunism, ci și exemple de marxism-leninism ortodox, fanatic și agresiv); perpetuarea puterii comuniste în fostul imperiu sovietic (la care adăugăm și multe din țările în trecere spre democrație sau eliberate deja de sistemul politic comunist); menținerea și apărarea doctrinei de către persoane, cercuri și mafii internaționale; în sfârșit, supraviețuirea partidelor comuniste (chiar a celor din lumea liberă) sau a măștilor sale.

Dacă supraviețuirea comunismului este de necontestat, tot atât de adevărat este și faptul că întregul sistem internațional al marxism-leninismului trăiește un proces de dezintegrare accelerată. Lovitura cea mai puternică i-a dat-o în acest sens dezmembrarea Uniunii Sovietice și eliberarea țărilor Europei Centrale și de Răsărit.

Dar pierderea puterii politice totalitare sau majoritare nu echivalează cu dispariția comunismului și comuniștilor de pe scena istoriei. Pentru aceasta este suficient să ne reamintim viteza cu care stânga s-a reorganizat (cu toate că alegerile fuseseră câștigate de partidele democratice) în Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, Țările Baltice, Albania, Nicaragua și chiar în Germania de Est, ipostază din care continuă să exercite – dacă nu puterea dictatorială dinainte – cel puțin o boicotare permanentă a mersului societății spre democrație, nedându-se înapoi nici de la încercările (din păcate uneori reușite) de a crea haos și de a dezorienta prin parole răsuflate dar bine țintite populația acestor biete țări, populație care a fost atât de amar de vreme lipsită de drepturi, neștiind adesea nici măcar ce înseamnă democrația,

sistemul parlamentar pluripartit. separarea puterilor în stat, economia liberă de piață sau pur și simplu adevăratul sens al sintagmei „drepturile omului.

De o importanță și mai mare îmi apare însă menținerea structurilor comuniste practic în toate domeniile vieții. Schimbarea imnului național și a stemei, acordarea dreptului elementar de a călători peste graniță, apariția unor ziare care nu mai scriu neapărat după bunul plac al puterii politice sau dreptul de a înființa diverse partide nu echivalează nici pe departe cu înmormântarea comunismului într-o anumită țară. Atâta vreme cât vechea gardă nomenclaturistă și securistă mai deține poziții-cheie în structura politică sau economică a unei țări, încercând ca de pe aceste poziții să împiedice trecerea la economia liberă de piață, introducerea separării puterilor în stat, democratizarea fără rezerve, respectarea drepturilor omului în întreaga tor complexitate etc., nu vom putea afirma că-n țara respectivă comunismul a dispărut cu desăvârșire.

Un ultim aspect, dar nu și cel mai puțin important. Îl constituie supraviețuirea pe întreaga arie a fostelor state comuniste a așa-numitului Om de tip nou”, adică „homo sovâeticus”. Ce înseamnă aceasta? Siluirea și batjocorirea omului ca ființă biologică și socială, însoțite de o ideotogizare masivă realizată prin toate mijloacele posibile au dus la apariția unui tip uman necunoscut până acum în istorie: indivizi prezentând grave carențe de sănătate – dintre care unele ajung să aibă și implicații genetice (să ne gândim la gravele urmări ale subalimentării și defectuoasei funcționări a sistemului de sănătate publică, datorită cărora statistica bolnavilor cronici, a invalizilor, a bolnavilor mintali, a malformațiilor congenitale sau a copiilor degenerați a crescut enorm). dar și tot atât de grave tare psihice și morale (duplicitatea, un anumit soi de lenevie, lipsa simțului de responsabilitate socială, dezinteresul pentru tot ce depășește sfera imediată de preocupări proprii, pervertirea sistemului de valori morale și religioase, toate acestea ducând la intoleranță și la o concepție aberantă de tipul ‘noi suntem buricul pământului’, unde *noi* are adesea o accepție extrem de restrânsă, însemnând eu-o mână de oameni din anturajul meu (rude sau nu) + etnia mea (cu condiția ca

acești conaționali să aibă aceleași opinii politice cu mine, să aparțină aceluiași cult religios etc.). Că asemenea „oameni de tip nou” nu vor accepta niciodată nici idealurile democratice, nici avantajale materiale ale economiei libere (în cadrul căreia reușita nu poate fi obținută decât de o cât mai bună pregătire profesională, dublată de muncă asiduă, ingeniozitate, curaj în a-și asuma riscuri etc.), nici principiile morale ale umanismului creștin, este un lucru de la sine înțeles.

2 în afara factorilor „interni”, mai există și o serie de „factori externi” care fac posibilă supraviețuirea comunismului: activitatea susținută dusă de ctitorii, apărătorii, susținătorii și matadorii stângii internaționale. Scena politică a lumii oferă zilnic exemple privind îndârjirea, „conștiinciozitatea” și într-o anumită măsură eficiența cu care aceste mafii internaționale încearcă să salveze tot ce se mai poate salva. Trei exemple vor fi, sperăm, edificatoare:

— Primul este oferit de „cazul Stolpe”, prim-ministru ales (pe listele partidului social-democrat) al landului Brandenburg, care a fost dovedit prin documentele descoperite de către „Comisia specială de cercetare a arhivelor securității Germaniei de Est” condusă de pastorul Joachim Gauk ca a fi fost principalul agent strecurat de „Stasi” în conducerea bisericii protestante (populația fostei R.D.G. este în majoritate protestantă). Din momentul lansării acestei „bombe” politice, stânga germană, inclusiv conducerea bisericii protestante din estul și vestul țării, a început să-și apere cu îndârjire protejatul. S-au scris sute de articole, s-au ținut sute de conferințe de presă, au avut loc dezbateri parlamentare, s-a format o comisie de analiză a cazului etc., dar Dl. Vlanfred Stolpe rămâne neclintit în funcție și neagă cu seninătate evidența tuturor dovezilor. Acum, când scriu aceste rânduri — ostul episcop evanghelic Forck face în paginile ziarului Frankfurter Allgemeine Zeitung” din 9 Mai 1992 (310) o nouă pledoarie în favoarea acestui fost agent în haină de preot. Și, cum spuneam, aceeași conduită o adoptă și întreaga conducere a bisericii protestante din Germania de Vest, membră de altfel a

Consiliului Ecumenic de la Geneva, din care fac parte circa 400 de biserici surori evanghelice și ortodoxe, inclusiv Biserica Ortodoxă Română (de menționat că Biserica Catolică a refuzat să fie membră a

acestui consiliu întemeiat de Kremlin, sub a cărei influență directă a rămas timp de decenii)

— Al doilea exemplu îl oferă o teroristă criminală, Winnie Mandela, fostă soție a lui Nelson Mandela. Implicată în uciderea mai multor oameni (301), ea a fost pe rând divinizată de „stingă internațională”, susținută financiar, apărată în fața dovezilor peremptorii de crimă aduse de justiția sud-africană actuală (dispusă în ultimul timp la multe compromisuri cu majoritatea de culoare, inclusiv cu conducerea marxist-teroristă A.N. C.) și condamnată la închisoare. În această situație, soțul ei a cerut divorțul, pe care ea a fost sfătuită să-l accepte. Și toate astea numai pentru a salva imaginea atât a lui Nelson Mandela, cât și a A.N.C., adică a celei mai puternice și mai agresive mișcări comuniste din întreaga Africă. La acest fapt, ca să putem înțelege mai bine legăturile subterane, trebuie să adăugăm că unul din cei mai constanți susținători financiari ai A.N.C. este Consiliul Ecumenic de la Geneva și, în cadrul lui. Biserica Protestantă din Germania.

— În sfârșit, un al treilea exemplu îl reprezintă îndârjirea cu care se menține pe poziție generalul KGB Nabijev, fervent comunist și om de o mare rigiditate politică, acceptat drept președinte al Tadjikistanului acum vreo doi ani, care este simultan partener de discuții atât al statelor rezultate din destrămarea Uniunii Sovietice, cât și al Occidentului. Numai după repetate demonstrații conduse de Partidul Democrat al țării, soldate cu morți și răniți, victime ale trupelor KGB care au deschis focul împotriva unor oameni neînarmați, Nabijev a părăsit țara la 9 Mai 1992, zburând într-o direcție până acum necunoscută în ciuda celor de mai sus, credem că nu ar trebui neglijat esențialul: comunismul alunecă rapid pe o pantă abruptă și noi avem cu toții marea șansă de a fi contemporanii acestui proces istoric. Important este de asemenea faptul că presa internațională, care decenii de-a rândul nu s-a străduit de loc să scrie adevărul despre ceea ce se petrecea în spatele cortinei de fier (ci devenise în parte – din naivitate sau în mod deliberat – chiar o agentură a propagandei regizate de statele comuniste sau de cercurile occidentale ce le sprijineau), a început în ultimii ani să se desprindă de trecut și să

ridice vălul minciunii, lată numai câteva exemple, alese mai mult sau mai puțin la întâmplare din marele număr de articole în care se exprimă în mod deschis opinii interesante privind ceea ce un reporter al televiziunii germane spunea odată cu negru humor: „Comunismul este un cadavru; el poate fi cel mult profanat, dar niciodată reanimat”:

Heinrich Groth (193) scria într-un articol publicat în Mai 1990 următoarele: „Sistemul totalitar și socialismul de cazarmă a lăsat în urma sa deformări ireversibile ale oamenilor sovietici. Revoluția din Octombrie a înlocuit imperiul rusesc cu un pseudosocialism... De peste 70 de ani puterea sovietică se luptă împotriva dușmanului dinăuntru și din afară, împotriva dușmanilor socialismului” și mai departe: „După normele sovietice, 40 până la 50.000.000 de cetățeni trăiesc sub limita sărăciei; dacă se ia însă în considerație nivelul minim de trai din Europa de Vest, Japonia și Statele Unite, întreaga populație sovietică trăiește în sărăcie, cu excepția elitei de partid și a celor ce lucrează în posturi economice înalte”.

Hermann Diederichs – dând în „Frankfurter Allgemeine Zeitung” (202) un răspuns usturător profesorului Walter Jens (apărător al „valorilor” din fosta Germanie de Est și critic al „anticomunismului primitiv”) – atrage atenția că tocmai acum, când comunismul apune, nu trebuie uitat faptul că la alegerile parlamentare organizate imediat după revoluția din Octombrie 75% din voturi au fost date partidelor nebolșevice. Lenin, care s-a menținut cu forța la putere, dizolvând ulterior acel parlament, a luat atunci hotărârea de a nu mai permite niciodată ținerea unor alegeri libere, în acest mod se subliniază faptul istoric binecunoscut că puterea sovietică a preluat conducerea fără a fi fost aleasă în mod democratic.

În 1990, Vasili Seliunin (membru al Academiei de Științe a U.R.S.S.), dezvoltând în cadrul unui simpozion internațional tema Locul Rusiei în Europa din perspectiva politicii sovietice, spunea printre altele: „Uniunea Sovietică, avangarda totalitarismului de stânga, și odată cu ea dictatura comunistă din Rusia s-au scufundat Rusia a trăit cel mai mare genocid din istoria omenirii, care a sacrificat pe cei mai buni intelectuali și gânditori ai săi. (...) Partidul comunist sovietic, ca partid totalitar, nu mai este actual; în prezent lipsesc însă forțele care

să-l înlocuiască" (178).

Klaus Hornung (profesor la Universitatea Hohenheim din R.F.G.), vorbind la același simpozion despre Sfârșitul epocii sistemelor totalitare, a accentuat că regimul comunist reprezintă cea mai îngrozitoare ideologie a secolului al XX-lea (178).

În sfârșit, într-o prezentare rezumativă intitulată *Escrocheria secolului al XX-lea* (215) a unui articol despre sfârșitul comunismului apărut în ziarul din Toulon „Var Matin” din 26.08.1991, se scrie: Comunismul este cea mai mare înșelătorie a acestui secol, care în sfârșit se spulberă. Într-o zi va trebui să se dea răspuns la întrebarea: De ce U.R.S.S. și acoliții ei au primit din partea intelectualilor noștri și a socialiștilor din vest atâta bunăvoință și ajutor? A fost oare o trădare să condamni la timp marea minciună și să nu participi la marea manipulare colectivă a secolului al XX-lea, la cea mai mare înșelătorie morală care a reușit vreodată?"

Nu pot decât să regret că nu sunt în posesia unor aprecieri de sinteză apărute în presa liberă din România de după Decembrie 1989. Sper că cineva va face cândva o trecere în revistă a opiniilor despre comunism în general și despre particularitățile sale din România în special, precum și despre neocomunism, care din păcate deține încă puterea în țara noastră.

Înainte de a încheia acest capitol doresc să mă opresc pe scurt asupra uneia din caracteristicile comunismului care, în actuala epocă de dezintegrare a sa, este folosită de anumite cercuri (fosta nomenclatură, neocomuniștii, precum și apărătorii sistemului răspândiți în lumea liberă) pentru a apăra de fapt valorile marxism-leninismului: mă refer la aruncarea păcatelor sistemului în spinarea cutărui sau cutărui dictator și a clicii sale.

Așa s-a întâmplat cu Stalin, care a fost făcut vinovat pentru îngrozitoarele crime înfăptuite din 1924 când a luat puterea și până la moartea sa în Martie 1953. Că Stalin a fost într-adevăr unul din cei mai mari criminali cunoscuți în istorie este perfect adevărat. Dar, pentru a salva ideea de comunism căreia nu i s-ar putea imputa nimic, deoarece reprezintă cea mai înaintată gândire filosofică din lume (marxism-leninismul), care, la rândul ei, stă la baza celei mai drepte și

umane forme de stat – Stalin a fost făcut ȋap ispășitor, fără a se spune niciun cuvânt despre crimele perioadei leniniste și fără a se pune măcar întrebarea elementară: cum de s-a putut ca un criminal să ajungă și să se mențină timp de 29 de ani la putere? Mai precis: nu este oare tocmai sistemul, respectiv partidul comunist, bazat aprioric pe teroare, responsabil pentru nașterea și ajungerea lui Lenin, Stalin, Mao Tse Dung, Ceaușescu etc. la conducerea unor state căzute sub dictatura „proletariatului”?

Iată că ceea ce s-a întâmplat după moartea lui Stalin s-a repetat după a lui Brejnev și apoi după venirea la puterea lui Gorbaciov, care – în alte circumstanțe – a fost acuzat de comuniștii „ortodocși din interiorul U.R.S.S. de dezastrul țării, de distrugerea comunismului, de vânzarea avutului național imperiaștilor străini etc. Iată, de exemplu, cum justifica leaderul comuniștilor conservatori Genadi Janaiev necesitatea instaurării de către puciștii din August 1991 a „stării excepționale” (221): „Motivul cel mai important al instaurării stării excepționale este de a apăra securitatea individuală a fiecărui individ și proprietatea sa. S-a intenționat ca (prin declanșarea stării de urgență – n. ns.) să fie lichidate grupările anticonstituționale, de nestăpânit în intențiile lor criminal-militare și care și-au propus să distrugă moralul și să instituie o adevărată teroare psihică în anumite regiuni ale Uniunii Sovietice, regiuni care să funcționeze drept catalizator în procesul de dezintegrare a Uniunii”.

Lăsând la o parte ipocrizia formulării (puciștii se declară a. fi partizanii și apărătorii individului și ai proprietății lui sacrosancte!!!), trebuie să reținem noțiunea de *lichidare* care – alături de *zdrobire* – aparține limbajului tipic folosit atât în textele marxist-leniniste clasice, cât și în discursurile agitatorice, în lozinci etc. După o asemenea declarație, mai putea oare cineva crede că banda care a preluat câteva zile puterea (având în spatele ei o parte a nomenclurii, armatei și KGB-ului) intenționează sau ar fi capabilă vreodată să democratizeze fostul imperiu sovietic sau să demoleze structurile comuniste?

Rămânând la fosta Uniune Sovietică, amintim că este cunoscut de toată lumea faptul că declinul și înlăturarea lui Gorbaciov de pe scena istoriei s-au datorat tocmai demagogiei lui duplicitare: pe de o

parte, vorbea și înăuntrul și în afara țării despre perestroika, glasnost și necesitatea reformelor: pe de altă parte, încerca din toate puterile să apere structurile comuniste, supremația puterii partidului comunist (inclusiv a KGB) și integritatea U.R.S.S., respectiv să stăvilească fie și cu mijloace armate mișcarea de independență a statelor înglobate cu forța în imperiu (în Armenia, Georgia, Țările Baltice etc).

Succesul lui Boris **Iețin** (care a fost cândva tot nomenclaturist) rezidă însă nu în declarații sterile despre democrație și reformă, ci în faptele impresionante care i-au marcat activitatea politică, fapte prin care ținea spre distrugerea reală a structurilor comuniste ale societății sovietice (depunerea în plin Congres al P.C.U.S. a calității sale de membru de partid după ce de la tribună își motivase scurt și hotărât gestul; abolirea definitivă a. Însemnelor comunismului la puciul din August; interzicerea P.C.U.S., desființarea KGB, acceptarea dorinței de independență a statelor componente ale U.R.S.S.). precum și în promovarea – cu toată rezistența acerbă a torțelor conservative concentrate până și-n parlamentul Rusiei (ales încă din vremea lui Gorbaciov)

a unor măsuri pentru introducerea economiei de piață (privatizarea economiei, împrumutarea țăranilor, liberalizarea prețurilor), dublate de recunoașterea vizibil cinstită și profundă a importanței valorilor religioase, ca și de acceptarea vizitării Rusiei de către șeful familiei Romanov (moștenitor de drept al coroanei țarului Nicolae ucis mișelește din ordinul direct al lui Lenin). Și asta fără a fi pus niciun fel de condiții restrictive privind natura și programul vizitei sale.

Se poate trage deci concluzia că Uniunea Sovietică s-a prăbușit nu datorită schimbării numelui conducătorului de partid și de stat de la Kremlin, ci datorită începerii anevoioasei acțiuni de demolare a structurilor comuniste ale imperiului. În acest sens, prăbușirea reală a comunismului într-o serie de țări mai ales europene – dar și africane, asiatice sau în Nicaragua a fost marcată nu de apariția în fruntea acestor state a unor noi lideri care s-au declarat democrați și înnoitori în politica națională (ca Havel, Wałęsa, Antal, Jeleu etc), ci de dovezile concrete de desprindere totală a acestor noi guvernări de

comunism, în sensul renunțării la structurile comuniste și al promovării rapide a unor măsuri care să ducă în primul rând spre introducerea economiei libere de piață.

La polul opus acestei stări de lucruri, la polul negativ, se află din păcate România, unde primul lucru întreprins de troica Iliescu-Roman-Brucan a fost ca, printr-un proces înscenat rapid, să fie executat pe loc cuplul „odioșilor”. De ce sus-numita troică a procedat astfel nu este greu de înțeles:

Se astupa astfel gura celor doi, care ar fi avut foarte multe de povestit: despre neocomuniștii cocoțați prin „furarea revoluției la putere, despre adevărata față a planurilor lui Gorbaciov și a scopurilor ce le urmărea acesta prin lansarea „perestroicii”, lospro coi ce-au pus la cale strategia prăbușirii comunismului fără vărsări de sânge, dar cu condiția de a pedepsi pe cât mai puțini dintre monstruoșii criminali, precum și despre cercurile mai mult sau mai puțin oculte din Vest care au favorizat menținerea la putere a dictaturii comuniste atâta amar de vreme. Este sigur că o anchetare serioasă și fermă a celor doi, tocmai de pe pozițiile statului de drept și ale respectării drepturilor omului (ceea ce ar fi ridicat enorm prestigiul poporului român, dovedind ținuta sa morală), i-ar fi făcut să vorbească și, prin aceasta, să elucideze multe fapte din istoria ultimilor 25 de ani.

Se satisfăceau cu perversitate tocmai instinctele inferioare de răzbunare ale maselor, aruncând asupra românilor – care atunci, în focul evenimentelor, nu înțelegeau altceva decât că în sfârșit s-a terminat cu dictatorul – unul din cele mai mari păcate ale creștinismului: uciderea la zi mare, uciderea în ziua Nașterii Mântuitorului, a primului Crăciun liber pe care acest popor îl trăia după 41 de ani de împilare. Este încă o manevră de înșelare grosolană și de atragere în pierzanie a unui întreg popor, pusă la cale de clica neocomunistă, având ca regizor de scenă p. e. satanicul personaj Gelu Voican-Voiculescu.

Încercarea de a justifica omorârea atât de rapidă a criminalilor Ceaușescu (dacă ne gândim mai bine, ne vom da seama că de fapt prin aceasta celor doi li s-a făcut un imens serviciu: au plătit nu cu luni de suferință, frică, închisoare, proces îndelungat, recepționare

permanentă a oprobiului public, așa cum ar fi meritat, ci frica lor a durat numai 3 zile, iar moartea propriu-zisă a survenit practic subit) prin pericolul ca ei să fie eliberați de teroriști s-a dovedit a fi fost un basm de adormit copiii, pentru că teroriștii care trăgeau în oameni nu erau altceva decât piese în teribilul joc al câștigării puterii de către neocomuniști, care aveau nevoie acum să pozeze în salvatori ai nației; și pentru asta au fost uciși oameni nevinovați, soldați ai armatei române, tineri și chiar copii!

Ultimul motiv al omorării rapide a cuplului Ceaușescu este însă tot atât de important ca și celelalte: încercarea de a arăta acelei mari majorități a cetățenilor României care confunda comunismul cu dictatorul că tot ce a fost rău s-a terminat, că noua guvernare s-a desprins într-adevăr de comunism, că răul n-a fost provocat și întreținut de această plagă adusă în România cu peste 40 de ani în urmă, ci de dictatorul Ceaușescu. care – vezi Doamne era bolșevic, și nu „un adevărat comunist”! Nu uităm cătuși de puțin că unii publiciști, politicieni ai opoziției sau oameni de cultură au sesizat noua manevră întreprinsă de puterea neocomunistă în scopul manipulării opiniei publice și au avertizat populația. Dar ecoul în rândul mulțimii a fost mult prea mic, așa că rezultatele în alegeri obținute de Ion Iliescu și F.S.N. s-au explicat în cea mai mare parte și prin reușita deliberatei induceri în eroare a alegătorilor, care repetau sus și tare că „Iliescu (respectiv Roman sau F.S.N.) ne-a scăpat de Ceaușescu”. Și mult, mult prea puțini au înțeles adevărul și au fost conștienți de simplul fapt că oameni de tipul Lenin, Stalin, Mao, Castro, Honecker, Ceaușescu și alții asemenea n-ar fi putut ajunge niciodată în istoria anterioară a omenirii la cârma vreunei țări... Și că, dacă s-a rătăcit totuși vreodată un criminal sau bolnav mintal într-o asemenea poziție, atunci el a fost îndepărtat în relativ scurtă vreme fie de legea statului respectiv, fie de vreun grup de patrioți curajoși. Numai o doctrină malignă ca cea marxist-leninistă a putut scoate la iveală Răul absolut materializat în personaje satanice de tipul celor numite mai sus.

Nu trebuie uitată nici cealaltă serie de întruchipări diavolești generată tot în însângerațul nostru secol de ideologia soră cu marxismul, de așa-numitul „național-socialism”, reprezentând

naționalismul și rasismul fanatic: Hitler, Mussolini, Goebbels și atâția alții de mult morți... sau, din păcate, încă vii. Dar dacă puterea de stat nazistă a durat numai 12 ani, dictatura comunistă a durat 73 de ani, iar în unele locuri durează încă fie sub forma ei „tradițională”, fie sub forma neocomunismului în simbioză cu o mișcare de dreapta, întemeiată de elemente ale fostei nomenclaturi și ale fostelor servicii de securitate, care a fost denumită 'național-comunism'. Pe drept cuvânt putem spune că omenirea a trebuit să trăiască pe viu în secolul al XX-lea ceea ce genialul pictor spaniol Francisco Goya gândise cu două secole în urmă, atunci când își intitulase unul din tablouri „Somnul rațiunii naște monștri”!

Se poate deci afirma că tot ce s-a întâmplat de la procesul fulger înscenat lui Ceaușescu încoace, tot ce și-au permis noii conducători fără a fi fost până acum trași la răspundere s-a bazat în mare măsură pe capacitatea lor de a folosi în mod magistral imposibilitatea majorității cetățenilor țării de a înțelege raportul real existent între sistemul comunist în ansamblul său și dictatorii care apar ca ciupercile într-o parte sau alta a ariei sale de răspândire. Să facem o scurtă recapitulare:

Imediat după ce a avut loc furtul revoluției*, neocomuniștii sau instalat la putere în persoana unui președinte interimar și a unui modest guvern provizoriu (ai cărui corifei declarau de câte ori se găseau în preajma vreunui microfon că n-au de gând să se grupeze într-un partid politic, ci numai să slujească țara până la organizarea alegerilor parlamentare și prezidențiale). Simultan a început punerea în aplicare a „marelui plan:

S-au lansat în primul rând măsuri menite a minți și totodată liniști populația: abolirea vechiului nume de republică socialistă*, a steagului și a imnului comunist, desființarea cenzurii și eliberarea mijloacelor de informare, renunțarea la ideea partidului unic conducător coroborată cu dreptul de constituire a unei multitudini de partide politice, „darea de pământ țăranilor”, eliberarea fără opreliști a pașapoartelor și vizelor de călătorie în străinătate, arestarea membrilor familiei Ceaușescu și a câtorva persoane din fostul aparat de conducere, precum și amintitul proces fulger înscenat odioșilor*,

planificând însă în același timp uciderea de către teroriști" a peste 1.000 de civili (în majoritate tineri sau copii), care ieșiseră în stradă cu piepturile goale întâi la Timișoara, apoi la București și-n celelalte orașe ale țării. Când acțiunile teroriste au fost oprite (justificându-se înfrângerea lor prin faptul că acum, după moartea odioșilor, așa-ziii teroriști nu mai aveau pe cine salva), mascarada a continuat la slujbele religioase făcute pentru eroii căzuți, unde toți cei ce formau noua putere, foști atei militanți, deveniseră peste noapte cei mai buni creștini ortodocși. Fariseismul nu s-a oprit însă aici: cei morți au fost declarați eroi ai revoluției române și li s-au ridicat cimitire cu cruci de marmoră (să nu uităm că numeroși răniți și mulți dintre urmașii celor căzuți n-au primit nici până azi drepturile ce li se cuveneau!). Inutil să mai amintim că de atunci încoace neocomuniștii au cam uitat de revoluție, încercând să denigreze atât Timișoara, unde fusese aprinsă flacăra mișcării populare anticomuniste, cât și pe acei revoluționari care n-au putut fi atrași în aparatul noii puteri, care n-au făcut compromisuri, nelăsându-se nici mințiți, nici cumpărați (poate exemplul cel mai elocvent în acest sens îl reprezintă D-na Doina Cornea).

Simultan noii guvernanți au început o complexă acțiune pe mai multe planuri, menită să le consolideze puterea și să scufunde într-un somn și mai profund rațiunea populației:

Provocări la adresa opoziției, soldate nu odată cu acțiuni incitatoare la dezordine întreprinse de specialiști ai securității la diferitele demonstrații sau adunări ale grupărilor politice care începeau să înțeleagă ceea ce se întâmplase (28 – 29 Ianuarie și 9 Februarie 1990 la București sunt numai două exemple luate la întâmplare), încercarea de compromitere a noțiunii de „partid politic democratic” (prin stimularea exploziei de partide, în mare parte telecomandate de securitate sau anexe mascate ale F.S.N. și mai recent ale F.D.S.N., prin denigrarea și agresionarea tocmai a oamenilor politici de înaltă ținută morală, precum și prin coruperea și împingerea la colaboraționism a unora din partidele intrate în parlament, ceea ce le-a reușit mai ales cu Partidul Național-Liberal al lui Radu Câmpeanu), denigrarea presei opoziției, dar și împiedicarea ei de a funcționa

normal prin neacordarea spațiului tipografic necesar. Îngreunarea mijloacelor de difuzare etc.

Deoarece mulți dintr-o neocomuniști, în frunte cu Ion Iliescu, fuseseră deformați până în adâncul ființei lor de ideea fundamentală a comunismului (numai prin teroare se poate învinge „dușmanul” politic și manevra după bunul plac poporul), au continuat actele de violență mergând până la crimă. Așa s-a întâmplat la amintitele demonstrații ale opoziției, așa au fost uciși mișelește sau bătuți câțiva dintre membri partidelor din opoziție în timpul campaniei electorale din 1990 și tot așa a fost distrusă minunata demonstrație non-stop din Piața Universității din București, care, în ciuda caracterului ei absolut pașnic, după ce fusese infiltrată cu agenți ai fostei securități, a fost nimicită cu barbarie întâi de către poliție și apoi de către minierii chemați de însuși președintele țării Tragicul bilanț al „mineriadei” a cuprins zeci de morți, E>bb de răniți și un număr necunoscut de arestați, care au fost tratați cu o cruzime demnă de cei mai întunecați ani ai terorii staliniste (arestații au fost bătuți, fetele violate, condițiile în care au fost aruncați unii peste alții în spații mult prea neîncăpătoare pentru numărul uriaș al întemnițaților au fost de-a dreptul neomenești) Ca o încununare a monstruozității, președintele Ion Iliescu a adunat hoardele de minieri (pe de o parte, induși cu perversitate în eroare, iar pe de altă parte împânzite de securști în haine minerești) și le-a mulțumit pentru bravele lor isprăvi, prin care „au salvat democrația A fost un fapt țără precedent în istorie, văzut pe ecranele de televiziune din toate țările lumii (afară poate de China, Coreea de Nord și Cuba), care a acoperit de rușine încă o dată (și pentru a câta oară în ultimii 45 de ani?) numele României

Și ca și când n-ar fi fost destul, fără a-i păsa de sancționarea României de către toate statele lumii libere – care, impresionate de suferințele poporului român și de vitejia tineretului nostru, erau gata să ajute în primul rând România pentru a reintra în rândul popoarelor libere și civilizate, Ion Iliescu a chemat încă o dată pe mineri în Septembrie 1991, când a vrut să scape de Petre Roman care-i devenise mai mult decât incomod. Că de data asta era cât pe-acți să cadă și el însuși pradă hoardelor dezlănțuite, pe care totuși, ca prin minune (!), a

reușit să le potolească, aceasta este o altă poveste, asupra căreia nu ne vom opri aici.

O altă „sarcină majoră” pe care și-au asumat-o neocomuniștii din România a fost salvarea și menținerea cât mai îndelungată a structurilor comuniste și a persoanelor care le-au slujit cu credință, în ciuda condițiilor interne și internaționale noi. Rezolvarea acestei probleme a avut loc pe mai multe planuri:

Organizarea unor pseudoprocese pentru judecarea clicii Ceaușescu, urmate fie de pedepse foarte mici, fie de eliberarea unora dintre ei (cum ar fi faimoasa fiică a „odioșilor” Zoe, ceea ce mă face să cred că, dacă aceiași neocomuniști vor obține victoria la alegerile din Septembrie 1992, atunci una din primele măsuri ale noului guvern va fi eliberarea și a lui Nicu Ceaușescu!). În schimb, guvernul n-a găsit de cuviință să aresteze și să judece pe niciunul din principalii vinovați ai holocaustului roșu din România: exemplu tipic este bestialul Nicolschi, alias Boris Grunberg (346), „inventatorul” Piteștiului, unul din centrele cele mai infernale ale terorii roșii, care a apucat să moară în chip oportun de inimă: sau C Drăghici, fost ministru de interne în cea mai crudă perioadă a dictaturii comuniste din România. De alt tel n-am auzit până acum că s-ar fi intentat proces vreunui comunist autor de crime împotriva umanității care a fost la putere înaintea ultimei grupe de slujitori ai dictatorului, ceea ce constituie o dovadă în plus pentru afirmația noastră când România nu a fost înlăturat comunismul, ci numai dictatorul.

Reorganizarea securității sub o altă denumire (din nou jocul măștilor tipic pentru comunism prin păstrarea aceluiași oameni și structuri, care au primit însă și o serie de noi atribuții: infiltrarea tuturor grupărilor politice, etnice și chiar culturale cu agenți greu de depistat, inițierea și consolidarea național-comunismului (vezi mai jos), dezinformarea și manipularea opiniei publice, dezlănțuirea unor campanii de denigrare împotriva unor personalități marcante etc.

Posibilitatea acordată foștilor nomencluriști și securiști de a înființa firme particulare, concretizată inclusiv prin atribuire de mijloace bănești din fondurile secătuite ale biete României falimentare sau poate... din averile lui Ceaușescu depuse la băncile din străinătate,

despre care nu se mai spune de mult niciun cuvânt în acest mod, aceștia au devenit deținătorii noii puteri economice, pentru ca de pe această poziție forte să sprijine păstra –, rea puterii politice în mâinile neocomuniștilor (singura grupare care va lupta din răspuțeri ca în România să nu fie trași la răspundere cei vinovați de crimele holocaustului roșu și de distrugerea țării), ori – în cazul unei victorii electorale a opoziției democratice – să împiedice tocmai prin ponderea lor în economia țării aplicarea reformelor radicale privind privatizarea, introducerea economiei de piață și a democrației reale preconizate de opoziție.

Aducerea unui întreg eșalon de securiști și foști membri „de încredere” ai partidului comunist, chiar dacă nu făceau parte direct din nomenclatură, pe posturi-cheie ale aparatului de stat, în cultură sau în mediile de informare: exemplu tipic este chemarea încă din martie 1990 a lui Răzvan Teodorescu la conducerea Televiziunii Române, care – secundat de alte personaje de tipul lui Emanoil Valeriu – a aservit așa-zisa „televiziune liberă” într-o te tul intereselor puterii.

d) Devine din ce în ce mai evident faptul că o parte a nomenclaturii și securității din perioada anterioară lui Decembrie 1989 a primit sarcina de a pune bazele național-comunismului, una din diversiunile apărute și în alte părți ale uriașului fost „lagăr socialist” și care se bazează pe folosirea stării de spirit generate în populație fie de unele probleme interetnice adânc înrădăcinate în istoria mai veche a unui anumit teritoriu (printre altele cazul României), fie de structura hibridă din punct de vedere național pe care o au unele state, ale căror granițe au fost rezultate din anexiuni teritoriale sau hotărâte de marile puteri fără a se fi ținut cont de voința liber exprimată a popoarelor respective (cazul U.R.S.S. sau al Iugoslaviei). Din multiplele teluri urmărite de aceste acțiuni voi enumera numai câteva:

— Atenția maselor populare este deviată de la problemele majore (confruntarea cu trecutul comunist, desființarea totală a structurilor acestuia și trecerea la economia de piață), fiind în schimb fixată pe problemele legate de minoritățile etnice, tre’? induse astfel patimi ancestrale în ambele tabere, care uneori pot lua forme mai mult

decât agresive.

— Se realizează în acest mod o divizare a societății din România, patimile naționaliste împiedicând unirea celor circa

.000 de cetățeni aparținând de diversele grupuri etnice minoritare cu majoritatea românească, așa cum a avut loc în mare măsură mai ales în ultimii ani ai perioadei Ceaușescu. Mai mult: diviziunea poate duce la crearea chiar a unor partide politice pe naționalități (vezi II. D.M.R.), ceea ce din punct de vedere politic este de fapt un non-sens, deoarece drepturile naționale și cultivarea tradițiilor etnice se face peste tot în cadrul unor asociații, nu al unor partide. Dar scindarea pe plan politic poate aduce faloase reale în primul rând neocomuniștilor, pentru că astfel este ruptă tabăra opoziției și se nasc premisele unor viitoare conflicte chiar în sânul acelora ce doresc sincer îndepărtarea structurilor comuniste și democratizarea reală a țării.

— Prin incitare la forță și acțiune brutală între diversele naționalități se poate provoca oricând haos, o stare explozivă care poate fi de mare folos păturii conducătoare neocomuniste. Ororile petrecute în Martie 1990 la Tg.

— Mureș, incitate de agenți securiști infiltrați atât printre români, cât și printre unguri, sunt cel mai elocvent exemplu Ce-a obținut puterea din provocarea acelor evenimente? Foarte clar: s-a săpat o prăpastie adâncă între români și unguri, s-a creat o bază „eroică” pentru constituirea și consolidarea mai ales în Transilvania a organizației „Vatra Fjomânească” și ulterior al unor partide politice de dreapta, al căror scop declarat urma să devină „salvarea drepturilor milenare ale românilor”, „apărarea frontierelor intangibile ale României”, „demascarea propagandei maghiare” ș.a.m.d.

— O altă acțiune congruentă celor de mai sus este inițierea și finanțarea de către neocomuniști (tot prin trimișii proveniți din nomenclatură și securitate) a presei de tip naționalist: „Europa”, „România Mare”, „Și totuși iubirea”, conduse de unii dintre cei mai compromiși corifei și apologeți ai comunismului în general și ai ceaușismului în special: Eugen Barbu, Adrian Păunescu, Corneliu Vădim Tudor etc. Această presă are menirea de a crea mai ales în

majoritatea neinformată a populației românești o stare de spirit apropiată de fanatism, îndreptată împotriva absolut tuturor minorităților etnice, caii de bătaie preferați rămânând ungurii, evreii și țigani. Aria xenofobiei este însă mult mai largă, cuprinzând și pe toți străinii: americani, germani, englezi etc., ca să nu mai vorbim și de caracterul deșănțat antimonarhic manifestat în paginile aceluiași publicații. În schimb, ziarele enumerate mai sus nu încetează a regreta comunismul și pe Nicolae Ceaușescu!

— În sfârșit, presei violente de dreapta i-a urmat înființarea partidelor național-comuniste „România Mare” și „Partidul Unității Naționale”, ale căror programe – în afara parolilor naționaliste frizând ridicolul – nu se diferențiază aproape de loc de cele ale partidului neocomunist F.D.S.N. sau ale P.S.M. inițiat și condus de Ilie Verdeț, fost prim-ministru și cirac docil al lui Ceaușescu: Prin înființarea acestor partide de dreapta/stânga, neocomuniștii și-au asigurat un important sprijin în alegerile din toamna lui 1992, precum și un partener de nădejde în cadrul viitorului parlament și iată cum, în caz că după viitoarele alegeri atât FDSN, împreună cu P.S.M. (de extremă stângă), P.R.M. și P.U.N.R. (de extremă dreaptă) vor intra în parlament, vom asista în România la ceea ce nu a existat până acum în niciun stat din lume: o coaliție (fie ea și mascată) între forțele politice de extremă stângă și dreaptă, chiar dacă această așa-zisă „dreaptă” nu este în realitate decât una național-comunistă.

Paralel cu acțiunile enumerate mai sus se desfășoară și încercarea de a întârzia prin toate mijloacele trecerea României spre o economie liberă de piață și spre o reală democratizare a vieții sociale și de stat. Mijloacele folosite în acest scop sunt foarte variate și ating din nou toate registrele: de la manipularea psihică a cetățenilor până la stipularea nu numai în diversele legi promulgate de parlamentul cu majoritate neocomunistă, ci și în noua constituție a țării a unor exprimări ambigue, menite a crea posibilitatea interpretării după bunul plac. Iată câteva exemple:

— Marea promisiune făcută țăranimii de „dare*” a pământurilor agricole a fost o minciună, pentru că țăranilor nu li s-au înapoiat pământurile furate la colectivizarea forțată, adică nu li s-a dat nici

suprafața ce-o avuseseră și nici aceleași parcele care fuseseră ale moșilor și strămoșilor lor; suprafețele împărțite acum sunt așa de mici, provenind de cele mai multe ori din pământul mai puțin rodnic al zonei respective, încât țăranilor le este imposibil de a cultiva cereale, astfel încât gospodăriile colective și întreprinderile agricole de stat trebuie (vezi Doamne!) să funcționeze în continuare; cel puțin la început se încercase ca aceste pământuri să nu fie date în folosință veșnică, deci cu drept de vindere și mai ales (ceea ce-l interesează cel mai mult pe țăranul român) cu drept de transmitere la urmași prin moștenire; nu se asigura țăranilor nici posibilitatea de acordare de credite avantajoase (după sistemul existent până-n 1947 al „Băncii Agricole”) și nici posibilitatea de a închiria mașinile agricole și toate cele necesare cultivării pământului, deoarece stațiunile de mașini și tractoare au rămas în proprietatea statului sau a gospodăriilor colective; chiar în aceste condiții, nici până-n ziua de azi, după ce-au trecut trei primăveri de la revoluție. În foarte multe sate nu s-au împărțit certificatele de proprietate nu s-a pornit niciun fel de campanie care să inițieze țăranimea în administrarea și cultivarea propriei gospodării agricole după regulile economiei de piață, prezentate astfel încât să poată fi înțelese de toată lumea, în schimb, încă de la începutul lui 1990, s-a împrăștiat prin toate canalele mass-mediei (inclusiv ale celei din străinătate) minciuna că „țăranul român nu vrea să primească pământuă, că nu mai știe să-l muncească, că nu mai vrea să-l muncească etc

— Legile date până-n prezent privind mai ales privatizarea și introducerea economiei de piață conțin nu numai multe lacune (însăși constituția de sorginte neocomunistă „a uitat” să cuprindă un articol privind *gar*, în *area* proprietății private), ci și formulări ambigue, menite să favorizeze o stare de haos în rezolvarea diverselor probleme economice și de competență, toate acestea creând neîncredere și îndepărtând capitalul străin de piața românească

Acțiunea cea mai eficientă a fost dusă de neocomuniști pe pian psihologic Prin discursuri demagogice, prin măsuri luate numai pe jumătate, prin presă și televiziune, prin zvonuri răspândite cu măiestrie de specialiștii în materie ai fostei securități au fost băgate în

capul oamenilor o serie întreagă de idei care au dus la nașterea unei adevărate psihoze a fricii, concretizate în opinii de felul că se va atrage capital străin în privați zarea și modernizarea unităților industriale, atunci vom rămâne toți fără lucru... averea țării va fi vândută străinătății... ne vom trezi pe cap cu foștii patroni, care ne vor exploata la sânge etc.; sau: „dacă se vor desființa I.A.S.-urile și gospodăriile agricole colective, și mai ales dacă vor ieși la alegeri partidele din Convenția Democrată, atunci vor veni înapoi moșierii, „care ne vor lua pământurile*”; sau: „dacă vom readuce pe tron monarhia.

tund regele își va lua înapoi fostele domenii ale coroanei*, concluzia: mai bine să nu se schimbe nimic, mai bine este ca-n palatul Cotroceni să locuiască Dl. Iliescu, pentru că cel puțin îl cunoaștem, doar el ne-a scăpat de Ceaușescu, el ne-a dat pământ* și „el ne majorează salariile, nepermițând privatizarea și modernizarea industriei pentru ca noi să nu ajungem șomeri.

În concluzie putem afirma următoarele: comunismul a sucombat în acele țări din spatele cortinei de fier în care măcar marea parte a populației nu a făcut fatala confuzie între „sistem comunist* și persoana dictatorului. În acele țări au putut fi ținute alegeri libere, nemanipulate de forțele neocomuniste, victoria revenind forțelor democratice, care au preluat conducerea cu o majoritate parlamentară măcar relativă. Urmarea firească a fost că aceste țări au impulsionat imediat trecerea la economia de piață și înlocuirea radicală structurilor comuniste.

Că acest proces este extrem de anevoios și costisitor este o realitate dovedită în modul cel mai clar de fosta Republică Democrată Germană. Se estimează, de exemplu, că numai sub aspect financiar unificarea* cu Germania de Vest (adică aducerea stării economice a celor cinci landuri răsăritene la nivelul celor din Vest) costă peste 200.000.000.000 de mărci pe an! Cât privește înlăturarea structurilor comuniste, precum și îndepărtarea din anumite posturi-cheie deținute în armată, administrație, justiție, învățământ a foștilor ofițeri sau informatori marcanți ai securității comuniste (nu e deci nici pe departe

vorba de o epurare a foștilor membri de partid!), acest proces înaintează destul de lent. Este ușor de înțeles de ce, dacă vom arăta că numai în landul Thuringia, de exemplu, din trei polițiști unui era informator al securității, în tot landul cifra lor globală situându-se între 1500 și 2000 (305).

Un lucru este absolut sigur: odată cu democratizarea Poloniei, Ungariei, Cehoslovaciei (hotărârea recentă de separare a Cehiei de Slovacia ne face să fim nevoiți a numi aici numai Cehia), în mare parte a Bulgariei și căderea imperiului sovietic, destrămarea comunismului ca sistem câte un fapt. istoric ireversibil în fiecare din aceste țări care benet-tiază de conduceri în majoritate democratice, înlăturarea structurilor comuniste și mai ales schimbarea mentalității moștenite de la comunism va fi un proces de lungă durată (unii vorbesc chiar de cel puțin o generație), dar el a fost început cu hotărâre, fără adoptarea unor jumătăți de măsură, pentru că – după cum știe și un copil preșcolar – dacă ți-a intrat o țepă-n deget, n-ai altă soluție decât s-o scoți repede și cu o mișcare bruscă; altfel se rupe, vârful va rămâne înfipt în carne și rana se va infecta.

La fel de sigur este și faptul că-n cadrul proceselor de înnoire ce au loc în fostele țări din spatele cortinei de fier, înaintea neocomuniștilor români (din România sau din Republica Moldova) nu se mai află decât colegii lor de doctrină sârbi, care în plus mai duc și un crud și oribil război împotriva tuturor, atrăgându-și oprobriul întregii lumi civilizate Printr-un capriciu al istoriei, sârbii (ne referim la conducerea lor și la majoritatea oarbă a populației care i-a ales) ne-au scutit de „onoarea* de a fi devenit purtătorii lanternei roșii a comunismului în Europa. În schimb, neocomuniștilor din România le revine pentru eternitate meritul de a fi pus la cale furtul” revoluției anticomuniste din Decembrie 1989 și de a fi înăbușit prin barbaria mineriadei cântecele și rugăciunile ce se ridicau din Piața Universității.

ARIA GEOGRAFICĂ A IMPERIULUI COMUNIST

Ideea extensiunii **f n** pată de uler a imperiului comunist era de câteva decenii unanim acceptată ca o realitate tragică, ce părea fără de sfârșit De aici și prognoza pesimistă (susținută chiar de unele cercuri politice din lumea liberă), că mai devreme sau mai târziu pământul va

deveni un fel de „planetă a maimuțelor*“, ochiul vigilent al „marelui frate*“ preluând controlul asupra tuturor țărilor.

O confuzie aparent de neînțeles a domnit însă multă vreme privind aria geografică dominată în mod real de dictatura regimurilor marxiste. De fapt, această contuzie fusese generată de mai mulți factori, dintre care îi voi enumera mai jos pe următorii:

Necunoașterea realităților politice din multe țări ale lumii (mai ales africane), sau pur și simplu dezinteresul față de aceste realități.

„Sânguința” depusă de presa militantă sau năimită a stângii internaționale în a acoperi adevărata față a unor regimuri comuniste. Un exemplu elocvent, dar cu atât mai rușinos, îl constituie prezentarea regimului Ceaușescu drept independent” față de Moscova și conținând elemente de liberalizare

Complicitatea cercurilor politice vestice la acțiunea de ascundere a extinderii reale a „molimei roșu” (așa cum atrăgeam atenția într-unul din articolele mele mai vechi), tocmai pentru a justifica măcar în parte față de opinia publică teoria „conviețuirii pașnice” cu regimurile comuniste.

Încercarea cercurilor oculte ale stângii internaționale de a tace uitate zeci de națiuni înglobate în imperiul comunist de tip colonial, ajungându-se astfel la formulări absurde de tipul „cutare persoană este de naționalitate sovietică”, devenind pur și simplu tabu a se vorbi despre ruși, ucraineni, baltici, armeni etc. La fel în ce privește Iugoslavia, în legătură cu care chiar cercurile științifice vorbeau de existența unei singure națiuni și a unei singure limbi, cea sârbo-croată”.

Arătam mai sus, în *Pântată*, că, după sosirea mea la începutul anilor '80 în Germania Federală, am luat contact cu Comitetul Națiunilor Captive din Statele Unite, solicitând informații și material documentar. Pe lista primită de la conducerea acestui Comitet figurau atunci următoarele țări și națiuni:

Polonia; Ungaria; Lituania; Ucraina; Cehoslovacia; Letonia; Cstoma: Bielorusia (denumită „Rutenia Albă”), România; Germania de Est, Bulgaria; China continentală. Armenia. Azerbaidjan; Georgia; „Cazacii”; Coreei de Noiri Albania; Idol-Ural; Tibet; Kazahsâan;

Turkestan; Vietnamul de Nord și altele

Ulterior au mai mat adăugate Cambodgia; Tătarii din Crimeoa; Croația Cuba; Laos; Moflia, Caucazul de Nord; Serbia; Slovenie Afghanistan

Chiar și simpla lectură a acestei liste scoate la iveală o serie de confuzii, datorate în primul rând lipsei unui criteriu fundamental al clasificării întreprinse. După părerea mea, un asemenea criteriu nu poate fi decât cel etnic, concretizat – cel puțin în mare măsură – în noțiunea de „națiune”, care de altfel este conținută și în titulatura acestui Comitet Cal Națiunilor Captive”) Încercând împărțirea ariei geografice ocupate de comunismul internațional pe baza criteriului etnic, am întocmit în 1986 un la bel sinoptic al imperiului marxist-leninist (prezentat apoi sub formă de panou la Sediul Comitetului Națiunilor Captive din Kolp și mai târziu la cea de-a III-a sesiune a Congresului Mondial Românesc (25 – 26 Octombrie 1991, Essen/R.F.G).

Prezentăm acest tabel conținând lista țărilor (respectiv și a, unor etnii separate), urmat de o serie de precizări și explicații absolut necesare:!

I

!

IMPERIUL MARXIST-LENINIST

EUROPA	ASIA.	AFRICA	AMERIC
>	Azerbai	A.;	L
Albania	djan	Angola	Cuba
Armenia	Birman	Benin	Grenada
a			
Bielorus	Cambod	Burkina	Nicaragu
ia	gia	Fasso	a
	Kazahst		
Bosnia	an	Burundi	
Bulgaria	China		
Carelia/	Coreca	Congo	
Est	Nord	Etiopia	V. vă.

Cazacii	Georgia	Ghana	
Cehia	Ins. Curile	Guinee	
Croația	Irak	Guinea Bissau	
Estonia	Jemenău	Ins. Cap. Verde	
Germania este	Kirghizi	Ins. São Tomé	
Herțegovina	Laos	Ins. Scyhell	
	en		
Kosovo	Mongolia	Libia	

Letonia	Rusia Asiatică	Mali	
Lituania	Siria	Mozambic	
Macedonia	Tadjikistan	Ruanda	
Montenegro	Tibet	Tanzania	
Polonia	Turkmenia	Togo	
România	Turkestan	Zambia	
	Est		
— Basarabia	Uzbekistan	Zimbabwe	
— Bucovina nord	Vietnam	În	
— Ținutul Herța	1.		

nă	Rusia Europea		V. v-v. v, v.v	
	Serbia		n, f	„Y y „t.
	Slovacia			
	Slovenia	*,!! y	l	
	Tătarii	BPSSPSS – ina		r!
	Ucraina	v: „v. v; au		
	Ungaria			

Tabelul de mai sus a fost întocmit pe baza consultării unor recente lucrări de științe politice, a datelor furnizate de Organizația Internațională pentru Drepturile Omului” (Frankfurt am Main / R.F.G.) și de „Causa” (Organizația Internațională Anticomunistă). precum și pe baza informațiilor generale oferite de *Enciclopedia Britanică* (320) și de enciclopedia germană *Brockhaus* (319).

În legătură cu acest tabel doresc să fac următoarele precizări:

În toponime generalizatoare ca Rusia europeană și Rusia (adică Siberia) erau incluse și admise oficial 20 de republici autonome, 8 regiuni autonome și 10 teritorii autonome (319: 320). Din aceleași surse deținem și informația că în fosta U.R.S.S. existau 91 de popoare și 43 de mici grupe etnice.

În tabel figurează, alături de națiunile captive, și teritorii incluse abuziv în U.R. S.S. (este cazul Careliei de Est aparținând de drept Finlandei sau al Insulelor Curile aparținând de drept Japoniei), precum și în China: Turkestanul de Est (populat de uiguri) și Tibetul.

Dacă în ce privește pe tătari nu există semne de întrebare legate de teritoriul ce le aparține de drept (Peninsula Crimeea), în schimb cazacii, trecuți în tabel ca națiune (fiind acceptați ca atare și de Comitetul Națiunilor Captive din Statele Unite), nu alcătuiesc un grup etnic aparte, ci sunt de origine slavă (un amestec de ucraineni și ruși), mari meșteri în arta războiului, care locuiesc încă din evul mediu timpuriu în părțile meridionale ale Rusiei, unde au purtat nenumărate

războaie cu năvălitorii tătari și turco-mongoli. Luptând activ împotriva comunismului, cazacii au avut foarte mult de suferit din cauza terorii roșii. În timpul celui de-al doilea război mondial, sperând că vor obține mult-dorita libertate, ei s-au înrolat ca voluntari în armata germană. Așa cum arătam în prima parte a lucrării de față, după război, supraviețuitorii acestor viteji luptători anticomuniști au fost predați de către armatele aliate (mai ales de către englezi) lui Stalin, care a dat ordin să fie uciși sau deportați în regiunile asiatice ale U.R.S.S.

Din etniile care au alcătuit fosta Iugoslavie, tabelul nostru menționează separat popoarele care au format așa-numitele republici federale. În afară de acestea există însă o serie de altă grupuri minoritare, despre care oficialitățile sârbe preferă să nu sufle niciun cuvânt.

Un exemplu îl constituie românii, despre care am amintit și în prima parte a lucrării noastre Ei se împart în mai multe grupe, și anume:

Așa-numiții *vlahi*, vorbind un grai al dialectului daco-român al limbii române, care trăiesc răspândiți în Nord-Estul Serbiei (unde formează peste 60% din populație!) și în Banatul Iugoslav ținând de Croația. Numărul acestora din urmă nu-mi este cunoscut, dar trebuie să fi fost destul de mare, dacă croații înființaseră pentru ei emisiuni în limba română și dacă copii români aveau posibilitatea să urmeze la școală ore speciale de limbă maternă (în același timp sârbii susțineau că vlahii din Serbia n-ar fi români, ci „un grup slav care vorbește stricat un dialect al limbii române!”).

În Macedonia trăiește un grup destul de numeros de *aromâni sau macedoromâni* (răspândiți și în Macedonia Greacă), a cărui cifră exactă este însă ascunsă cu grijă atât de sârbi, cât și de greci.

Într-o zonă restrânsă de la capătul sudic al liniei de graniță dintre Iugoslavia și Bulgaria, trăiesc *megleniții*, care în mare parte au fost asimilați de majoritatea slavă înconjurătoare.

De asemenea, tabelul nostru a menționat în mod separat de Serbia regiunea autonomă Kosovo, deoarece aici – ca și în celelalte foste republici federative ce și-au declarat recent independența și au fost recunoscute ca state suverane – are loc o dublă captivitate*: pe de

o parte, regiunea Kosovo este silită cu forța să aparțină în continuare de așa-numita Iugoslavie restrânsă condusă de comuniști, iar pe de altă parte minoritatea sârbă a dezlănțuit aici și o acerbă prigoană naționalist-comunistă împotriva albanezilor, care formează marea majoritatea populației.

Foarte mari probleme privind înregistrarea națiunilor captive apar în Africa, unde majoritatea statelor menționate cuprind de fapt o multitudine de grupe etnice, vorbind adesea limbi total diferite și practicând religii tot atât de diferite

Tabelul nu cuprinde o serie de țări guvernate de regimuri ce-și spun „socialiste*” sau democratice, dar care – prin politica lor internă și prin poziția luată față de Statele Unite și celelalte țări ale lumii libere – se dovedesc a face direct sau indirect jocul Kremlinului, iată două exemple în acest sens, furnizate de revista germană „Der Spiegel, care de orice poate fi acuzată, dar numai de anticomunism nu:

— Într-o discuție recentă din cadrul o nu. legată de votarea unei rezoluții cerute de S.U.A. privind condamnarea încălcării drepturilor omului în Cuba, toate țările Americii Latine (exceptând Chile și Brazilia) au votat împotriva discutării acestei probleme și deci împotriva condamnării regimului terorist al lui Fidel Castro.

— De multă vreme se știa că Malta are o orientare promoscovită și prolibiană, porturile acestei insule mediteraneene atât de importante din punct de vedere strategic fiind puse practic la dispoziția navelor sovietice, respectiv libiene. Revista „Der Spiegel” dezvăluie însă că poliția malteză este instruită de ofițeri de securitate aduși din Coreea de Nord Orice comentariu este de prisos!

Și din alte puncte de vedere tabelul nostru dă numai o imagine incompletă asupra extinderii imperiului marxist-leninist în lume. Nu trebuie să uităm că această ideologie nefastă își face simțită prezența atât în țări considerate de politicienii occidentali actuali drept „democrate”, cât și în puținele state considerate a se opune pe față comunismului. Chiar imaginea S.U.A. de corifeu al luptei anticomuniste a fost serios zdruncinată de politica incalificabilă de conciliere și lipsă de viziune a multora dintre președinții americani postbelici, de prosovieticii prezenți în partidul democrat și în mediile de informație,

precum și de o mulțime de mișcări și grupări politice, religioase sau culturale din America manipulate de Kremlin.

În tabelul nostru n-au fost menționate țări ca Portugalia și Chile, unde pentru un timp relativ scurt au ajuns la putere guvernări comuniste, care au putut fi răsturnate fie prin alegeri, fie prin puci militar

Cutremurat, de descoperirea dimensiunilor reale ale imperiului națiunilor aduse în sclavie de dictaturile comuniste și beneficiind de șansa de a fi întâlnit doi oameni remarcabili (Johann Urwich, german din România, și regretatul jurist polonez Tadeusz Folek), precum și de ajutorul reprezentanților din Germania ai cercurilor afgane anticomuniste, am înființat – cum relatam anterior – Comitetul Națiunilor Captive Germania/Europa. 'n legătură cu absoluta necesitate a înființării unei asemenea organizații scriam în 1987 în ziarul Stindardul Romanilor* un articol (317), din care îmi voi permite să reproduc aici un citat mai mare:

„Exilul țărilor captive, precum și torțele anticomuniste din lumea liberă sunt extrem de firave și mai ales dispersate în zeci și sute de organizații Un deziderat major ce nu mai suferă nicio amânare este sincronizarea și concentrarea acestor torțe în lupta pentru obținerea libertate democrației pentru cele 1, 5 miliarde de sclavi

Comemorările protestele izolate, lamentările în grupulețe etc. au rosturile lor, dar nu vor aduce niciodată libertatea la București, Kiev sau Havana Numai lupta politică organizată a națiunilor captive sub dictatură comunistă și sprijinul unit al forțelor anticomuniste din lumea liberă pot deschide ușile ferecate () ale Parlamentului European de la Strassbourg, ale comisiilor de decolonizare ale o nu, ale Senatului american, ale bisericilor lumii Forțele anticomuniste sunt obligate în acest al 12-lea ceas să dovedească luciditate și spirit întreprinzător! Dumnezeu ne va ajut. i, dacă ne ajutăm și singuri, prin alcătuirea unei strategii i z.

clare, vizând urmărirea scopului final: discutarea și validarea dreptului legitim a unui miliard și jumătate de oameni la autodeterminare și alegeri libere în forurile internaționale sus-citate, adică exact acolo unde se decide soarta lumii și unde sovieticii au știut

dintotdeauna cu perseverență și iscusință să-și impună punctul de vedere.

Efortul ce-l va face în acest sens fiecare dintre noi participarea în număr cât mai mare la manifestațiile noastre anticomuniste (demonstrația anuală de „Ziua Națiunilor Captive” va trebui să aibă prioritate) vor dovedi gradul de maturizare și eficiență la care am ajuns.

„Corul Robilor” din opera Nabucco a lui Verdi (ales ca imn al Comitetului Națiunilor Captive – n. ns.) va răsună din nou pe 18 Iulie la Bonn și în alte orașe ale lumii. Ecourile lui trebuie să izbească inerția cancelariilor occidentale, care să ia cât mai curând în discuție recâștigarea libertății țărilor captive sub comunism prin mijloace pașnice. *Molima roșie poate fi eradicată nu numai printr-una! 3-lea război mondial, ci și prin punerea în aplicare a unei tactici și strategii eficiente*, menite să contracareze și să anuleze toată gama mijloacelor și metodelor (ideologice, politice, militare etc.) puse în mișcare de infernala mașinărie expansionistă marxist-leninistă, sub baghetamonștrilor de la Kremlin și Ljubljanka”.

De la data la care am scris rândurile de mai sus au trecut 5 ani. De la înființarea Comitetului Națiunilor Captive Germania/Europa au trecut numai 6 ani. Dar fața lumii s-a schimbat într-atât, încât tabelul nostru a fost depășit de vârtejul amețitor al evenimentelor.

Luând ca punct de reper data de 1 Iunie 1992, putem spune că următoarele națiuni și-au recăpătat libertatea fie printr-un proces de „decolonizare” (care a devenit posibil datorită dezmembrării Uniunii Sovietice și Iugoslaviei), fie prin prăbușirea (chiar dacă nu totală) a structurilor comuniste și începerea procesului de democratizare, în ciuda faptului că unele din aceste țări se mai află încă în mâinile neocomuniștilor:

EUROPA:

Albania.

Basarabia (nu în întregime, deoarece partea ei sudică a rămas la Ucraina; totuși, „Republica Moldova” s-a declarat independentă față de U.R.S.S. și a fost recunoscută pe plan internațional).

Belorusia.

Bosnia-Herțegovina.

Bulgaria

Cehia.

Croația.

Estonia.

Letonia.

Lituania.

Germania de Est (unificată cu cea de Vest)

Polonia

România

Rusia europeană (deși între granițele ei zac în captivitate încă
omulțime de grupe etnice)

Slovenia

Ucraina

Ungaria.

ASIA:

Afghanistan.

Armenia Azerbaidjan.

Kazahstan.

Georgia.

Kirgizia.

Siberia (Rusia asiatică, aceeași observație privind etniile
oprimate)

Tadjikistan.

Turkmenia.

Uzbekistan.

AFRICA:

Angola.

Etiopia.

Zambia

AMERICA CENTRALĂ:

Grenada (eliberată de acțiunea armată ordonată de președintele
Reagan)

Din păcate, într-o serie de țări a avut loc „un triumf otrăvit, cum
se exprima extrem de plastic Stelian Țurlea într-un articol publicat în

„Expres Magazin (3 a>), așa încât următoarele națiuni se află încă fie sub guvernări nu-l e muniste, fie sunt lipsite de libertate națională, deoarece au rămas încorporate între granițele altor state și nu se bucură de drepturi

EUROPA:

Albanezii (din regiunea Kosovo, aparținând Serbiei).

Basarabia de Sud (dată de Stalin Ucrainei, la care se află și acum)

Bucovina de Nord și **Tinutul Herței** (rămase tot la Ucraina)
Carelia/Est (încorporată la Rusia)

Montenegro (rămas împreună cu Serbia)

Slovacia (condusă de neocomuniști, care au cerut despărțirea de Cehia)

Tătarii (care cer un stat independent în Crimeea, zona lor istorică)

ASIA:

Birmania.

Cambodgia.

China.

Coreea de Nord Irak

Insulele Curile

Laos

Mongolia

Sri Lanka (zona controlată de tamiile comuniști)

Tibet

Turkestanul de Est Yemenul de Sud

AFRICA:

Toate țările menționate în tabel, afară de **Angola**, Etiopia și Zambia.

AMERICA CENTRALĂ: Cuba

După cum se vede, imperiul marxist-leninist a suferit o dezintegrare evidentă, dar este încă destul de departe de a-și da definitiv duhul. Mai mult decât atât: „Stânga” internațională își permite să scoată din nou colții acolo unde găsește teren propice.

UN POSIBIL SCENARIU AL EXPERIMENTULUI COMUNIST

În acest capitol îmi voi expune **părerile** personale privind întrebarea grea de sens formulată de titlul părții a II-a a lucrării de față: *Cum de a fost posibil?*

În mod obligatoriu, această formulare foarte generală ridică o serie de alte întrebări, cum ar fi:

Cine a conceput satanicului experiment al comunismului, care implică de la sine și dezlănțuirea holocaustului roșu?

Cu alte cuvinte: Cine au fost autorii proiectului, cine au fost executanții și cine au fost sprijinatorii din umbră ai monstruosului plan?

În sfârșit: Care a fost scopul organizării unui asemenea experiment?

Răspunsul la această ultimă întrebare nu este greu de dat:

Scopul experimentului a fost cucerirea puterii în toate țările lumii de către un grup anumit de persoane, dispunând de o ideologie cu caracter dogmatic, militant și totalitar, precum și de mijloacele violente necesare pentru a se instala și apoi a se menține la conducerea acestor state.

În vederea realizării unui asemenea scop, grupul respectiv – a cărui dogmă ideologică bazată pe principiul luptei de clasă nu-i lăsa nicio posibilitate de acțiune pașnică și creatoare – nu putea apela decât la o singură metodă pentru a obține supremația absolută asupra întregii omeniri *distrugerea tuturor valorilor* (de la structurile economico, sociale, religioase, culturale și morale a sute de popoare și grupuri etnice până la personalitatea fiecărui om luat în parte). Abia o asemenea distrugere de tip satanic îi putea oferi grupului respectiv posibilitatea de înlocuire a valorilor civilizației și culturii umane cu propria viziune materialist-dialectică și ateistă, inoculând acelui individ uman adus în stare de șubrezenie fizică și psihică propria-i ideologie, și anume prin folosirea fără scrupule a tuturor mijloacelor imaginabile, menite a-i adormi rațiunea, spiritul de inițiativă, capacitatea de iubire și ajutorare a aproapelui etc. În final, individul uman urma să fie transformat „într-un om de tip nou”, adică într-un robot docil în mâinile „conducătorilor”, care „să nu gândească, ci numai să muncească.

Este de la sine înțeles că dovezile necesare dării unui răspuns definitiv la primele întrebări formulate de mine mai sus nu sunt tot așa de ușor de găsit. Mai mult: se poate întâmpla ca – pentru a păstra caracterul absolut secret al unor asemenea documente – foarte multe dintre ele să fi fost în mod deliberat distruse sau... să nu fi fost niciodată consemnate într-un fel oarecare. În afară de asta, în actuala conjunctură politico-istorică, excelând prin încercarea vizibilă de eludare a responsabilităților pentru organizarea și transpunerea în practică a experimentului comunist, este cu atât mai puțin probabil că se va putea efectua o documentare aprofundată (chiar dacă nu exhaustivă), pentru că tocmai acele dovezi care ar mai putea fi folosite sunt ținute în arhivele secrete ale diverselor state sau ale unor organizații mai mult sau mai puțin oculte.

Se poate deci presupune că foarte mult timp de aici înainte omenirea va fi împiedicată să afle adevărul, asta în ipoteza că-l va af a vreodată.

Eu consider însă că este cu atât mai mult necesar să aibă loc o discuție deschisă. În care fiecare cunoscător al problemelor legate de comunism să-și poată spune în mod cât mai argumentat părerea, chiar dacă la puținătatea documentelor disponibile se vor adăuga și argumente bazate pe logica firească a lucrurilor sau pe interpretarea „de tip hermeneutic a diverselor lucrări publicate (abordând adesea teme aparent neutre) sau a unor evenimente istorico-politice.

Tocmai din acest motiv m-am hotărât să includ în lucrarea mea un capitol special, în care să-mi expun propria interpretare a faptelor privitoare la nașterea, expansiunea și moartea comunismului internațional. Se vor găsi desigur mulți care vor critica punctul meu de vedere, îl vor „combate” sau vor încerca să-l minimalizeze. Sunt însă convins că numai o abordare deschisă a problemei, o analizare pe toate fețele a întrebării *Cum de a fost posibil* /, va reuși să ridice rând pe rând vălurile subcarea. fost ascuns în mod deliberat adevărul. Tăcerea, lipsa curajului de opinie, retragerea fiecăruia în spatele unor devize de tipul „Nu mă bag, nu m-amestec!” sau „Ce să mai răscolim morții?” nu vor duce decât la un singur rezultat: vor face din întreaga noastră generație o complice a satanicului experiment comunist, ștergând cu

buretele diferențele dintre autori, executanți și victime.

În ceea ce mă privește, eu prefer să nu aleg comoda și complicea cale a tăcerii. Mi-a fost scris ca strădaniile mele de aflare a unei mari părți a adevărului să fie răsplătite. Acum nu mai pot, nu mai vreau și nu mai am nici dreptul să tac. Singurul lucru ce-l am acum de făcut este să comunic și altora nu numai ceea ce se cunoaște despre crimele holocaustului roșu, ci și ceea ce cred eu însumi despre autorii lor morali, despre călăi și despre complicități acestora.

1. Generalități

Marxism-leninismul este doctrina care a reușit o performanță unică în istoria omenirii: este singura care – atât prin dezvoltările ei teoretice, cât și prin practica politică a regimurilor comuniste instalate în diverse țări – a ajuns să încalce în modul cel mai violent, consecvent și batjocoritor prevederile *Declarației universale a drepturilor omului*, adoptate de O.N.U. la 10 Decembrie 1948 (201). Destul să afirmăm că simpla alăturare a ideilor conținute de două din articolele acestui document fundamental al epocii contemporane – „Orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei sale” (art.3) și „Nimeni nu va fi supus nici la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante” (art.5) – de cuvinte ca „Gulag”, Pitești 1 sau „Aiud”, precum și de datele furnizate în prima parte a lucrării de față, va face pe oricine să înțeleagă totala incompatibilitate dintre „Umanism/drepturile omului”, pe de o parte, și „marxism-leninism/dictatură comunistă”, pe de altă parte 130

Dacă în legv au brutalitatea doctrinei și regimurilor dictatoriale corespunzătoare există un consens aproape general, trei aspecte continuă încă să se situeze în centrul preocupărilor tuturor acelor care încearcă să descifreze sensul și mecanismele acestor fenomene:

Amplizarea și durata timp de peste 70 de ani a crime organizate care a dat naștere holocaustului roșu, amploare necunoscută în istoria lumii

Paralela până la identitate ce poate fi stabilită între comunism și fascism este o realitate contestată cu fervoare de întreaga stângă internațională. Această constatare a fost privită inițial ca o uluitoare „descoperire”, pentru ca ulterior, prin analiza întreprinsă în primul

rând de politologi și filosofi, ea să fie acceptată ca o axiomă. Astfel, fiind profund convinși de corectitudinea acestei „descoperiri” (la care într-o oarecare măsură am contribuit și noi), am ales pentru conferința de presă organizată de „Ziua Națiunilor Captive* (Bonn, 18 Iulie 1987) următoarea deviză: DE CE SUNTEM ANTICOMUNIȘTI? sub care fuseseră desenate în negru o svastică nazistă și în roșu o seceră cu ciocanul, între care figura semnul = (egal) Interesant este că acest adevăr a fost „simțit” nu numai de revoluția română și de diferitele demons rați; anticomuniste din cursul anului 1990 n țara noastră, ci până și de populația Moscovei, din moment ce la demonstrațiile din timpul și de după puciul comunist din August 1991 mulțimea scanda: „Să isprăvim cu fascismul roșu!” (219).

Rezistența arătată de stânga mondială și de complicitii ei față de acceptarea acestui adevăr istoric se datorează unui complex de motive, dintre care îl voi numi numai pe acela ce mi se pare a fi primordial: există cercuri direct interesate în a împiedica efectuarea unei comparații între – pe de o parte – cele șase milioane de victime din rândul populației evreiești („holocaustul negru”) și milioanele de victime ale celui de-al doilea război mondial, ambele datorate mișcărilor și guvernelor naționaliste de dreapta, și – pe de altă parte – „holocaustul roșu”, răspunzător, cum am arătat, de uciderea a circa 200.000.000 de persoane (într-o estimare medie) Acesta este unul din motivele pentru care tema holocaustului năgru este mereu actuală (și nu numai în Germania F raiâi, în timp ce atrocitățile incomparabile ale holocaust lu; – i sunt pur și simplu eludate sau, când adevărul este mult prea băcător la ochi, minimalizate.

Cu mult mai gravă mi se pare a fi tăinuirea faptului că ceea ce unii numesc cu candoare „sfârșitul unui mit al acestui secol” (298) sau mult mai sec „sfârșitul unei epoci totalitare” (268) a fost de fapt un monstruos EXPERIMENT. Când a fost folosit pentru prima dată, acest teribil cuvânt a căzut ca un cuțit de ghilotină pe sufletele tuturor oamenilor cinstiți care se preocupaseră cât de cât de analiza comunismului, a avut menirea de a ne trezi pe toți și a ne tace să recunoaștem că am fost (și mai suntem încă) martorii vii ai celui mai înfiorător „experiment” din istoria omenirii, și nu ai unei „pane”

produse în drumul firesc al istoriei. Formularea clară și precisă aleasă de Günther Gillesen (291): „Em schreckliches Menschheitsexperiment gent zu Ende” (adică: Un îngrozitor experiment al omenirii se apropie de sfârșit) este numai una din exprimările asemănătoare, care definesc absolut corect modul cum trebuie văzut și judecat sistemul comunist criminal, cu atât mai mult cu cât în acest secol am mai fost răsfățați cu tot felul de „experimente pe oameni”.

Odată înțeleasă și acceptată teza „experimentului”, încercarea de a diseca componentele sale devine mai mult decât firească: ea devine obligatorie atât din punct de vedere moral, cât și juridic, deoarece orice experiment” presupune a) existența celor care l-au imaginat și i-au planificat condițiile optime de desfășurare pentru a da rezultatele cerute de scopurile urmărite, b) existența unor experimenter” la nivelul acțiunii practice, și, în sfârșit, a existența unui „obiect al experimentului”, în cazul de față peste 1. b00.000.000 de oameni, care au avut ghinionul de a deveni cobaii unui proiect «atârne

Doctrinarii comunismului și conducătorii lor

Există concepția larg răspândită că la originea sistemului comunist stă Karl Marx, Istoricii și politologi competenți au demonstrat însă că la rădăcina marxismului, adică a acestei încercări de monopolizare a puterii în vederea extinderii în întreaga lume a unei anumite ideologii” (268), stă faza iacobină a revoluției franceze. În timpul căreia – așa cum corect s-a exprimat Edmund Burko – „o minoritate hotărâtă și înarmată a încercat ca prin folosirea monopolului puterii și violenței, să preia controlul întioqii societăți

132

Este păcat că nu ne putem ocupa în cadrul acestui capitol mai pe larg de revoluția franceză (mai bine zis de inițiatorii ideilor ce i-au „stat! a bază și mai ales de complicata întrebare privind cercurile care au tras foloase din această izbucnire de violență și barbarie). Va f. i însă suficient dacă voi sublinia că recent, în 1989, când s-au serbat cu mare pompă 200 de ani de la izbucnirea ei, mulți francezi s-au întrebat (și nu numai în tăcere, ci exprimându-se pe față în presă, la radio și televiziune, precum și într-o serie de cărți apărute în acel an), dacă nu

este rușinos să fie sărbătorită revoluția, care de fapt sub masca lozincii „libertate, fraternitate și egalitate” n-a făcută altceva decât să dezlănțuie teroarea organizată servind interesele unor cercuri diabolice (344).

Revenind la doctrina comunistă, iată ce scrie în mod magistral Klaus Hornung (268): „Karl Marx a luat exemplu de la iacobini, motivând propria-i dorință de putere cu pretenția de a fi descoperit drumul, scopul și țelul istoriei, motiv pentru care Friedrich Engels l-a considerat un Darwin al istoriei. De acum încolo dorința oamenilor de a domina pe alți oameni putea fi justificată de o presupusă știință absolută a legilor istoriei, setea de putere fiind astfel legitimată și lăsată să se intensifice și să expandeze într-o manieră nemaiîntâlnită până atunci. Dominarea devenea inatacabilă, pentru că în contextul marxist ea nu mai era exercitată de minorități sau în folosul minorităților, ci era o mișcare a majorității enorme în interesul acestei enorme majorități, așa cum spune Mamtostul comunist Marx și Engels considerau pe comuniști partea cea mai hotărâtă și activă a partidelor muncitorești din toate țările, care au o privire mai clară în comparație cu restul maselor asupra mersului și rezultatelor mișcării proletare”.

Prin cele de mai sus a fost detmit exact punctul în care democrația radicală și militantă până la fanatism se va transforma în despotism., punct în care venirea marxismului la putere nu mai putea fi realizată decât printr-o dictatură de partid monopolistă.

Roiul istoric al lui I emn a constatat în faptul că el a recunoscu* acest puncî-cheio în docâna marxista și în condițiile potențialului revoluționar al Rusiei feudale aflate în stare de destrămare, a transformat sâmburele voinței revoluționar-dictatoriale al lui Marx în roaiiâto politico-isâoncă Asttol în primii ani ai secolului al XIX-lea

XX-lea Lenin a modelat în scrierile sale tezele fundamentale ale socialismului real totalitar. Mai ales în *Ce-i de făcut?* publicat în 1902, el descrie un partid de tip nou ca pe o organizație revoluționară capabilă de a prelua și păstra puterea, fără a fi dispusă s-o împartă cu nimeni altcineva

După cum scrie Robert Haremann, Marx și Lenin nu au devenit numai deținători ai adevărului veșnic”, ci ei au pus și bazele

marxismului dominator, care permite partidului și conducerii sale să se identifice fără rezerve cu adevăratele interese ale clasei muncitoare în acest fel, conform cunoscutei afirmații a fanaticei comuniste Rosa Luxemburg, pentru a servi interesele adevărate* ale întregii societăți, dictatura proletariatului va trebui să se afirme ca o dictatură a partidului asupra proletariatului și, în cele din urmă, a conducerii partidului asupra ambelor.

Victoria bolșevismului (leninismului) în 1917 a dus la o situație istorică cu totul nouă: după formularea lui Ernst Nolte, „pentru prima oară în societatea modernă, un partid ideologic lua singur puterea într-un stat mare și-și anunța intenția ca, prin dezlănțuire de războaie civile, întreaga lume să pună-n practică previziunile marxismului” (268).

Rolul jucat de Lenin încă din 1917 în punerea în funcțiune a infernalei mașinării comuniste de ucis oameni devine astfel de necontestat. El poate fi considerat fără exagerare a fi fost autorul presiunilor exercitate prin toate mijloacele asupra grupărilor politice care aveau alte opinii decât bolșevicii, autorul interzicerii tuturor partidelor, fracțiunilor parlamentare sau chiar grupărilor marxiste nealiniate la leninism, mergând până la terorizarea și uciderea adversarilor politici (cazul cel mai cunoscut este cel al înăbușirii revoltei matrozilor din Kronstadt). Și, după cum am mai arătat, tot Lenin este întemeietorul satanicului sistem al terorii de stat exercitate prin CEKA și urmașele ei, inițiatorul bestialei rețele de lagăre ale Gulagului, precum și fondatorul Cominternului, al așa-numitei Internaționale a III-a Comuniste cu sediul la Moscova, care „educa”, supraveghea și coordona activitatea subversivă a tuturor partidelor marxist-leniniste din alte țări, în scopul instaurării finale a dictaturii bolșevice în întreaga lume (298).

Spațiul nu ne permite să redăm aici interminabila listă a doctrinarilor marxismului, apoi ai marxism-leninismului: foarte mulți dintre ei au activat sub măști aparent inofensive: „gânditori independenți” sau înregimentați în curente filosofice (existențialismul lui Sartre sau faimoasa „școală de la Frankfurt” sunt numai două exemple din multele ce s-ar putea da), ca să nu mai vorbim de alte

numeroase „școli de literatură, publicistică, sociologie, economie politică” etc, ori de schisme teologice apropiate mai mult „de problemele materiale ale omului” decât de cele spirituale, cum ar fi „biserica eliberării” Alții însă au renunțat la măști și s-au afirmat direct ca ideologi și propagandiștii ai partidelor marxiste și marxist-leniniste

Ce rol au jucat asemenea ideologi de-a lungul întregii istorii a comunismului este un fapt bine-cunoscut nu numai celor ce-au trăit în țările lagărului comunist Mari maestri ai manipulării maselor prin folosirea tuturor mijloacelor oferite de cuvântul rostit de la tribună, șoptit la urechea vecinului sau scris în manifeste, articole de presă și cărți cât mai groase, ei au știut să manevreze toate resorturile psihologiei individuale și colective, ajutând astfel partidele comuniste să-și aroge titlul de „reprezentante ale voinței poporului” și, în același timp, lămurind” populația de necesitatea adoptării anumitor „măsuri”, menite s-o apere de veșnicii dușmani dinăuntrul și dinafara țării sau să netezească drumul spre instaurarea deplină a fericirii comuniste. În șirul nesfârșit al acestor manipulatori ai mulțimilor – începând cu Karl Marx, trecând peste Lenin, Stalin, Troțki și seria mai nouă a unui Ceaușescu, Honecker etc – se înscriu și mai recentii propovăduitori ai neocomunismului de tip gorbaciovist, care vor să „restructureze” sistemul prin reforme impuse de sus, dar fără schimbarea profundă nici a structurilor economice, nici a celor politice.

Pe linia acestora din urmă se înscriu și cei răspunzători de furtul revoluției române din Decembrie 1989, în cap cu marele ideolog Silviu Brucan, fost redactor-șef la „Scânteia” în timpul celei mai negre epoci a dictaturii comuniste, când sute de mii de oameni zăceau în închisori și începuse răpirea prin jaf și crimă a pământurilor țărănești. Acest domn, care în paginile oficiosului partidului comunist sprijinea din toate puterile instaurarea cât mai solidă a comunismului în România și transformarea țării într-o unealtă docilă a Kremlinului, acest domn. care justifica necesitatea terorii roșii de câte ori avea ocazia s-o facă, a devenit în 1989 ideologul și „filosoful” celor ce s-au folosit de golul de putere politică creat la 22 Decembrie pentru a salva vechea nomenclatură și securitate, instalându-le la conducerea țării sub masca unei grupări politice gata să „salveze țara”. Poate fi oare Silviu Brucan

absolvit de vina de a fi fost direct răspunzător de instaurarea comunismului în România anilor 1948 – 1955, iar ulterior (prin diversele posturi de încredere ocupate de el, toate în domeniul ideologic) de menținerea la putere a acestui odios regim până la 22 Decembrie 1989 și, în sfârșit, de „furarea” revoluției de către un grup neocomunist condus de Ion Iliescu, cel format la școala de cadre de la Moscova, cel care pretindea în Ianuarie 1990 față de reprezentanți ai presei și televiziunii internaționale că nu trebuie lăsate să se piardă excepționalele valori ale comunismului, prima dintre acestea fiind „umanismul”?

Un lucru este sigur: orice minimalizare a rolul jucat de armata internațională a ideologilor marxiști” strecurați practic în toate domeniile de activitate ar fi fatală pentru încercarea de a înțelege mecanismele ascunse prin care comunismul a picurat otravă în mințile și sufletele unui imens număr de oameni, reușind astfel să prindă practic în toate țările – rădăcini ideologice, care chiar dacă n-au ajuns să instaleze la putere regimuri dictatoriale, au obținut cei puțin o bulversare a vieții social-politice normale.

Și tot atât de sigur este și faptul că ideologii marxiști vor trebui trași cândva la răspundere pentru rolul jucat de ei în conceperea și executarea monstruosului experiment al comunismului. Legile penale ale tuturor țărilor prevăd aceleași pedepse pentru omucidere, ca și pentru instigare la crimă. Dacă este așa, nu vedem de ce ideologii instigatori la crimă sub lozinci ca „lupta de clasă”, „apărarea socialismului de dușmanii interni și externi” sau „cine nu este cu noi este împotriva noastră” nu ar trebui și ei aduși în fața acelui tribunal internațional care va avea de judecat crimele comunismului.

Experimentatorii.

Este limpede pentru oricine că acțiunea practică de comutare violenta pe scară mondială a evoluției firești a omenirii în scopul de a instaura peste tot o dictatură de tip comunist nu putea fi gândită și pusă în aplicare decât de forțe care să poată răspunde la trei cerințe fundamentale:

— Să dispună de o foarte largă rază de acțiune (fiind reprezentate în toate țările și-n toate păturile dominante pe plan

politic. 136

economic, social și culturali;

— Să poată manevra și influența destinele umanității conform propriilor interese (dacă nu total, cel puțin în mare parte);

— Să aibă un caracter preponderent secret și conspirativ, care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile și metoda de efectuare a experimentului comunist.

Or, de cel puțin 260 de ani nu există în lume decât o singură grupare de interese care – deși nu este perfect unitară, ci împărțită în mai multe ramuri – ar corespunde celor trei condiții enunțate mai sus: francmasoneria sau, prescurtat, masoneria.

Nu este rolul lucrării noastre de a face o expunere largă despre această societate secretă, în legătură cu care – de altfel – nu există decât foarte puține informații documentare obiective, în schimb se cunoaște destul de bine ce rol a jucat masoneria franceză în pregătirea și desfășurarea revoluției de la 1789, în revoluțiile de la 1848 care au izbucnit aproape simultan în diferite țări europene (destul să amintim că majoritatea pașoptiștilor români au fost francmasoni!), precum și în toate evenimentele „revoluționare” care au avut loc de atunci încolo.

Se știe de asemenea că-n tot acest timp o serie întreagă de politicieni, precum și de capete încoronate, au fost membri ai câte unei grupări francmasonice, ca să nu mai vorbim de forța reprezentată de aceste grupări în lumea internațională a economiei și finanțelor. Câte o indiscreție scăpată în paginile presei internaționale (devenită foarte curajoasă în ultimii ani!) a deschis ochii multora în legătură cu rolul ce-l joacă, de exemplu, organizații ca „**Council** Foreigns Affairs” pentru Statele Unite sau așa-numita „Trilaterală” pentru restul lumii în continuare voi puncta numai câteva momente semnificative din istoria francmasoneriei, momente în care o anumită ramură a acesteia a inițiat și pus direct în aplicare implantarea monstrului comunist în trupul Europei.

Trebuie de la bun început arătat, că francmasoneria se împarte în două ramuri principale, în sânul cărora nu există însă o unitate perfectă de vederi, ci o multitudine de grupări (loji) subiacente. Aceste două ramuri principale sunt:

Masoneria roșie, care este „de stânga”, procomunistă, internaționalistă și profund antinaționalistă (înțelegând prin „naționalism” nu neapărat extrema dreaptă, ci pur și simplu patriotismul normal și de bună calitate), anticreștină și antimonarhică, având ca vârf de lance Loja Marelui Orient” cu sediul în Franța și cu ramificații în majoritatea țărilor lumii, dar mai ales în Estul Europei.

Masoneria neagră sau de rit scoțian, care este conservativă, creștină, adesea promonarhistă, având puternice emanații în „lojile naționale” (în primul rând în Anglia, S.U.A. și Germania de Vest) și întreținând strânse legături cu biserica catolică și cu numeroase organizații conservative și anticomuniste din întreaga lume.

În ciuda acestor diferențe, între cele două ramuri există unele legături și întrepătrunderi mergând uneori până la identitate în ceea ce privește conlucrarea lor în cercurile financiare și economice internaționale.

Trebuie de asemenea consemnat faptul că aceste două tipuri de masonerie își dispută adesea supremația asupra unui anumit teritoriu, astfel încât într-o țară dată pot exista simultan loji ale „Marelui Orient” și ale „Masoneriei de rit scoțian”, asta ca să nu mai vorbim de deosebirile individuale ce se pot stabili între diferiții membri ai uneia și aceleiași loji. În acest sens, nu se poate spune că absolut toți membrii lojilor masoneriei roșii au fost în mod deliberat criminali care au participat direct și voit la dezlănțuirea holocaustului roșu. Ceea ce vom trata aici se referă la conducerea acestei masonerii, la acei membri ai ei care au schițat planul experimentului comunist și care, prin poziția ocupată, au imprimat linia generală a implicației masonice în evoluarea evenimentelor politice cu repercusiuni atât de tragice pentru oamenii secolului al XX-lea.

Voi încerca să explic mai târziu de unde provine „afinitatea” Lojii Marelui Orient pentru materialismul dialectic ca doctrină și deci pentru socialism și comunism. Deocamdată voi enumera numai câteva momente semnificative ale intervenției Marelui Orient în implantarea și extensia comunismului ca sistem politic dictatorial:

Unul din momentele-cheie ale punerii în practică a experimentului comunist a fost hotărârea luată de Loja Marelui Orient

de a-l susține pe Lenin. Informații fragmentare, un excepțional film cu caracter documentar al curajosului regizor italian Damiano Damiani, urmat de cartea (tot documentară) purtând același titlu *Trenul*, semnată de Yvonne Viehöver (249), au ridicat cortina asupra inițierii și executării „secvenței Lenin”.

Să răsfoim puțin această excepțională carte:

Unul din personaje poartă numele de „Helphand”, dar este cunoscut mai mult sub pseudonimul de „Pârvus” Este un evreu aparținând exilului rus, socialist convins și adept al luptei pentru revoluție. După cum se exprimă autoarea, „Pârvus era un capitalist cu idei socialiste, plăcându-i automobilele scumpe, blondinele costisitoare, având o pasiune pentru șampanie, țigări groase și mâncare bună*, lată acum și în ce a constatat intervenția lui Pârvus în derularea evenimentelor ce au dus la revoluția din Octombrie 1917:

În Martie 1917 Germania se afla în ajunul intrării în primul război mondial a S.U.A. La Statul Major al armatei germane se adunase o grupă de ofițeri superiori: un feldmareșal, trei generali și câțiva alți ofițeri, printre care și maiorul Wetzel la această adunare secretă – după ce s-a amintit de conferința statului major din dimineața aceea, la care generalul Erich Ludendorff (comandantul frontului de est) ceruse insistent ca acest front să fie cât mai repede oprit, altfel fiind imposibil a se face față intrării în război a americanilor – s-a trecut în revistă situația precară a Germaniei atât din punct de vedere militar, cât și în ce privește atmosfera politică și starea economică. Cam în acest moment al discuției și-a făcut apariția și ministrul de interne Diego von Bergen. Feldmareșalul a început să amintească de străduința lui von Bergen de a slăbi Rusia prin subversiune politică (sabotaje, greve, neliniște socială) Din păcate, aceste acțiuni n-avuseseră încă efectul dorit, adică acela de a determina Rusia să încheie o pace separată. Tot fără succes rămăseseră de altfel și încercările Departamentului Politic al Ministerului de Externe (condus de secretarul de stat Arthur Zimmermann) de a sprijini și în cita la acțiune cercurile socialiste revoluționare rusești. Evocându-se aceste lucruri, notează autoarea, toți știau despre ce este vorba. Sume între 40 și 80 de milioane de mărci fuseseră folosite pentru finanțarea unor mișcări subversive

produse de anarhiști, naționaliști, grupări antițariste, toate fără succes”.

În acest moment Diego von Bergen a rostit următoarea frază, care a hotărât soarta secolului al XX-lea: „Cred că cel mai bine ar fi să auziți părerea Domnului Dr Uelphand despre întreaga problemă. Câțiva participanți au încercat să se opună unei asemenea luări de contact, deoarece faimosul Pârvus era cunoscut pentru moravurile sale dubioase. Totuși, situația era de așa natură. Încât s-a hotărât contactarea lui Helphand. alias Pârvus.

La întâlnirea cu Pârvus, care s-a recomandat ca purtător de cuvânt al unor cercuri financiare bine plasate* (a se înțelege Loja.

Marelui Orient), acesta și-a expus planul: „Lenin (reprezentantul! aripii de extremă stângă a revoluționarilor ruși care trăia în exil! în Elveția) poate încheia pacea cu Germania. Dar, pentru realiza1 rea acestui scop, el va trebui dus cu un tren sigur la Petersburg, traversând deci Germania. A urmat discutarea amănunțelor financiare. Cu un an în urmă, Pârvus primise deja 1.000.000 de mărci în aur pentru organizarea unei greve generale la Petersburg în Ianuarie 1916, acțiune la care au participat; 55.000 de oameni”. Acum, pentru aducerea lui Lenin la Petersburg s-au avansat lui Pârvus, „ca primă rată, 5.000.000 de mărci 1 în aur”. Pactul cu diavolul fiind pecetluit, n-au mai rămas de discutat decât unele amănunte organizatorice.

Ce-a urmat este astăzi cunoscut, deși ideologii comuniști au încercat să ascundă aceste evenimente cu toată grija: În Aprilie 1917, deci după revoluția cu adevărat democratică din Martie (dar Guvernul Provizoriu care luase atunci puterea nici nu se gândea! să încheie o pace separată cu Germania!), Lenin s-a întors la Petersburg și a început cu banii obținuți de Pârvus de la Germania, imperială să pregătească lovitura de stat denumită Marea Revoluție Socialistă din Octombrie”. În vagonul special ce i-a fost pus! la dispoziție la granița dintre Germania și Elveția de către grupul acelor inconștienți militari și politicieni, incapabili de a vedea teribilele implicații ale planului lor. Lenin și grupul de ciraci ce-l însoțeau, călătorind cu pașapoarte false, au pornit-o spre punerea în aplicare a experimentului comunist.

După 7 Noiembrie 1917 s-au succedat o mulțime de alte evenimente, în a căror desfășurare au intervenit de fiecare dată cercurile interesate în supraviețuirea comunismului, lată numai câteva dintre ele:

Furarea de către masonerie a vagoanelor cu aur trimise de guvernul provizoriu democrat generalului Denikin, comandantul frontului rusesc de vest în perioada 1917 – 1918, acelui Denikin ca ulterior s-a refugiat în Siberia, unde a organizat o armată proprie, cu ajutorul căreia a reușit o vreme să asigure independența și suveranitatea Siberiei, recunoscută de altfel ca atare de Lenin la 4 Aprilie 1920.

Finanțarea primului stat comunist din lume în vederea consolidării poziției sale (cercurile financiare” a americane în frunte cu Armand Hammer fiind implicate direct în electrificarea Rusiei, sovietice, în modernizarea industriei etc), culminând cu recunoașterea oficială a U.R.S.S. în 1934 și acceptarea sa în Liga Națiunilor.

În sfârșit, nu trebuie să uităm nici rolul masoneriei, de data, aceasta al celei de rit scoțian, în finanțarea național-socialismului lui Hitler (prin cercurile „financiare” engleze conduse de Norman Montagu) (335), acțiune pornită din intenția de contracarare a comunismului (și deci a Marelui Orient), dar care s-a dovedit a fi fost o greșeală fatală, soldată cu organizarea monstruosului holocaust negru și dezlănțuirea celui de-al doilea război mondial (voi! reveni mai jos asupra acestei probleme).

În deceniile de după război a urmat medierea și finanțarea regimurilor marxiste apărute ca ciupercile după ploaie, precum și a tuturor forțelor încadrate global în „stânga Internațională”. Astfel este cunoscut faptul că aceleași forțe oculte au finanțat până și gherilele marxiste care au produs răsturnarea unor guvernări (democratice și înlocuirea lor cu regimuri dictatoriale comuniste. Exemplul Cubei lui Castro este unul dintre cele mai elocvente; dacă în primii ani după instalarea lui Fidel Castro la putere lucrurile nu erau încă destul de limpezi, ele au devenit clare ca lu-l mina zilei când, la presiunea directă a unor puternice cercuri procomuniste ale masoneriei roșii, Statele Unite au anulat în plină desfășurare a acțiunii sprijinul aerian promis

patrioților din „exilul cubanez care fuseseră debarcați pe insulă, la locul numit Plaja Porcilor. Măcelul ce-a urmat va rămâne în istorie ca una din! cele mai mârșave trădări.

4 –, Fapte mai recente dezvăluie modul cum masoneria roșie. al intervenit în menținerea comunismului internațional, iată câteva dintre ele:

Presa germană reamintea de curând despre vizitele făcute l în S.U.A. de către Oskar La Fontaine (unul din cei mai roșii” le-a –, deri ai Partidului Social-Democrat german, fost candidat la fun –, cția de cancelar), cu ocazia cărora s-a întâlnit și cu Henry Kissini! ger, fost ministru de externe al Statelor Unite, dar și repre izentant de frunte al oculte masonerii și autorul principal ai ponticii de cedare americană față de Kremlin, azi foarte activ pe post de mare „gânditor „și”. reformator”. Acea-a vizită bizară făcută de un candidat la „funcția de cancelar al Germaniei unui

!! J41

fost ministru american, care în prezent nu mai ocupă nicio poziție politică (cel puțin în mod oficial) poate explica ciudatul fapt că înaintea alegerilor din 1990 Departamentul de Stat american îl privea cu mai multă plăcere pe La Fontaine ca viitor cancelar decât pe Helmut Kohl (339).

Un articol apărut în „Frankfurter Allgemeine Zeitung” din 7 Ianuarie 1992 (290) ridică vâlul ce ascunde adevărul despre lupta subterană dintre masoneria roșie (Marele Orient) și cea neagră (de rit scoțian) pentru cucerirea (sau recucerirea) de noi poziții în estul Europei. Cu această ocazie, articolul citat reia unele afirmații tăcute anterior, conform cărora tergiversarea recunoașterii independenței Croației și Sloveniei (țări catolice) a fost determinată de lupta intestină dintre cele două ramuri ale masoneriei și în primul rând de rezistența manifestată de președinții croat și sloven față de încercările Parlamentului European (dominat de masoneria roșie în primul rând prin numărul mare de locuri ocupate de socialiști și comuniști) de a anexa aceste țări la căruța stângii europene

Neîndoielnic este însă faptul că cel mai iubit copil al masoneriei roșii este Internaționala Socialistă și în general mișcarea marxistă de

toate nuanțele. România actuală, de după evenimentele din Decembrie 1989, ca și celelalte țări eliberate total sau parțial de comunism sau din cătușele imperiului sovietic oferă exemple edificatoare de luptă acerbă dusă de Loja Marelui Orient și de „emanațiile” sale pentru a împiedica formarea în aceste țări a unor guverne cu adevărat democratice

Faptele oarecum disparate relatate mai sus nu se pot sistematiza logic fără a face o importantă precizare privind structura masoneriei în general. Cel puțin în ultimele două secole, odată cu creșterea puterii financiare și a implicării sale în politica mondială, a apărut tot mai limpede dorința feroce a francmasoneriei de a dirija din umbră întreaga omenire Pentru a realiza acest țel, nimic n-o putea servi mai bine decât formarea unui „guvern mondial”. Slogane precum universalismul, internaționalismul etc. opuse permanent și deliberat conceptului de „comunitate etnică” și ’națiune (cu multiplele lor implicații) n-au fost decât măști sub care bunii, umanii și dezinteresații noștri masoni au acaparat mare parte din puterea acestei lumi Astfel, în puținele „ieșiri în lume” ale francmasoneriei, ne sunt arătați ia televizor sau se descriu în presă temple masonice din Paris sau

Frankfurt/Main, în care masoni blânzi și pașnici se ocupă de teme umanitare și acțiuni caritabile.

Ne întrebăm atunci, în ce context putem încadra anunțarea faptului că în acest an 1992, cu ocazia sărbătoririi a 200 de ani de la înființarea Marii Loji de la Frankfurt, a fost „uns ca nou membru ex-comunistul Gyula Horn, cel care deschisese în toamna lui 1989 granițele cetățenilor din Germania de Est refugiați la Budapesta/ Când scriam mai sus despre rolul lui Horn în șirul de evenimente care au dus la prăbușirea comunismului, nu cunoșteam încă intențiile Marii Loji Germane, dar bănuiam, fără a avea dovezi clare, că Dl. Horn era încă de pe atunci membru al. masoneriei ungare. Acum ne putem pune cu atât mai mult întrebarea dacă curajosul Gyula Horn a luat într-adevăr de unul singur marea hotărâre istorică de deschidere a granițelor.

A sosit momentul de a face o precizare foarte importantă.

Este adevărat că obsesia de a crea structuri internaționale (uniuni politice, bancare, industriale, de binefacere, de cultură etc.)

este un atribut al ambelor ramuri masonice. *Dar folosirea marxismului (ulterior a comunismului și a tuturor variantelor situate la stinge spectrului politic) pentru realizarea dorinței de a domina lumea este „opera” exclusivă a masoneriei roșii, a Lojii Marelui Orient.*

Pe de altă parte, în ciuda situării masoneriei anglo-americane (de rit scoțian) pe o poziție net anticomunistă, nu se poate nega rolul unora din grupările ei în sprijinirea extremei drepte, așa cum am arătat mai sus. Deși știam acest lucru, nu mică mi-a fost mirarea când am aflat că aceleași grupări încearcă în ultima vreme un fel de reabilitare a „fascismului”.

Astfel, într-un articol din „Daily Telegraph” (ziar al Corporației Hollinger), scris de James Goldsmith (338), autorul își pune întrebarea dacă nu s-ar putea reabilita extrema dreaptă, transformând-o într-un fascism cu față umană” (sici). După ce am trecut de șocul inițial produs de-o asemenea idee, am putut citi următoarele cuvinte scrise de pana Domnului Goldsmith: „Oare n-ar putea fi reactualizată o politică economică asemănătoare celei duse de naziști și de Mussolini?” Autorul, purtător de cuvânt al amintitei Hollinger Corporation, care-l are în conducere pe lordul Rothschild, membru activ al Trilateralei, propune deci o „corectură estetică a fascismului, pentru a-i da „mai multă omenie” și spre a-l face să devină „un fascism cu față democratică”.

Și totuși, ideea nu-i cu totul nouă. După cum dezvăluie studiul din „Neue Solidarität” (338) folosit de mine, între 1973 și 1975, cu puțină vreme înaintea unei crize a sistemului financiar mondial, teza despre reformarea extremei drepte fusese lansată de o serie de „gânditori” ai „inovatorilor din domeniul finanțelor”. De asemenea, la o conferință de presă care a avut loc în 1975 la New York, „Comitetul de inițiativă pentru planificarea națională a economiei” – condus de Leonard Woodcock (unul din marii reprezentanți ai industriei americane de automobile), Robert Roșă (bancherul casei Rockefeller), Wasili Leontiev (profesor de științe economice) și Robert MacNamara (al cărui nume este legat atât de războiul din Vietnam, cât și de activitatea sa de conducător al Băncii Mondiale) – se întreba în mod deschis, dacă „pentru depășirea crizei economice actuale nu a sosit

momentul de a proba unele elemente ale strategiei economice folosite în timpul guvernării fascismului italian, a lui Salazar din Portugalia, a falangei lui Franco din Spania și a naziștilor din Germania. Preluată ulterior și de alți „specialiști” în domeniul economiei și finanțelor, această idee a ajuns a fi formulată în felul următor de sociologii englezi R.E. Pahl și J.T. Winkler (338): „De ce să nu ne gândim la o corporație a viitorului? De ce să nu preluăm ceva folositor din fascism, creând astfel un fascism cu față umană?”

Aflând aceste lucruri nu ne mai putem mira că cercurile bancare engleze (prin Norman Montagu) l-au susținut pe Hitler. Cauza principală a acordării acestui sprijin a fost încercarea de a contracara marșul forțelor socialiste și comuniste de stânga prin sprijinirea extremei drepte, tot atât de militante. Se poate spune azi, că cel puțin în anii '30 masoneria de rit scoțian a dat dovadă de lipsă de viziune politică: nu a văzut originea comună a celor două curente politice extremiste și n-a înțeles că, indiferent care din ele va câștiga, soarta omenirii va fi tot atât de catastrofală. Poate că acesta este și motivul pentru care, la izbucnirea războiului, ea a preferat să treacă și să susțină fără condiții forțele aliaților vestici, pentru a contribui la înfrângerea propriului ei protejat. Ceea ce nu se poate înțelege este încercarea din ultimii ani de a reînvia „valori” ale sistemului dictatorial de dreapta, fie chiar numai pe plan economic.

Un lucru îl putem însă repeta fără a greși sau exagera: dacă „universalismul” este un țel specific masoneriei mondiale (cum ar fi, de exemplu, și ideea „Europei unite”), folosirea în acest scop a marxism-leninismului ajutat să ajungă și să se mențină la putere a fost opera exclusivă a masoneriei roșii.

Aceasta face ca între cele două masonerii să existe o diferență fundamentală: Chiar dacă masoneriei negre îi putem imputa activitatea ocultă într-o lume în care se face atâta caz de „democrație” și „transparență”, nu putem să nu recunoaștem rolul enorm pe care ea l-a jucat în apărarea structurilor civilizate și a bună-stării lumii libere împotriva barbariei comuniste, care – dacă ar fi ieșit victorioasă, așa cum și-a dorit masoneria roșie – ar fi instaurat pe tot globul domnia fără-de-legii, a terorii și a non-culturii, sub lozinca acelui

„internaționalism proletar” propagat de stânga mondială.

Privind acum evenimentele din această perspectivă, trebuie să recunoaștem că acțiunea a maghiarului Gyula Horn – care a deschis drumul unificării Germaniei și declanșarea evenimentelor ce-au dus la prăbușirea comunismului mondial, evitându-se (cel puțin deocamdată) izbucnirea unui al treilea război mondial – a fost strâns legată de activitatea masoneriei de rit scoțian, împământenite mai ales în Anglia, America și Germania.

În această rețea internațională de torțe, situația României nu este deloc ușoară: în momentul actual ea pendulează între cele două alternative posibile: rămânerea în neocomunism (patronul acestei noi ideologii fiind în continuare Loja Marelui Orient și cea mai mare parte a masonilor francezi în frunte cu Dl. Mitterrand, că doar nu întâmplător acesta a fost singurul președinte al unei mari puteri care l-a vizitat pe Ion Iliescu), fie să aleagă comutarea la o societate de tip democratic occidental, în care implicarea masoneriei de rit scoțian este inevitabilă, dar cel puțin benefică pentru țară și locuitorii ei.

Executanții.

Dacă luarea hotărârii de a pune în aplicare experimentul comunist aparține fără niciun dubiu masoneriei roșii, executanții măcelului au făcut parte din structurile organizatorice și de represiune ale regimurilor criminale instalate la cârma statelor zăcând sub dictaturi ale proletariatului, din care numim în primul rând ministerele de interne cu trupele lor de securitate și miliție.

145

precum și organele de justiție civilă și militară, aservite total puterii dictatoriale comuniste.

Vom începe prin a prezenta sintetic categoriile principale ale executanților, și în primul rând ale ucigașilor propriu-ziși, categorii despre care a mai fost vorba de-a lungul acestei cărți:

În închisori au existat diverși executanți ai misiunilor de „lichidare”: ofițeri și subofițeri de pază, „vizitatorr de la ministerul de interne, criminali de drept comun, cărora li se promiteau diverse avantaje etc. De menționat că numai în România existau 10 penitenciare profilate pentru „politici”, în afara cărora au fost însă

folosite și alte închisori „obișnuite” pentru detenția și torturarea aceluia număr încă necunoscut de victime care, venind în conflict politic cu regimul, au fost condamnate în urma înscenării unor procese la pedepse corecționale (asemenea cazuri au avut loc mai ales în cei 25 de ani de dictatură a lui Ceaușescu, care, pentru a induce în eroare forurile internaționale, trâmbița peste tot minciuna că-n România nu există de loc sau numai foarte puțini deținuți politici).

Aceleași categorii de executanți ca mai sus, care își îndeplineau misiunea în cadrul lagărelor de muncă forțată.

Exclusiv ofițeri și subofițeri ai serviciilor de securitate au fost executanții unor ordine de „lichidare” care au fost îndeplinite chiar la locurile de anchetă, dintre care în România beciurile securității din București și-au dobândit o îngrozitoare faimă.

Trupele ministerului de interne (deci trupe de securitate) se fac vinovate de omor în cadrul unor acțiuni de curățire „în stil mare”: amintim de operația de distrugere a culacilor din Rusia și Ucraina, precum și de crimele tăcute de securitatea din România în cadrul operațiunii de colectivizare a agriculturii, când unele sate au fost complet rase de pe fața pământului.

Trupele armatelor regulate au fost utilizate pentru a ucide (și a fi ucise), procedându-se la manevrarea lor prin minciună și folosire abuzivă a supunerii datorate de soldat ordinelor primite de la superiori și de la de puterea politică. Astfel, armatele regulate au fost trimise să lupte în războaie de agresiune fățișă (Afghanistanul este unul din cele mai grăitoare exemple), în acțiuni de reprimare sălbatică a mișcărilor de rezistență anticomunistă sau în înscenări de natură criminală care ar fi făcut „necesară” intervenția armatei (un exemplu în acest sens îl constituie acțiunile „antiteroriste” și „de apărare a revoluției” întreprinse: de armata română mințită cu cinism și împinsă ca niște soldați de plumb în jocul strategic al câștigării puterii de către neocomuniști; când jocul acesta macabru atât civili, cât și soldați români și-au pierdut viețile a intrat desigur de la bun început în calculul manipulatorilor din umbră ai scenariului).

fi Unitățile paramilitare implicate în diverse acțiuni de comando, mai ales în acele zone ale lumii libere care n-au căzut încă în

măinile comuniștilor.

g) Modicii și personalul auxiliar din spitale și sanatorii (mai ales de psihiatrie), care s-au făcut vinovați de uciderea sau de distrugerea psihică deliberată a celor ce nu se lăsau înregimentați printre supușii docili ai dictaturii h! Luptătorii gherilelor marxiste de diverse nuanțe, care au tăcut crime atroce în rândul populației civile și ai apărătorilor ordinii din țările respective

Teroriștii internaționali de stânga, cum ar fi „Brigăzile Roșii” din Italia, sau Tracțiunea Armatei Roșii” din Germania de Vest, dar și sute de alte grupări răspândite în întreaga lume liberă.

j) Un număr necunoscut de persoane civile, colaboratoare a serviciilor de securitate (în cadrul lagărului socialist) și al serviciilor de spionaj sau de teroare (în țările libere), care au ucis un număr de asemenea necunoscut de persoane ce nu se supuneau dictaturii sau care luptau deschis contra comunismului (sistemele de ucidere au fost extrem de diverse: de la înscenarea unui accident de automobil până la înțeparea pe stradă ca din greșeală cu vârful otrăvit al „umbrelei bulgărești” sau trimiterea prin poștă a unui pachet conținând o bombă).

Printre cele mai zguduitoare mărturii asupra crimelor petrecute în U.R.S.S. sunt cele publicate de compatriotul nostru Johann Urwich în cărțile sale *Fără pașaport prin U.R.S.S. (126)* și *Strigătul Golgotei Răsăritene*; (IOD Din această ultimă lucrare voi rezuma câteva dintre dezvăluirile făcute de autor despre sistemul de reprimare sovietic și mai ales despre KGB:

În perioada 1950 – 1956, când J Urwich era deținut în Gulagul sovietic, existau în U.R.S.S. 600 de lagăre de muncă numerotate de la 1 la 600, în care erau ținuți permanent un număr minimal de 9.000.000 și maximal de 30.000.000 de persoane (variația se explică prin fluctuațiile valurilor de teroare).

Ministerul de Interne sovietic dispunea la acea dată de de soldați (inclusiv de o aviație proprie), de 800.000 de agenți plătiți în interiorul U R S S și de 500.000 de agenți răspândiți în toate celelalte state ale lumii.

După cum am arătat în capitolele anterioare, în cadrul acestui

minister, dar într-o poziție practic independentă, fusese concepută de Lenin și întemeiată de Dzerjinski încă din Ianuarie 1918, la nici două luni de la cucerirea prin lovitură de stat a puterii la 7 Noiembrie 1917, CEKA. în primul rând pentru a-și șterge urmele și a deruta opinia publică internă și internațională, această instituție a crimei organizate la nivel de stat a suferit următoarele schimbări de titulatură:

- În Februarie 1922 devine G.P.U.
- În Noiembrie 1922 devine O. GP. U.
- În Iulie 1934 devine N.K.W.D.
- În Februarie 1941 devine N.K.G.B;
- După terminarea războiului devine K G B

Johann Urwich enumeră apoi seria de conducători ai acestei criminale instituții, dintre care „s-au evidențiat” în mod deosebit: Dzerjinski, Kruglov, Serov, Jagoda, omorât de subalternul său Jeskov, care i-a devenit astfel urmaș, Beria și Andropov (101).

Cu toate că și instituțiile-fiice întemeiate de centrala moscovită a crimei organizate în toate țările așa-zisului lagăr socialist și-au câștigat o tristă faimă (un loc de frunte jucând „Stasi” din fosta R.D.G. și „Securitatea” din România), atenția lumii internaționale se concentrează astăzi mai ales asupra K.G.B., pentru că, pe de o parte, niciuna din „fiice” nu și-a depășit „mama” în cruzimea cu care și-a înfăptuit acțiunile criminale și, pe de altă parte, niciuna n-a lucrat vreodată „independent”, astfel încât în arhivele K G B – care-și deschid din ce în ce mai larg porțile – se află și documente privind activitatea celorlalte servicii de teroare și spionaj

Astfel, Wornor Adam în articolul său, *Gorbaciov a satisfăcut aproape maro dorințele K.G.B.-ului* (190), dă detalii deosebit de interesante despre această instituție. Folosind mărturiile generalului K G B Olog Kalughin, ziaristul german arată că centrala din Ljubljanka comanda direct sau indirect un total de cel puțin 1.500.000 de oameni. Astfel, KGB. a întemeiat trei formațiuni militare ultramodern dotate trupele de graniță (220.000 de oameni); bi trupele de informații cu un efectiv necunoscut); d Trupele speciale de geniu numite „Speznas”, care și-au cucerit „merite” deosebite în războiul din Afghanistan

Pe lângă aceste trupe speciale, de K.G.B. au mai aparținut și

specialiști în spionaj, în dezlănțuirea unor acte teroriste și în omor, care de multe ori au acționat în spatele liniei inamicului. Numărul lor nu poate fi încă precizat în afara acestor unități trebuie luate în considerație și forțele miliției (fără a socoti pe cele ale poliției criminale sau de circulație), estimate a se fi ridicat la un număr de 700.000 de angajați activi, care formau așa-numite „unități de miliție pentru utilizare specială” (prescurtat „OMON”). Acestea și-au câștigat o tristă faimă prin crimele înfăptuite în Țările Baltice, Armenia și Azerbaidjan.

În sfârșit, a altă unitate a fost „Ohrana” (nume preluat de la poliția secretă țaristă), care cuprindea circa 200.000 de oameni, având misiunea de „protejare” a nomenclurii, clădirilor partidului și guvernului, băncilor, radioului, televiziunii, depozitelor de arme, închisorilor și lagărelor, centralelor atomice, precum și unor instalații strategice (190)

În acest context nu e lipsit de interes de a aminti și de organizațiile teroriste, așa-numitele „brigăzi roșii”, finanțate de K.G.B. cu circa 30.000.000 DIN pe an (317).

Cum arătam mai sus, K.G.B. este direct răspunzător de instruirea și controlul aparatului represiv din întregul imperiu marxist-leninist. Nu se cunoaște niciun caz, în care șeful unei organizații de represiune sau vreun alt „înalt demnitar” din aparatul de stat, al armatei sau securității dintr-o țară comunistă să nu-și fi făcut instrucția în U.R.S.S., chiar dacă de cele mai multe ori asemenea persoane erau trimise, cică, „la studii”, revenind în țara de origine cu o diplomă de la una sau alta din instituțiile sovietice de învățământ superior

Din aceste motive considerăm că un adevărat proces internațional al comunismului nu va putea demara decât după studierea arhivelor existente în Centrala K.G.B. Dacă n-ar fi atât de tragic, atunci am fi tentați să râdem la auzul unei vești mai mult decât bizare, care „a transpirat în presa ultimului an: K.G.B. vindepe importante sume în valută acte din arhiva sa1 Nu se știe încă cine sunt cumpărătorii, dar ne întrebăm dacă aceasta nu este încă o manevră pentru a evita ca dovezile monstruoaselor crime să cadă în mâinile celor care le-ar folosi pentru tragerea la răspundere a criminalilor

Colaboratorii

Caracterul criminal al regimurilor marxist-leniniste a ieșit clar în evidență odată cu revoluția bolșevică din Octombrie 1917, continuând cu încercările însoțite de vărsare de sânge de după primul război mondial din Ungaria (Băla Kuhn), Germania și Austria, iar mai târziu, în anii '30, cu războiul civil din Spania. Natural, acest adevăr n-a fost văzut cu claritate decât de aceia care au avut ochi de văzut și urechi de auzit!

Un astfel de om a fost încă din anii '20 scriitorul român Panait Istrati, care, după ce aderase la ideile comuniste, a vizitat timp de 16 luni U.R.S.S. și a avut curajul – odată întors la Paris, unde se stabilise de mai multă vreme – să scrie adevărul despre cele văzute și înțelese, atrăgându-și oprobriul tuturor comuniștilor francezi, dar mai ales al lui Henry Barbusse, cel ce urma a fi ucis de Stalin. după numai câțiva ani (vezi Panait Istrati, *Vers l'autre flamme. Confession pour vancus. Aprês 16 mois dans ru. R.S.S.*, Paris, Edition Rieder, 1929; versiunea românească a apărut în 1990 la Editura Dacia din Cluj).

Un alt comunist convins a fost George Orwell, luptător în Spania, care – venind acolo în contact cu adevărul crimelor înfăptuite sub conducerea directă a trimișilor K.G.B. de gherilele comuniste și de gărzile internaționale – a devenit unul din cei mai incisivi critici ai terorii de stânga. așa cum o dovedește extraordinara și profetica sa carte 1984.

Până la înfrângerea „primăverii de la Praga” în August 1968 au mai existat câțiva asemenea vizionari, dar puțini, izolați, scrierile lor negăsind în public ecoul ce l-ar fi meritat. A trebuit să aibă loc evenimentul amintit, intrarea trupelor Pactului de la Varșovia cu tancurile în Praga, pentru ca mare parte a membrilor partidelor comuniste din Occident să primească un adevărat șoc și să înceapă a se îndepărta de doctrină, restituindu-și carnetele de membri ai diverselor partide comuniste. Majoritatea s-au desprins în tăcere de fostul lor crez, dar unii, cum a fost actorul și cântărețul Yves Montând, au criticat deschis comunismul, arătând fără niciun fel de ocolișuri adevărul și modul în care au ajuns ei înșiși să se rupă de utopiile ce le hrăniseră tinerețea.

Putem deci afirma că nu numai anticomuniștii din Occident, nu numai cei ce reușeau să scape din raiul” comunist și dezvăluiau cele ce se întâmplă acolo, ci chiar mulți comuniști care 150

se trezeau treptat la realitate au informat opinia publică internațională de-a lungul ultimelor șapte decenii despre adevărata față a marxism-leninismului și a „socialismului real”.

Pe baza acestei constatări vom pleca în cele ce urmează de la premisa că esența dictatorială și criminală a regimurilor comuniste a fost un fapt de notorietate publică și totuși sunt mulți, foarte mulți aceia care n-au vorbit, n-au criticat, au ascuns adevărul sau au mințit fără rușine, pentru a salva aparențele unui regim monstruos. Și asta n-au făcut-o numai partidele comuniste din lumea liberă, ci mulți alții, pe care nu-i putem numi decât „colaboratori”. Din această enormă grupă excludem desigur de la bun început pe cei care într-adevăr ’n-au știut nimic”, adică pe acei ignoranți din naștere care – interesându-se numai de ceea ce-i privește în mod nemijlocit – populează din belșug grădina lui Dumnezeu!

A stabili o ierarhie a ponderii avute de colaboraționism în evoluția experimentului comunist este o întreprindere deosebit de dificilă, deoarece există încă foarte multe aspecte și fapte necunoscute. Totuși, voi încerca în cele ce urmează să prezint o sinteză a celor mai importante grupuri de persoane care au colaborat la menținerea și extinderea comunismului în lume, și deci la tragedia fără seamăn a holocaustului roșu:

Guvernele și cancelariile occidentale, mai ales acelea care se fălesc de secole că poartă steagul democrației și libertății, sau făcut fără îndoială vinovate în cel mai înalt grad de un asemenea colaboraționism. Mai mult: vina lor nu poate fi scuzată, în primul rând datorită faptului că ele cunoșteau caracterul bestial al regimurilor marxiste. Evident că responsabilitatea cercurilor politice nu poate fi separată de traviul susținut al masoneriei, marii finanțe și serviciilor secrete, infiltrate mai peste tot unde se face politică. De asemenea trebuie diferențiați cu grijă făptașii (masoneria roșie, agenții K G B și ai altor servicii de spionaj și dezinformare socialiste, oamenii de încredere ai stângii internaționale etc.) de cei ce s-au făcut vinovați de

colaboraționism numai prin acceptarea și tolerarea (uneori pur și simplu din naivitate, alteori din dezinteresare sau totală lipsă de viziune politică) existenței, consolidării și extinderii regimurilor marxiste. A da exemple ar însemna să depănăm toată istoria acestui secol.

Spicuim:

— Recunoașterea diplomatică a U R.S.S. și ulterior a tuturor sângeroaselor state marxiste;

— Considerarea alegerilor organizate după cel de-al doilea război mondial în toate țările căzute sub cizmă rusească ca a fi fost „libere și democratice”, cu toate că cele trei mari puteri vestice, care împreună cu sovieticii supravegheaseră desfășurarea acestor alegeri, au știut foarte bine că rezultatele fuseseră falsificate, iar electoratul pur și simplu terorizat de bandele plătite sau fanatizate cu tot felul de parole de către agenții partidelor comuniste sprijiniți de armata sovietică cuibărită în aceste țări;

— Strânsa colaborare pe plan economic, politic, cultural și chiar militar cu țările, comuniste, relații punctate mult prea des de vizite oficiale, la care celor răspunzători de crimă (dacă nu chiar ucigași la propriu!) li se întindea covorul roșu, erau plimbați în trăsură cu regina Angliei, dându-li-se onoruri care depășeau până și prevederile protocolului;

— Evitarea cu deosebită grijă a oricărei luări de poziție care ar fi putut „altera” relațiile cu aceste regimuri dictatoriale.

Iată acum câteva din actele de colaboraționism politic „la nivel înalt” citate de Johann Urwich (101), care-i face pe colaboratori părtași la crimă:

predarea către U.R.S.S. a armatei generalului Vlasov; pred, area către U.R.S.S. a multora dintre cei considerați de K.G.B. ca a fi fost „colaboratori” fie ai armatei de ocupație germane, fie ai aliaților vestici; predarea către Stalin a unităților de cazaci care luptau în armata generalului german von Pawitz („ispravă” a comandamentului armatei engleze); predarea către Tito a diviziei croate anticomuniste, de care se fac vinovați tot englezii; actul „umanitar” al neutralei Suedii, care a predat sovieticilor mii de baltici, deși aceștia solicitaseră azil

politic și li se promisese că nu vor fi extrădați; acceptarea de – către occidentali, a declarației mincinoase făcute de sovietici în legătură cu înapoierea tuturor prizonierilor de război; neglijarea cu bună știință și ascunderea față de opinia publică a unui fapt revelator pe plan simbolic: prima stemă a Republicii Sovietice Federative Socialiste Ruse conținea simbolul fasciilor, iar bancnotele care au cîștigat timp de mai mulți ani după 1918 aveau desenat simbolul secerii și ciocanului pe fundalul unei toarte vizibile zvastici, acest vechi simbol religios indian fiind însă denaturat grafic în exact același mod în care l-a adoptat ulterior și hitlerismul; acceptarea și ascunderea față de opinia publică internațională a îngrozitoarelor cruzimi îndeplinite de comuniștii greci la ordinele instructorilor lor sovietici în timpul războiului civil din Grecia.

Cine poate uita vizitele reciproce de prietenie ale dictatorilor comuniști și susținătorilor lor aflați la conducerea statelor occidentale? (Trebuie să recunoaștem: Nicolae Ceaușescu, ucigașul țăranilor din vremea colectivizării forțate, și consoarta lui, unica academiciană analfabetă din lume, dețineau în acest domeniu recordul absolut!) Cine n-a știut despre modernizarea aparatului de represiune și a armatelor țărilor comuniste cu tehnologie apuseană (pusă la dispoziție sau furată prin spionaj industrial îndeplinit nu o dată sub privirile îngăduitoare ale serviciilor de contraspionaj ale lumii libere) sau cu ajutorul creditelor oferite cu generozitate de marea finanță internațională? Și cine nu știe despre atâtea crime monstruoase care au fost fie mușamalizate, fie bagatelizate de purtătorii de cuvânt ai diverselor cancelarii occidentale, cum ar fi:

crimele lui Fidel Castro și Daniel Ortega, îndeplinite pur și simplu sub nasul americanilor; crimele îndeplinite de sovietici în Lituania, în timp ce președintele George Bush discuta amical cu diplomații sovietici despre posibilitatea aranjării unei noi întâlniri bilaterale cu prietenul său Mihail Gorbaciov (235); c) tolerarea monstruoaselor crime făcute de armata sârbă, la ordinele unei conduceri militare și politice comuniste, alături de tergiversarea recunoașterii Croației, Sloveniei și Bosniei-Herțegovina, crime care – dacă sunt dezvăluite – sunt cel mai adesea prezentate ca fiind îndeplinite de „elemente

naționaliste”, nu de o armată aflată la ordinul unei conduceri marxist-leniniste ca cea a Serbiei; d) tolerarea tot atât de rușinoasă a crimelor de la Pekin, de care conducerea comunistă a Chinei este direct răspunzătoare; ce folos că China a fost sancționată economic pentru un timp, dacă nu s-au luat nici „un fel de măsuri pentru verificarea aplicării sancțiunilor și dacă după relativ scurtă vreme s-a început o manevră de reapropiere, deși în închisori și lagăre oponenții politici sunt în continuare uciși și torturați zilnic; respectarea numai „de ochii lumii” a măsurilor luate împotriva neocomuniștilor din România după evenimentele din Martie 1990 de la Tg.

— Mureș și mai ales după organizarea actelor de cruzime ale mineriadei din Iunie 1990; acceptarea khmerilor roșii drept parteneri de discuție la convorbirile de pace din Cambodgia (314).

Ce-i poate acuza însă mai mult pe colaboratori decât încercările lor de a „îngropa” crimele comunismului internațional? N-am auzit ca vreo mare personalitate politică să fi spus ceva despre instituirea unui tribunal internațional pentru judecarea acestor crime. Nici chiar despre cele circa 3.500.000 de evrei uciși de comuniști nu se suflă vreun cuvânt! Tema holocaustului negru* este mereu readusă pe tapet, iar Dl. S. Wiesenthal urmărește și acum naziști ajunși la vârsta senilității!

În nenumărate rânduri am auzit și citit încercările de a explica lașitatea – după opinia mea ceva mult mai grav, și anume complicitatea – cancelariilor occidentale: șantajul atomic și responsabilitatea față de soarta lumii, care ar putea fi târâtă în cel de-al treilea război mondial. Contrargument: toți cei ce ne dau asemenea explicații știau de mult cât de șubred este imperiul, toți cunoșteau informațiile serviciilor secrete occidentale și declarațiile spionilor comuniști refugiați în Vest!

2 Colaboraționismul *măritor toruri sau organizații internaționale* (O.N.U., Parlamentul European, U N E S C O, Crucea Roșie internațională cu sediul la Geneva etc.) nu poate fi separat de cel al cancelariilor occidentale și al masoneriei roșii. Politica membrilor mai democrați din aceste toruri a fost în cel mai bun caz aceea de tolerare și acceptare a prezenței și fariseismului reprezentanților guvernelor marxiste. S-au mai adoptat uneori rezoluții și moțiuni

dulceag formulate, ori s-a mai menționat câte o „părăsire ostentativă a sălii de ședințe”, dar niciun. act hotărât. care să marcheze o detașare netă față de ucigași. Exemple s-ar putea da cu sutele Explicarea acestei atitudini a fost și este mereu aceeași: teama de izbucnirea unui război și de destabilizarea lumii așa un exemplu de asemenea colaboraționism care răstoarnă 154

ouco încercare de a explică în modul arătat tolerarea vinovată a comunismului adevărata mitocănia cu care Parlamentul European: – a primit pe Bons Jelțin (primul președinte al Rusiei ales prin vot liber și democratici, care aducea mesajul păcii și dorința națiunii sale de a fi recunoscută și acceptată în familia țărilor. europene întreruperea discursului său în mod grosolan sub pretext că Jelțin n-are niciun gir oficial (adică al lui Gorbaciov, care mai era pe atunci încă președinte al muribundeii U.R.S.S.) de a vorbi în numele poporului rus a arătat mai limpede decât orice caic este adevărata opțiune a acestui parlament: mișcarea reformistă a neocorbuniștilor, a celor ce sperau să salveze așa-2 iselo valori umaniste ale monstrului marxist-leninist, pe nomenclaturiști și pe membrii aparatelor de represiune, toți aceștia fiind întrupați în mod simbolic de personalitatea lui Mihail Gorbaciov, dictatorul impus poporului de către o clică (a se citi: comitetul central al partidului), care a dus o politică de revopsire a măștilor acoporind astfel cu grijă intenția de păstrare pe mai departe a vechilor structuri în cazul acestui afront adus de Parlamentul European lui Boris Jelțin nu se mai poate pretexta teama de un război atomic nimicitor, pentru că în 1991 știau până și copiii că Uniunea Sovietică și comunismul sunt pe cale să și dea ultima suflare și că nimeni acolo nu va putea declanșa o acțiune militară împotriva lumii libere care să nu poată fi înăbușită în fașă de torțele occidentale

3 *Forurile religioase superioare* în general (nu numai cele creștine, ci și moslemite, iudaice etc) ar fi fost de așteptat să reprezinte bastioane ale luptei anticomuniste, dacă nu cu arma-n mină, cel puțin pe jilan spiritual, prin răspândirea printre credincioși a adevărului, ferindu-i astfel să cadă pradă ideologiei diavolești a marxism-leninismului Dar cine poate hui alți reprezentanți de frunte ai marilor religii care fear fi manifestat consecvent împotriva

conilihi-Sfshului în afară de Călăi Lamă, de Biserica Rortiaho-Catoiică (escebtând unii prfedți milltăriți din America Centrală și de Sud deveniți practic adepții comunismului, dacă nu chiar proteguitori ai gherile lor teroriste), de cea Greco-Catolică sau Unită (devenită o bisetică a catacombelor”, după ce-a fost desființată prin decret de regimurile comuniste instalate la putere în țările Europei căzute sub dominație sovietică) și de organizația catolică „Opus Cei*, căreia, după părerea multora, îi revine unul din principalele merite în prăbușirea comunismului internațional? Din păcate, despre acțiunea bisericilor ortodoxe și protestante în acest domeniu nu sunt prea multe lucruri bune de spus.

Pentru a arăta cât de departe merge colaboraționismul Bisericii Protestante vom prezenta sintetic și completat cu noi aspecte unele fapte edificatoare despre care am scris într-un capitol precedent:

Consiliul Ecumenic de la Geneva, organism înființat de bisericile protestante și de cele ortodoxe (majoritatea acestora din urmă fiind formată din bisericile naționale manevrate de dictaturile comuniste), a fost de-a lungul ultimelor decenii o adevărată vizuină a spionajului comunist și o placă turnantă a acțiunilor de livrări „de arme și bani către mișcările de gherilă sau către guvernele comuniste instalate în lumea a treia (Nicaragua, Chile sub conducerea socialistului Allende, A.N. C, Africa de Sud etc), precum și de finanțare a mișcărilor pentru pace aflate practic total sub controlul st ngii internaționale.

Același Consiliu Ecumenic evită cu perseverență chiar și după 1989 să facă publice crimele comunismului, să dezvăluie adevărul despre infiltrarea în rândurile sale a serviciilor secrete ale K.G.B. sau credincioaselor sale fiice, ori să ia cel puțin în studiu dosarele deja cunoscute privind activitatea unor clerici ai bisericii protestante din fosta R.D.G., care au fost ani de zile colaboratori ai „Stasi” (327).

Adăugarea la steagul bisericii evanghelice (crupe albă pe fundal violet) a porumbelului im Picasso a făcut ca acest steag religios să devină stindardul mișcării pentru pape din Germania, mișcare infiltrată masiv de agenții serviciilor comuniste. Apariția în cadrul acestei mișcări în jurul anului 1980 a lozincii „Mai bine roșu decât mort!” – care, cu toată stupizenia ei, devenise un slogan la ordinea zilei

– arată până unde putea merge propaganda procomunistă a acelor cercuri clericale protestante organizatoare neobosite a marșurilor de protest și violentelor demonstrații pentru pace. În schimb, aceeași biserică n-a găsit de cuviință să organizeze în Germania de Vest niciun fel de proteste împotriva comunismului și crimelor sale.

Trebuie amintit din nou sprijinul acordat de biserica evanghelică organizației sud-africane A.N.C. despre care scriam mai sus, deși este cunoscut faptul că această organizație marxistă în spatele ei K G B – ui și diverse partide comuniste.

O știre difuzată la 3 Iunie 1992 de postul 2 (ZDF) al televiziunii germane a reușit să dovedească încă o dată până unde au putut merge acțiunile de colaboraționism cu regimurile comuniste criminale (312): Cercetările comisiei Parlamentului German de investigare a cazului fostului general de securitate est-german Schalk Golotkowski (manipulatorul de devize al partidului și guvernului comunist din fosta R.D.G., implicat în comerț cu droguri, arme, afaceri ilicite etc., ținut deocamdată pentru cercetări nu în pușcărie, ci într-o vilă din sudul Germaniei de Vest) au dovedit că-n decursul timpului guvernul Germaniei Federale a plătit regimului comunist din R.D.G. în medie câte 90.000 de mărci pentru fiecare cap de deținut politic eliberat din groaznicele închisori comuniste de acolo, suma totală cifrându-se la TREI MILIARDE de mărci Până aici totul este în regulă, atâta vreme cât era vorba de salvarea unor vieți omenești. S-a aflat însă că acești bani erau transferați la o bancă din Stuttgart, într-un cont al bisericii evanghelice, de unde erau transferați mai departe nu numai pe conturile diverselor firme est-germane întreținute și controlate de securitate sau pe conturi personale ale lui Erik Honecker, ci și către... Nicaragua! (această țară în care comuniștii au întreținut timp îndelungat teroarea fiind singura numită în mod explicit). Prelatul care dădea detaliile de mai sus în fața camerei de televiziune afirma cu candoare că n-a știut nimic despre destinația banilor”!

Situația Bisericii Ortodoxe este mult mai grea, cel puțin din două motive de natură obiectivă: dependența ei față de stat și faptul că aria de răspândire a comunismului în Europa coincide în mare parte cu zonele de ortodoxism ale continentului nostru.

Ar fi un act de mare nedreptate să afirmăm că tot clerul ortodox a semnat pactul cu diavolul că nu a fost și nu este așa no-o dovedesc zecile și sutele de mii de preoți și călugări secești de gloanțele serviciilor comuniste de represiune, exotminați de frig, foame și lipsă de asistență medicală în închisori și lagăre, clenci care au suportat martiriul fără să crâcnească, ci continuând să-și exercite pe ascuns menirea lor duhovnicească întru îmbărbătarea mirenilor cu care-și împărțeau suierințele

Din păcate a existat însă și o proporție mult prea mare de clenci care fie de la început, tîo pe parcurs a ales colaboraționismul fățiș cu regimurile comuniste, coborînd nu rareori până la cel mai josnic nivel al imoralității: angajarea lor ca ofițeri sau informatori ai serviciilor de securitate și spionaj, ajungînd să încalce până și sfînta taină a spovedaniei.

Apartenența bisericilor ortodoxe comuniste la Consiliul Ecumenic de la Geneva, la care ne-am referit mai sus. a reprezentat baza acțiunilor de colaborare cu regimurile marxist-leniniste, operație desfășurată sub bagheta K.G.B. Iată cîteva exemplificări ale acestor afirmații:

Conform declarațiilor preotului ortodox luptător anticomunist Gleb Jakunin (327), 90% din clerul drtoddk din U.R.S.S. a activat sub Conducerea K.G.B... Printre sarcinile lor principale figurau controlul „dezideiilor” și spionajul.

O imagine ihedită a colaboraționismului bisericii ortodoxe ruse o oferă și participarea a 3.000 de preoți la un „montaj” conceput de Stalin în 1941 în Piața Roșie din Moscova, într-un moment în care situația militară a sovieticilor era extrem de precară (101). În prezența mai multor Unități militare care urmau să plece pe front și a lui Stalih persohal, cei 3.000 de colaboratori au avut misiunea de a impieta ajutorul cerului pentru apărarea patriei (se-nțelege a patriei comunistei) și de a insufla soldaților o cât mai mare doză de patriotism „cucernic față de „mатуșca Rusia”. Și asta după ce Stalin cu ai lui lichidaseră toată floarea bisericii ruse și demolaseră mii de biserici ori le transformaseră în grajduri! Și nimeni n-a zis NU!

Nu știu Cum se vor simți preoții colaboraționiști ortodocși când

vor afla că clerul catolic lituanian, de pildă, a reacționat cu totul altfel la cererea lui **Stalin** de a semna o scriere de condamnare a Papei Pius al XII-lea: din 1.000 de preoți, s-au conformat cerinței țarului roșu de la Kremlin numai 19; restul de 981 au refuzat categoric să semneze acel act rușinos, suportând apoi martiriul în nenumăratele lagăre ale Gulagului (101).

În sfârșit, nu putem să nu ne referim fie și pe scurt la comportamentul Bisericii Ortodoxe Române după instalarea la putere a comunismului. Martiriul multor preoți ortodocși în închisorile și lagărele comuniste, actele mai mult sau mai puțin izolate de nesupunere față de ierarhia bisericească aservită puterii, participarea unui mic număr de preoți la revoluția din Decembrie 1989 și la lupta politică ce-a urmat, precum și calea exilului aleasă de câțiva zeci de clerici nu pentru a n-ai bine, a pentru a lupta în acest mod împotriva dictaturii din țară sunt umbrite de conduita adoptată de capii Bisericii Ortodoxe Române în întregul ei și de marea majoritate a preoților», ceea ce a târât întreaga instituție într-o profundă criză morală.

Pactul clerului cu diavolul a luat formele cele mai variate: de la tăcerea părtașă la vinovăție, de la propovăduirea prin predică a unor ineptii „cerute* de superiori (dar de fapt de conducerea criminală a statului) până la dezvăluirea tainei spovedaniei, prezentarea de rapoarte în legătură cu ce se viorbea în casele unde erau chemați la diverse prilejuri și mai ales până la angajarea fățișă în rândurile securității în acest sens trebuie să amintim de numeroșii teologi instruiți la cursurile speciale organizate de securitate (cele de la Sibiu fiind cunoscute de toată lumea), învățând cum să ajungă nu numai informatori, ci chiar „agenți în sutană” (cum îi numește exilul), meniți a controla și spiona comunitățile românești răspândite în lumea liberă, unde ajungeau fie fiind trimiși direct de Patriarhia de la București, fie venind cu viză turistică și solicitând „azil politic. Și ce să mai vorbim de slugărnicia abjectă arătată de patriarh și de episcopii ortodocși atât față de Gheorghiu-Oej, cât și față de Ceaușescu, primul ucigaș de preoți între zidurile închisorilor și la Canal, al doilea demolator de biserici.

Și după 1989? revenirea pe scaunul patriarhal a lui Teoctist, capul roșu al bisericii, care, după dispariția lui Ceaușescu, se retrăsese

strategic la mănăstire, până s-a lămurit că n-are de ce să-i fie frică, pentru că lupii își schimbaseră părul, dar năravul ba; afișarea de către foarte mulți preoți atât din țară, cât și din exil a „apolitismului”, tocmai în momentul când adevăratele forțe democratice ar trebui să strângă rândurile; lipsa unor luări de poziție fermă față de evenimentele grave și actele inumane de care au fost însoțite, toate acestea ne fac să afirmăm că Biserica Ortodoxă Română se află în continuare în criza morală la care ne-am referit mai sus, cu atât mai mult cu cât niciun for al bisericii nu s-a apucat să studieze și să dea pe față adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în sânul ei timp de 45 de ani. Singurul merit al acestei situații este că ajută la „separarea grâului de neghină”, în sensul că din masa colaboratorilor, agenților și celor-ee-au ales apolitismul, se pot distinge cu și mai multă strălucire figurile acelor slujitori ai bisericii care sunt alături de cei ce visează și acționează pentru eliberarea totală a României de structurile comuniste și neocomuniste.

Din păcate dețin numai puține date privind acțiunea anticomunistă a slujitorilor cultului iudaic. În prima parte a lucrării noastre arătăm rolul jucat de K.G.B. în uciderea a 3.500.000 de evrei, inclusiv a unor rabini. Dar până acum nu mi-a căzut în mână niciun document din care să reiasă modul în care a înțeles să se comporte ierarhia religioasă iudaică din aceste țări față de teroarea comunistă! În schimb trebuie să constat cu uluire că niciuna din puternicele comunități religioase internaționale ale evreilor nu este dispusă să vorbească și să acuze în numele „cotei” plătite de coreligionarii lor la tributul de sânge cerut de monstruosul holocaust roșu, ca și când evreii uciși sub semnul secerei și ciocanului nu ar merita să fie plânși și răzbunați de urmași, așa după cum sunt plânși și răzbunați cei uciși sub semnul crucii încârligate. Mai mult: cu aceeași nedumerire trebuie să mărturisesc că, după știința mea, nicio comunitate evreiască nu s-a îngrijit să ridice undeva în lume măcar un cât de modest monument pentru aceste trei milioane și jumătate de suflete.

În ceea ce privește clerul iudaic propriu-zis, nu-mi rămâne decât să sper că rabinul Moses Rosen din România (cunoscut chiar în rândul evreilor sub porecla de „rabinul roșu” datorită colaborării sale cu toți șefii partidului comunist român și ai securității) să fie un exemplu

negativ singular, care n-a fost urmat de rabinii șefi din alte țări comuniste.

Nu putem încheia considerațiile noastre despre colaboraționismul cultelor religioase fără a ne referi foarte pe scurt la islamism în general este cunoscută lupta lui surdă sau deschisă, mergând fără ezitare până la sacrificiul de sine, împotriva comunismului, așa cum a fost ea dusă în Afghanistan sau recent în Algeria (de fapt rezistența extraordinară a micului popor afghan timp de 12 ani nici n-ar putea fi concepută fără sentimentul religios și sprijinirea tuturor formelor de rezistență de către ierarhia slujitorilor lui Allah). Două aspecte legate de islamism sunt însă nu numai de nedorit, ci chiar periculoase: pe de o parte, există și grupări mahomedane care s-au plecat comunismului (a se vedea situația din Irak sau Libia) ori și-au însușit idei comunistoteroriste; pe de altă parte, mahomedanismul n-a găsit încă o altă formulă de înlocuire a comunismului decât instaurarea unui stat islamic de tip cvasimedieval, în care locul dictaturii roșii este luat de o dictatură a ierarhiei clericale.

Foarte mulți dintre *oamenii de știință și cultură* poartă o vină substanțială în implantarea doctrinei marxist-leniniste în sufletele semenilor lor și deci în răspândirea în pată de ulei a molimei roșii. Faptul că însuși Lenin a numit pe aceste persoane – la care nu știi unde se termină utopismul naiv și unde începe colaborarea conștientă și criminală – „tovarăși de drum” spune totul despre felul cum sunt ei văzuți de către cei ce-i manevrează.

Angajându-se uneori până la fanatism, „tovarășii de drum” au contribuit masiv la pregătirea, desfășurarea și acoperirea sub vălul minciunii a holocaustului roșu. Organizați în mafii naționale sau internaționale (care au decis și încă mai decid asupra aparițiilor editoriale, câștigurilor adiacente, acordării de premii sau burse etc.), o întreagă pleiadă de oameni de știință și cultură, de filosofi și istorici, de regizori de teatru și film, de actori și de literați au servit comunismul internațional. În schimb, numărul celor ce și-au pus într-adevăr capacitatea intelectuală și spirituală în slujba democrației și luptei anticomuniste este mic, mult prea mic.

Dacă în țările comuniste colaboraționismul cu regimul ar mai

putea fi justificat de frică, lașitate, oportunism etc., angajamentul fanatic al miilor de intelectuali din lumea vestică pentru victoria revoluției comuniste mondiale reprezintă o montruozitate fără precedent, cu atât mai mult cu cât vine din partea unor oameni cu posibilități de documentare și nivel de înțelegere superior. Agenților plătiți și membrilor masoneriei roșii li s-au adăugat astfel „năimiții”, șantajabilii, lipsiții de talent, vicioșii și nu în ultimul rând idioții politici. De mai multe decenii, aceste cohorte de condeieri ai stângii internaționale susțin cu frenezie un sistem criminal, fără cea mai mică reticență, analiză critică sau remușcare. Vom ilustra această afirmație cu câteva exemple:

Michael Schneider, într-o lucrare recentă (298), considerându-l pe Stalin drept un „Gingis-Han cu telefon* (și aici are dreptate!), încearcă să-l separe pe Lenin de excesele terorii lui Stalin, deși se știe foarte bine că circa jumătate din crimele înfăptuite în Rusia postrevoluționară se datorează lui Lenin. Dar asta nu este totul. Autorul încearcă, folosind diverse pseudoargumentări, să lanseze o nouă variantă a *Manifestului Partidului Comunist*, vânturând din nou un program plin de utopii revoluționare, capabil chipurile să soluționeze problemele sociale și ecologice ale lumii actuale. Și asta în 1992, când comunismul este dus la groapă și prohoditl.

Un alt exemplu îl constituie scriitorul Alexandru Zinoviev (fiul unuia dintre cei ce-au avut locuri rezervate în „Trenul” lui Lenin), care în cele două zile de aparentă victorie – a puciștilor comuniști din Moscova (August 1991) s-a trezit să-și exprime cu voce tare cugetările (237): „Dezvoltarea evenimentelor din Uniunea Sovietică nu mă miră de loc. Eu am anticipat deja cu doi ani în urmă aceste evenimente, într-o carte intitulată *Katastroika, satele potemkiniene ale lui Gorbaciov*. Teza principală a cărții era necesitatea dezvoltării unei „Contraperestroika”. Și zice Zinoviev mai departe: „Acum se poate vedea că am avut dreptate și că previziunea mea s-a adeverit. Perestroika nu a făcut niciun pas înainte pentru această țară; ea a marcat numai o criză, o boală! Răsturnarea ei este singura posibilitate de a depăși această criză. În regimul lui Gorbaciov a existat o tendință clară spre un sistem stalinist. N-a fost o democrație adevărată și nicio

perestroikă adevărată. Condițiile de viață sunt mai rele acum decât după război (este adevărat, dar din cu totul alte motive! – n. ns.). Pentru țară perestroika a fost o calamitate naturală; pentru Germania, pentru cei din vest, a fost o victorie. Vestul a câștigat războiul rece, U.R.S.S. l-a pierdut. Gorbaciov a jucat în această partidă rolul unui trădător nu obiectiv, ci subiectiv. Acum puteți vedea că țara nu va muri (speranța țării era, vezi Doamne, puciul! – n. ns.). O dezvoltare în direcția democrației este în Uniunea Sovietică exclusă (punctul culminant al unei declarații rasistr, care l-ar fi umplut de invidie până și pe Goebbels! – n. ns.). Ordinea socială din Uniunea Sovietică nu este o descoperire a lui Lenin sau Marx, ea există de secole. Și este imposibil să schimbi materialul uman”.

Așa a grăit cinicul Zinoviev! Cât a fost de competent și de profet mincihos a fost dovedit de rezultatul puciului. Cât despre opinia net rasistă exprimată de el și de colegii săi de breaslă infestați de marxism-leninism, anume că națiunile se împart în două categorii: Cele, capabile să devină democratice și cele condamnate „de la natură” să trăiască pe vecie sub o dictatură, ei bine, sper ca această teză *sui generis* va fi în viitor examinată de un tribunal din Rusia liberă și democratică!

Cine va dori să disece această temă referindu-se la știința și cultura românească ar avea desigur foarte mult de lucru. Personalități literare mai mult sau mai puțin izolate precum Paul Goma. Ana Blandiana, Dumitru Țepeneag, Mircea Dinescu, Marin Preda sau Dan Deșliu (spre sfârșitul vieții lor) fac parte, alături de încă câțiva, din grupul care nu va reuși niciodată să absolve de rușine și noroi batalioanele de scribi ai regimului și de „încadrați” în statele de plată ale securității. Șirul acestora – în cap cu Eugen („Jenică”) Barbu, Corneliu Vădim Tudor, Adrian Păunescu etc – este atât de lung, încât îl putem cu greu întâlni în alte țări europene căzute sub dictatura comunistă.

Revoluția din Decembrie 1989 a delimitat și mai clar gunoiul literar și cultural în general de mica elită spirituală a țării. Ceea ce nu înseamnă că cei citați mai sus au găsit de cuviință să se retragă la masa lor și să păstreze măcar o bună bucată de vreme tăcerea! Dimpotrivă!”

Trecerea noastră în revistă nu poate să nu amintească de importantul rol colaboraționist jucat de *mediile de informație* în odioasa manipulare a spiritelor umane de către regimurile dictatoriale comuniste, dar și de către întreaga stângă internațională Presa, radioul, televiziunea, toate acestea au ajutat direct la instaurarea comunismului într-o serie întreagă de state și au luptat din răzputeri pentru menținerea lui la putere, una din atribuțiile lor fiind acoperirea monstruoaselor crime înfăptuite. Folosind întreaga gamă a mijloacelor de dezinformare (de la adevăruri trecute sub tăcere sau spuse pe jumătate până la mistificarea grosolană a realității istorice și la cântarea de osanale marxism-leninismului și viitoarei vieți fericite ce-o va duce omenirea sub comunism), mass-media a fost în mare măsură compromisă de mult prea mulții colaboratori strecurați în redacțiile și studiourile ei. Puținii care-au rezistat presiunii roșii au avut mar neplăceri, fiind etichetați ca „promovatorii unul anticomunism primitiv” sau ca „situați la dreapta scalei politice”, cu alte cuvinte acuzați de fascism, ca și cum a fi anticomunist înseamnă a fi automat „de extremă dreaptă”. Acești jurnaliști care au ales calea adevărului și a informării corecte merită cu atât mai mult din partea noastră, a celor ce cunosc pe propria lor piele ce înseamnă comunismul, nu numai respect, ci și recunoștință.

Din multitudinea exemplelor de dezinformație pe care le-am putea da am ales numai trei:

În timpul tulburărilor de stradă care au avut loc recent în Thailanda, mă afluam întâmplător la Bangkok. Aproape toate mijloacele de informație thailandeze sau din restul lumii au prezentat aceste tulburări ca o încercare brutală a militarilor de înăbușire a democrației (318; 343). Această presă „liberă” și „democrată*” a omis în mod deliberat câteva amănunte „neimportante*” surprinse de mine însumi, dată fiind șansa de a fi fost la fața locului și de a fi văzut și auzit totul cu ochii și urechile mele. Câteva dintre aceste fapte:

— Conducătorul studenților care a organizat tulburările avea în spatele său partidul comunist thailandez și pe unii militari de stânga (unii dintre ei membri ai „Trilateralei”);

— Demonstrațiile de stradă au fost precedate de demolarea

sincronizată a sute de cabine telefonice și semafoare de circulație (dovedindu-se astfel că acțiunea fusese întreprinsă de grupe instruite paramilitar);

— Din cerințele „demonstranților” făceau parte: i) abolirea monarhiei și 2) acceptarea partidului comunist ce membru al coaliției guvernamentale;

— S-a ascuns cu grijă faptul că 95% din populația Thailandei este credincioasă regelui și guvernului democrat de orientare provestică, fiind convinsă că aceste două forțe sunt singurele care pot garanta stabilitatea politică și economică a țării.

Nu mai puțin deliberat falsă a fost la vremea ei și prezentarea de către mediile de informații a eliberării micii insule Grenada de către trupe de desant americane ca „invazia Grenadei”, în schimb, majoritatea știrilor și comentariilor au uitat să spună că insula se afla sub dictatură comunistă și că devenise principalul loc de instrucție a teroriștilor activi în America Centrală și de Sud, instructorii fiind cubanezi și sovietici.

În sfârșit, un alt exemplu foarte actual: atentatul căruia i-a căzut victimă juristul italian Giovanni Falcone a fost prezentat de majoritatea mediilor de informație ca a fi fost exclusiv un act de răzbunare al Mafiei (347). Se escamotează însă cu grijă dezvăluirile făcute chiar de presa rusească („Izvestia” din 26 Mai 1992), care scot în evidență faptul că defunctul Falcone intrase în posesia unor dovezi privind operațiunile de „spălare a banilor ale fostului partid comunist sovietic cu ajutorul Mafiei și al unor canale ale francmasoneriei (347), bani care fuseseră obținuți din exportul ilicit de aur și diamante întreprins vreme îndelungată pe cont propriu de acest partid „al poporului”.

*

Scriam la începutul acestui capitol că adevărul despre toate categoriile de făptași și despre întregul scenariu al experimentului comunist nu este încă și poate nu va fi niciodată pe deplin cunoscut. Din acest motiv, în paginile precedente n-am făcut altceva decât să prezint unul din scenariile posibile, precum și grupurile principale ale celor care au pregătit (pe față sau din umbră) și au înfăptuit

holocaustul roșu.

Va trebui acum să ne punem și o altă întrebare: Avem oare dreptul de a lăsa pedepsirea Răului în sarcina lui Dumnezeu? Noi, cei care într-un fel sau altul am fost victime, dar care – cel puțin pentru un timp, până am înțeles adevărul – am fost și făptași (măcar prin tăcere și supunere oarbă), n-avem-oare tocmai noi datoria de a folosi LEGEA dată de Dumnezeu omului pentru a pedepsi crimele împotriva firii?

Și ce crimă mai gravă a fost comisă vreodată împotriva fîm decât acegg de a ucide cel puțin 200.000.000 de oameni și de a încerca totul pentru ca restului de 1.500.000.000 de ființe rămase în viață să le fie ucise sufletele și înnegurat spiritul, în scopul de a le transforma în slugi docile ale monstrului ce u ma să stăpânească pămîntul?

I

VIII

Să se facă dreptate!

Cred că oricare dintre cititorii acestei cărți și-a pus într-un moment sau altul al lecturii o întrebare firească* când și în ce mod vor fi trași la răspundere făptașii direcți saO indirecti at acestui monstruos experiment, care – prin amploare, cruzime și organizare – nu-și află egal în întreaga istorie a omenirii.

Răspunsul la această întrebare este simplu și totodată foarte complicat. De la bun început eu l-aș formula astfel:

Nu știu când va avea toc judecarea crimelor comunismului internațional!

Pentru aceasta ar trebui create mai întâi o sumă de premise, dintre care cele mai importante sunt următoarele:

Exprimarea limpede de către toate guvernele naționale și conducerile organismelor internaționale a hotărârii de a elucida crimele împotriva umanității înfăptuite de comunismul mondial și de a stabili culpabilitățile.

Constituirea unor grupe de specialiști din domenii diferite (juriști, istorici, medici, sociologi etc.), care să studieze în mod interdisciplinar crimele înfăptuite în diferite părți ale lumii, să constituie o bancă de date computerizate asupra tuturor informațiilor obținute, pe baza căreia să se poată opera ulterior sintezele necesare.

Asigurarea finanțării unei asemenea acțiuni.

Constituirea unei comisii juridice, a cărei sarcină va fi crearea cadrului legal pentru judecarea dreaptă a celor vinovați de crime împotriva umanității.

Deși până în prezent niciuna din aceste premise nu este realizată, situația creată după prăbușirea imperiului sovietic și începutul democratizării în multe țări europene oferă victimelor încă în viață sau urmașilor celor uciși posibilitatea de a spera în victoria dreptății și de a acționa în cadrul unor instituții bine organizate și doritoare de adevăr pentru realizarea în practică a acestei speranțe.

Un lucru este sigur: dacă nu se va face dreptate, cele 200.000.000 de victime ar fi ucise a doua oară de nepăsarea noastră a tuturor, iar valorile sistemului moral și juridic clădit de-a lungul secolelor de lumea civilizată s-ar prăbuși asemenea unui castel din cărți de joc.

Din bogata literatură consultată de mine, am selecționat câteva pagini scrise de doi dintre compatrioții noștri, J. Urwich și D. Bacu, personalități literare foarte deosebite una de alta, dar cu o comunitate plină de tragism a destinelor ce le-au fost hărăzite.

Iată mai întâi care este opinia lui Johann Urwich despre necesitatea de a se face dreptate victimelor holocaustului roșu, așa cum a exprimat-o el spre sfârșitul cutremurătoarei sale cărți

Strigătul Golgotei Răsăritene (101): „Dacă astăzi, după atâția ani de la sfârșitul războiului se mai vorbește de un Auschwitz și de alte lagăre ce nu trebuie să fie date uitării, tot așa cred că acum, la răscruce de drumuri, nu trebuie dați uitării nici cei morți și nici cei vii de pe întinsa Golgotă Nordică și Răsăriteană, ci călăii lor vor trebui aduși în fața unui nou Nürnberg”.

Sinteza ideilor lui Johann Urwich despre această problemă o găsim însă magistral tratată în cele trei volume ale cărții sale documentar-memorialistice *Fără pașaport prin U.R.S.S.* (126), prezentată de altfel și într-un interview pe tema „Dosarele totalitarismului” acordat de el în România în 199, 1 (280). Iată unul din cele mai emoționante pasaje:

„În toți acești ani (adică de la 19 Aprilie 1947 până-n ziua de azi

– n. ns.), în U.R.S.S., în România, apoi în Germania și în lumea întreagă am strâns mărturii de la mii de victime, de la mii de martori, de la foști colaboraționiști sau participanți direct la funcționarea sistemului comunist, am strâns documente de tot felul și mult material fotografic. Nu mi-am cruțat nici eforturile, nici banii /...”, numai pentru a-mi aduce grăunțele de contribuție la dezvăluirea adevărului despre acest cumplit holocaust, despre moara sovieto-comunistă de măcinat vieți și destine omenști. Poporul german a fost stigmatizat în toată lumea pentru crimele hitlerismului, a plătit și încă plătește, moral și material. Este drept așa! Dar drept este să se cunoască adevărul și despre cealaltă crimă, fără egal prin minciuna, amploarea și consecințele ei. comisă în același secol al XX-lea de sistemul roșu al comunismului, care a făcut zeci de milioane de victime în propria-i țară și în atâtea alte țări nevinovate, împinse pe un drum care le-a schingiuit soarta. Altfel omenirea nu se va putea împăca, nu va putea merge înainte. Morții sunt morți, nu sunt unii mai morți decât alții. Să se știe. Să se știe tot. Fie chiar și detaliul pitoresc că însemnele totalitarismului au apărut întâi acolo (în Rusia Sovietică – n. ns.), chiar dacă ulterior au fost eliminate: zvastica în stema Guvernului Provizoriu Rus în perioada iunie-octombrie 1917, fasciile în stema bolșevică din Martie 1918...”

La rândul său, D. Bacu, în cutremurătoarea sa carte *Pitești – Centru de reeducare studențească* (329), dă mai întâi unele de talii privind odioasa triadă care a conceput „experimentul Pitești: generalul Nikolski, alias Boris Grunberg (vezi și 346) (pe atunci director, general al serviciului de anchete din Ministerul de

terne), generalul Dulgheru (alias Dulberger) și colonelul Zeller (din Direcția Generală a Penitenciarelor). Precizând apoi că „desfigurarea” câtorva mii de suflete (la Pitești au fost „reeducați” după opinia lui D. Bacu circa 3.500 de studenți, dintre care câteva zeci au fost uciși) n-a făcut decât să mărească inventarul crimelor pe care comunismul din România le acumulează de o jumătate de secol încoace, autorul mărturisește motivul strădaniilor sale de a relata cele întâmplare între zidurile Piteștiului:

„Aceste rânduri au fost scrise pentru a-mi îndeplini obligația

luată față de mai multe dintre victimele demascărilor care, cunoscând că într-o zi voi putea trece cartea dincolo de cortina de fier, mi-au încredințat adeseori cu durere, cu sfâșiere interioară, tot ceea ce au crezut că este de datoria oamenilor să nu uite. Mai mult decât o sesizare, cartea este un avertisment, un glas de dincolo de mormânt, din mormintele vii de după cortina de fier. Concluziile să le tragă fiecare după inima lui”.

Deși această ultimă frază ar lăsa să se înțeleagă că evocarea crimelor comunismului internațional ar fi considerată de D. Bacu un fel de problemă individuală, pe care fiecare trebuie s-o rezolve cu propria-i conștiință și putere de înțelegere, pasajul de la p.192 – 193 nu mai lasă nicio îndoială că autorul nu vrea altceva decât să se facă dreptate:

„Peste câteva luni am fost eliberat. Am lăsat între gratiile diferitelor penitenciare, ale securității, ale lagărelor de muncă sau centrelor de reeducare zeci de mii de deținuți, pentru care niciun fel de amnistie nu vine să le micșoreze pedeapsa. Asupra tuturor, ca o sabie a lui Damocles, planează pericolul reeditării unei experiențe similare cu aceea de la Pitești, dacă nu și mai științifică. Am lăsat zeci de mii de români închiși sub grija acelorași directori generali, supuși zi și noapte unui program de îndobitocire lentă, de săpare a sănătății fizice și morale printr-o inactivitate totală, prin întuneric, subalimentație constantă, izolare, pedepse cu regim sever și lanțuri (mereu lanțuri la mâini și la picioare, după ce au ferecat gurile!...).

Cei care au purtat o parte din responsabilitate sunt de-acum sub pământ. Ei nu sunt cei mai vinovați.

O parte dintre victimele reeducării au plecat și ele într-o lume mai dreaptă (nici în iad nu cred că se petrec asemenea cruzimi). Acolo vor găsi poate mai multă înțelegere și poată iertare.

Trăiesc în schimb schilozii, tuberculoșii, cei cu coastele rupte, cei care de zece ani execută regim de izolare alături de reeducații reveniți la echilibrul inițial, ruși de orice contact cu lumea.

Poate că odată aceștia vor trebui ascultați... Vor mai trebui ascultați și Nicolski, director general și șef al brigăzilor de anchete din securitate; Dulberger, șeful brigăzilor mobile și transport; Jianu și

Teohari Georgescu (Tescovici), foști miniștri de interne; Drăghici și Borilă, miniștri ai securității poporului; Koller, Goiciu, Mihalcea, Avădanei, Gheorghiu, Dumitrescu, Kirion, Archide. Gal, gardianul Cucu, Niki, Mândruță, Ciobanu, toți amestecați în diferite responsabilități atât pe vremea schingiuirilor, cât și pe vremea terorii instaurate de O. DCC. În diferite închisori și lagăre de muncă. Dacă timpul care trece nu îi va scuti și pe ei de puterea de a vorbi... (sau, până atunci, diferitele epurări ale partidului).

Citind aceste rânduri, precum și miile de pagini asemănătoare scrise în toate limbile pământului, nu putem să nu găsim strigător la cer faptul că, la peste trei ani de la începutul dezagregării evidente a imperiului comunist, nu se observă încă niciun semn că s-ar intenționa măcar organizarea unor acțiuni pe linie națională Sau internațională prin care să se dezvăluie în mod cât mai detaliat și documentat adevărul despre holocaustul roșu, dacă nu ținem socoteală de micile procese organizate cu stângăcie, în care unul ca Jiwkov al Bulgariei este condamnat pentru „abuz de putere” și „delapidare a fondurilor statului*! Și nici măcar nu se prefigurează deocamdată profilul acelui tribunal internațional care ar trebui să judece crimele comunismului mondial, condamnând pe autorii lui (chiar dacă numai post mortem).

Aceste constatări sunt cu atât mai îngrijorătoare și revoltătoare, cu cât am fost și suntem încă martorii rapidității, meticulozității, excelenței organizării și documentări, perseverenței, cu un cuvânt eficienței cu care au fost judecate și pedepsite (nuanțat, dar până la capăt) crimele holocaustului negru dezlănțuit de „extrema dreaptă”, sora bună a „extremei stângi” comuniste.

Încercări firave de a dezvălui crimele comunismului, impresionanta activitate a pastorului Joachim Gauk de cercetare a dosarelor din arhivle securității fostei R.D.G., câteva condamnări pronunțate în Germania Unită contra unora dintre soldații care au împușcat pe fugari la zidul Berlinului, scoaterea din funcție a cuorva persoane „mai deocheate” (datorită activității lor șecurists; din învățământul superior, poliție sau justiție, o relativă pedepsire în Polonia a ucigașilor preotului martir Popieluško, întocmirea actului de acuzare împotriva lui E. Honecker (333), pronunțarea de către

Parlamentul (Seimul) polonez a unei hotărâri de „amendare bănească” a foștilor membri ai C.C... al P.C., publicarea în presa liberă a mai multor articole despre crimele comunismului din diferitele părți ale lumii, introducerea punctului 8 în „Proclamația de la Timișoara” (care i-a făcut să sară-n aer pe toți comuniștii și neocomuniștii), schițarea unui plan privind constituirea unui for de condamnare a comunismului în România (promovat de compatrioții noștri Ticu Dumitrescu și Octavian Rădulescu) nu sunt altceva decât „o picătură de apă căzută pe o piatră fierbinte”, ca să folosim o expresie germană deosebit de plastică.

Și poate toate aceste lucruri nu ne-ar mânia și dezgusta într-atât, dacă n-am asista consternați și la alte fenomene:

Ne referim în primul rând la poziția ocupată în prezent de autorii sau părtașii la crimele holocaustului roșu din țările foste comuniste (astăzi democrate sau pe cale de democratizare), iată câteva exemple:

Menținerea în funcții a unei părți importante din nomenclatura și aparatul de teroare (servicii de securitate și propagandă, rețele de spionaj, procuratură, medii de informație).

Reînvierea unora din partidele comuniste sub alte denumiri, conduse de foști nomenclaturiști, securiști sau cunoscuți colaboratori ai puterii comuniste, cum ar fi Ilie Verdeț cu al său „Partid Socialist al Muncii” sau Gregor Gysi din Germania, care, ca reanimator sub numele de P.D.S. al partidul lui Honecker, a devenit un fel de vedetă a meselor rotunde de la televiziunea germană.

Intrarea comuniștilor rebotezați chiar în aparatul „noi” puteri din unele țări foste comuniste, fie pe posturi guvernamentale ori ca deputați „aleși” în parlament „fie chiar ca președinți de stat. În acest sens, exemplul trist al României a devenit tipic. Dar și în alte țări se observă permanentizarea „foștilor”: criminalii sandiniști au reprezentanți în conducerea actuală din Nicaragua; în Germania Unită sunt lăsați în pace, mai bine zis „acceptați” circa 1.000 de cunoscuți spioni (332), în frunte cu diabolicul Markus Wolff, despre care am amintit deja mai sus; menținerea capilor K.G.B. și a rețelei acestuia. În Rusia și în alte foste re publice sovietice (ca să nu mai vorbim de

Parlamentul Rusiei ales încă de pe vremea lui Mihail Gorbaciov, care are o netă majoritate comunistă și antireformistă).

Mult mai grave mi se par însă evidentele încercări de „ocultizare* la scară mai mică sau mai mare a celor peste

.000 de victime ale regimurilor marxist-leniniste. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum ar trebui să suferim subit o amnezie totală, pentru a asigura astfel liniștea făptașilor! Iată și semne vădite ale impunerii treptate a uitării: prescrierea crimelor făcute de comuniști în Ungaria, eliberarea sau pur și simplu nejudicarea principalilor criminali ai conducerii comuniste din România (Nicolski, de exemplu, a cărui punere sub acuzație a tot fost amânată, până când a murit „de moarte bună”; sau Drăghici, care n-a fost adus în fața nici unui tribunal); reintegrarea în relațiile internaționale a; Chinei comuniste, răspunzătoare de masacrarea mișcării studențești din 1989 și, de atunci încolo, de uciderea prin executare a mii de oponenți politici, condamnați în urma organizării unor procese înscenate).

În sfârșit, ca și cum toate acestea nu ar fi destul, victimele încă în viață ale terorii comuniste și urmașii celor uciși mai trebuie să suporte și batjocura celor răspunzători de holocaustul roșu și să asculte declarația lui Ion Iliescu, care spunea cu cinism că „dosarele securității vor fi deschise peste 50 de ani”, adică atunci când nici făptașii și nici victimele nu vor mai fi în viață! De altfel, până atunci însuși Dl. Iliescu va fi oale și ulcele, dacă n-are de gând să ajungă la vârsta de 110 ani, ocupând neîntrerupt scaunul prezidențial al României, că altfel... s-ar putea ca dosarele să se deschidă totuși mai devreme!

Dar poate cel mai grav fenomen la care asistăm de la sfârșitul lui 1989 încolo este constituirea așa-numitului „național-comunism”, care va putea duce – nu exagerăm de loc – la destrămarea brutală a visului prăbușirii comunismului față mari vărsări de sânge și la izbucnirea nu numai a nenumărate focare de conflicte armate (care există deja), ci chiar a celui de-al treilea război mondial. Astfel, dacă în cursul acestui secol omenirea civilizată a avut de înfruntat mai mult sau mai puțin separat cele două sisteme dictatoriale „național-socialismul” și „comunismul” (asta fără a ține seama nici de

fundamentarea teoretică a ambelor pe ideologii de tip dogmatic-totalitar și nici de strânsele contacte ale hitlerismului și stalinismului din anii '30, încununate de semnarea la 23 August 1939 orele 23 și 13 minute a pactului Molotov-Ribbentrop), în ultimii ani aceste două ideologii își unesc în mod vizibil forțele. Pe ce argumente ne bazăm această afirmație?

— Faptul că toate partidele „naționaliste* create în fostele țări comuniste au fost întemeiate și sunt conduse de membrii marcant ai fostelor partide comuniste și foarte adesea de ofițeri sau colaboratori ai serviciilor de securitate. Acest fenomen se poate observa, repet, pe întreaga arie a imperiului comunist, inclusiv în România, unde conducătorii și „ideologii” partidelor naționaliste sunt foștii apologeți ai comunismului cunoscuți de toată lumea Eugen Barbu, Corneiiu Vădim Tudor și Adrian IlPăunescu, ca să nu mai cităm și pe alții. Legătura cu comunismul este astfel stabilită nu numai de înseși persoanele devenite peste noapte „adevărații iubitori de țară”, ci și de alte două fapte: opera desfășurată mai ales de sus-numiții mânuitori ai condeiului întru spălarea și scoaterea basma curată a comunismului în general și a „Geniului Carpaților” în special; ocrotirea vizibilă a acestor partide extremiste și militante (amenințările și violențele nu numai de limbaj pot fi auzite aproape în fiecare zi) de către puterea neocomunistă instalată la conducerea țării.

— Faptul că aceste forțe de dreapta nu se organizează în grupări mai mult sau mai puțin minore, ci în partide dispuse (deocamdată) să se folosească de drepturile democratice și de alegerile mai mult sau mai puțin libere, pentru a se angaja în lupta electorală și a ocupa astfel scaune în parlamente, posturi guvernamentale și, dacă s-o putea, scaune prezidențiale.

În asemenea condiții trebuie să ne întrebăm:

Oare va suporta lumea civilizată încă multă vreme acest blamaj la adresa întregii umanități?

Victimele și urmașii celor uciși au fost în asemenea măsură mutilate nu numai fizic, ci și moral, încât nu se pot uni pentru a cere în mod organizat și răspicat să se facă dreptate?

Națiunile sugrumate de către programatorii și executanții

experimentului comunist și-au pierdut în așa măsură demnitatea și simțul răspunderii față de cei uciși, încât sunt dispuse acum să găsească scuze și justificări holocaustului roșu. lăsându-l neînfierat și nepedepsit pentru vecie?

Vor uita oare afghanii, cambodgienii, ucrainenii, românii, qehii, trufașii unguri, curajoșii polonezi și multe alte popoare suferințele aduse lor de teroarea comunistă?

Iar conducerea forurilor evreiești va diferenția până-n pânzele albe pe morții lor uciși în camerele de gazare și lagărele hitleriste de cei care și-au lăsat viețile în Gulagul sovietic sau al altor țări comuniste?

Cancelariile falnicelor democrații occidentale, organizațiile internaționale, forurile superioare ale diferitelor culte religioase și toți oamenii cinstiți de pe acest pământ vor accepta a se face pentru totdeauna părtași ai monstruoaselor crime?

Cât despre mine, eu nu am încetat să cred și să sper că dreptatea va ieși victorioasă! În această credință și luptă a mea nu sunt singur, iar numărul celor care gândesc așa crește de la o zi la alta.

Noi, toți cei care cugetăm astfel, avem convingerea că vom învinge opoziția celor care au înfăptuit monstruosul experiment și că, în final, cei însetați de adevăr și dreptate din întreaga lume vor duce la capăt această îndatorire morală de prim rang: condamnarea de către un tribunal internațional a crimelor comise în secolul al XX-lea de către comunismul mondial.

Va fi actul de reabilitare a victimelor: peste 200.000.000 de uciși și 1.500.000.000 de oameni care au plătit cu îngrozitoare suferințe și umilințe supraviețuirea lor în țările căzute sub satanica dictatură comunistă.

Va fi însă și actul prin care noi toți cei ce am trăit în acest secol pe planeta Terra de o parte sau alta a cortinei de fier ne vom putea împăca nu numai cu Creatorul, ci și cu noi înșine, vom putea fi absolviți de păcatul tăcerii, indiferenței, egoismului, uitării lui Dumnezeu și a minunatului edificiu al valorilor umaniste ridicat de-a lungul a mii de ani de lucrarea tuturor neamurilor.

Și numai așa, cunoscând adevărul despre propriul ei trecut,

omenirea va dobândi înțelepciunea și va p. putea păși vindecată de utopii mincinoase în cel de-al treilea mileniu de la nașterea lui Christos.

BIBLIOGRAFIE

Radio Moscova, 7.04.1969.

N.C. NA, 8.06.1969.

Malcom Caldwell, „New Age”, lui. 1978, p. 5.

Satiyadjaya Sudiman, „Work) Marxist Review”, Oct.1979, p. 88.

a. Robert Conquest, *Lenin*. Londra, 1962, p. 103.

h. Eugene Lyons, *Our Secret AUies*, Londra, 1954, p. 51. c. Ronald Hingley, *Russian Revokitbn*, Londra, 1970, p.le.

W.H. Chamberlain, *The Russian Revolutbn*, New York, 1952, p.74 – 75.

Eugeny Comnin, „Roul”, 3.08.1923.

Robert Conquest, *The Human Cost of Soviet Communism*, Washington, «71, p.11.

9 a. S.P. Malgounov, *The Red Terror în Russia*, Londra, 1962, p. 111 – 112.

Andrew Rothstein, *A History of the U.S.S.R.*, Harmondsworth, «50, p. «6 și urm.

Arnold Lunn, *Revolutionary Sociabsm*, Londra, «39, p. «2.

Marcel Liebman, *Leninism under Lenin*, Londra, «75, p316 și 351.

«Adam B. –ulam, *Lenin and the Botshevikis*, Londra, «69, p. 552.

11. *Large Soviet Encycbpaedia* (ultima edi le), vol. 5, p. 463.

12 a. Ronald Hingley, *Joseph Stalin: Man and Legând*, Londra, «74, p. 206.

HCUA, *Facts of Communism*, vol. 2, Washington, «60, p. 161 – 162.

13. Robert Conquest, op. cit., p. 13 – 14.

14 a. Ronald Hingley, op. cit., p. 206.

b. Eugene Lyons, *Worker's Paradise Lost*, New York, «67, p. 354 – 355.

Robert Conquest, op. cit., p. 17.

Ronald Hingley, op. cit., p. 268.

- Robert Conquest, *The Great Terror*, Londra, «73, p. 7...
 «Simone Signoret, The Observer», 16.07. «78.
 «a. Tree Trade Union News», Aug. «77.
 b. *Gubness Book of Records*, Londra, «79, p. «1.
 20. Volodymyr Kosyk, *Concentratbn Camps b the U.S.S.R.*,
 Londra, «62, p. 20.
 2 la „East-West Digest”, vol. 9, Sept. «73, nr. 17, p. 675.
 „New York Times”, 13.01. «74.
 Lew Kwatschevsky, *Testimony to the Sakharow Hearing*,
 (Denmark, «75), p.1.
 Library of Congress, *The Soviet Erupte*, Washington, 1958.
 Robert Conquest, *The Natbn KBers*, Londra, e72, p. 10.
 Library of Congress, op. cit., p. 59.
 25 a. D.J. Dallin, *The rise of Russia în Asia*, Londra, e50, p267. b.
 VMM – olotov, comunicat TASS din 30.03. e40.
 Thomas J. Dodd, „hâroducere” la Robert Conquest, *The Human
 Cost of Soviet Communism*, p. 2.
 „Sunday Times”, 901. e77, interview cu Nicholas Bethell.
 „East-West Digest”, vol. 11, Dec. e75. nr. 23, p. 909 – 9 e.
 IA. Kurganov, „Novoye Russkoye Stovo”, 14.04.1964.
 Frank A. Cappel, *The Herald of Freedom*, 27.01. e78.
 Wenzel Jaksch, „Central Europe Journal”, Febr. e68, p. 44 – 57.
 Alfred M. de Zayas, *Nemesis at Potsdam*, Londra, e77.
 33 a. R.H.C. Steed, *The Daily Telegraph*, 1.09. e77.
 b. D.G. Stewart-Smith, *The Defeat of Communism*, Londra, e64, p.
 283284.
 34 a. Boris Levytsky, *The Uses of Terror*, Londra, e71 p. 166.
 Robert Conquest, *Kotyrna*, Londra, e78, p. 2 e.
 Elma Dangerfield, *Beyond the Urals*, Londra, e64.
 Louis Fitz Gibbon, *Unpitied and Unknown*, Londra, e75.
The Daily Telegraph, 1.03. e63.
 37 a. Freedom House, *Soviet Crtnes and Khrushchev's
 Confessions*, New York, e56, p. 30.
 b. Ștefan Korobiński, *Free Tradeunbn News*, Ian. e71.
 38 a „East-West Digest”, vol. 9, Mai e73, nr. 9, p. 356.

Ibidem, vol. 13, Mai e77, nr. e. p...393 – 396.

Geoffrey Cox, *Lefter*, The Times”, 2.03. e78.

„Central Europe Journal”, Dec. e66, p. 400.

Ife *Yugosiavia a Socialist Country?* Peking, e63, p. 36 – 37.

4 la W.P. Hoar, „American Opinion”, U.

— Aug. e77, p.le.

b. Rexhep Krasniqi, *Albania under Communist Rule*, New York, e74.

42. Gary Allen, „American Opinion”, Sept. e75, p. e³...

43 a. Paul Landy, „Problems of Communism”, Sept-Oct e57, p.14.

b. *Hungary under Soviet Rule*, vol. 7, p. 7.

44. Gary Allen, art. cât.

45 a Joseph C. Grew, *Invasbn Alert!* Baltimore, e56, p. 42 – 44.

b. Manchester Guardian”, 21. e. e52. Editorial.

46. Richard L. Walker, *The Human Cost of Communism în China*, Washington, e71, p. e.

47 a. Stuart Schram, *Mao Tse-Thung*, Londra, e67, p. 247.

Jaques Guillermaz, *La Chine populate*, Paris, e64, p. 47.

Extrapolări ale altor autori ne furnizează totalul: de ex. Fr. Mark Termien, *No Secret is sale*, New York, e52, calculează că în primele 6 luni ale „reformei agrare” din 1.000 de indivizi 14 au fost uciși.

d. Cheng Shu-ping, *The Chinese Communist Sistem e? tierorm înrougn Labor*, Taibeb, 1978, estimează că între 1950 3; e53 au fost uciși de persoane.

The Times”, 23.08.1971; vezi și 'New York Times, 2.06.1959.

George M. Meckmann, *The Moderntation of China and Japan*. New York.

«62, p. 520.

L. La Dany, „China News Analysis”, 10.08.1962.

5 la Stuart Schram, op. de p. 317.

„People's Daily”, 15.07.197B.

Tree China Weekly”, 19.08.1979.

Ken Ling, *Revenge of Heaven*, New York, 1972.

52 a. Richard L. Walker, op. de... p. 16 – 19.

b. Valentin Chu, *The hside Story of Communist Chba*, Londra,

- 1964, p. 160165.
- 53, „Problems of Communism, lui.
- Aug. «62, p. 64.
- 54 a. Suleyman Tekiner, „East-West Digest”, vol. 3, y. «67, nr. 7, p. 2 14 – 2...
- The Statesman” (Calcutta), 30.05.1969.
- Paul V. Hyer și William R. Heaton, „China Quateriy”, Oct.
- Dec. «68, p. 115128.
- Warren Kuo, „Issues and Studies”, April «77, p. 27 – 33.
55. LCJ” *Thet and the Chinese People’s Republic*. Geneva, «60.
- 56 a. Kunsang Paljor și Tamdin D. Gyaipoi, *Chinese Penei*. rsntuthns în *Ttoet*, Dharamsala, «73, p. 2 – 3.
- John D. Lofton, „Conservative Digest”, Ma. «75
- Harry Goldberg, „Free Trade Union News, Ian. «76.
57. Edward Hunter, *Black Book of Red Clvna*, New York. «52. p. «7.
- 58 a. Richard L. Walker, *op. de.*, p. 16.
- b. Albert Parry, *Terrorism from Robespierre to Arafat*. New York, «77.
- „East-West Digest”, vol. 7, Mai «71. nr. 5, p. 139 – 140.
- Richard Fond, „Issues and Studies”, Ian. «72, p. 56 – 67.
- 61 *Tine Facts of Maoist Tyranny*, Taipeh, «71 p. 2.
- VJ. Esporto, *Encyclopaedia Americană*, vol. 16, p. 528.
- Jan Librach, *The rise of the Soviet Empire*, Londra, «56, p. 205.
- David Martin (sub red.), *The Human Cost of Communism în Vietnam*, Washington, «72.
- Viet N-am Embassy, „Press Statesmenf, lui. «79.
- 66 a. „Review of the News”, 28.04. «76.
- b. Denis Warner, „Sunday Telegraph”, 4.06. «78.
- 67 a. Nguyen Cong Hoan, *The Observer*”, 23.07. «78. b. „Newsweek”, 31. «. «77.
68. Mangkra Souvanna-Phouma, *L’Agonie du Laos*, Paris, «77.
- 69 a. Martin Wollacott, *The Guardian*”, 7. «. «77.
- b, *The Times*”, 20.02/B78.
70. „New-Statesman”, 26. «. «79.

la r vjncos Ponenauc, The Gusraisn. \$.04.1978.

Jonn Barron și Antrsonv Pau; „Reactor's Dgest”. lui 1968, s. 59
72 The T'roes”, 22.tt. B79 „3. F'snh A, Cape!! „Herald o* Frecaom. L08.
S75.

Chnsmit Antblommunismirusade, 15.04.197? o Amnesty
intermtbnai Report 875 – 1976, Londra, „576, o 98

Norman Kirkham, „Sunday Teiegraphs, 2.04.1978.

The Guardian, 12.05.1977.

A.S. Knarusi, *The Agony of Zanzbar*, Richmond, 1969, p. 22.

Cristopher Reynolds, 'Nowr, 26.10.197S.

The Observer”, 14. t).1979.

Sunday Telegraph”, 4.02. S79.

Amnesty hternationai, *Peopie's Democratic Republic of Yemen*,
Loncra, 1976, p. 10.

Mario Lazo. *Danger in the Heart*, New York, 1968, p. 413.

83. Hsrry Wetton, *The Third World War*, Lond's, 1959, p. 10.

34. a, Nguen Thanle, *World Marxist Review*, Sept. 1979, p. 102.

b The Times”, 13.08.1979. c. British Commitee for Free Vietnam.

l'Free Nation”, 31.08. – 13.091979

The Observer”, 1.07.1979

Î. NA., 26.11.1976.

87 Fast-West Digest, vol. 12. Sept. 1976, nr. 18, p. 703 – 708.

88. *The Undermining of the Greek Nation by Communism* iecit. ce
cancelaria omului Ministru al Greciei), Arena, 1968. o. 131 – 132 89
D.G. Stewart-Srritn, op. cit., p. 322 – 223.90 Citizens for Freedom. CACC.
711.1967.

International Service, Foreign Afvairs Circle, 31.10.1967.

Sufletin, Aug. B78, p. 11.

a. jeavP ei 8 Dujardin, „Figaro Maoasine, 19 – 25.11.1978 b
Pniiip Van cer sr. The Dailv Teegraph. 19.03.1979.

Serale Reitiinger. *The fina! Soiution*, Londra, 1971, p. 545

Pravda, 18.12. B18.

George Ciorănescu, *Fermentul națbnal românesc în Repuoiba
Moldovenească*, conferință ia „Sesiunea anuală de sărbătorire a Uniri
Basarabiei cu România”, Köln, 27Q3.1989

97 Chirilă Ciunxu, *Basarabia pământ românesc, libertatea*, an. 8, 1989, Nr. 72.98. Johann G. Rei-Smuller, Frankfurter Allgemeine Zeitung" (în continuare FAZA 5.02.1989

99 Anton Ovseyenko, *The Time of Scaun: Portret of a Tirrany*, New York. Harper ana Row, 1981.

V.O.S., informattonen", Lennestr. 9, 530C Bonn X.R.F.G.

Johann Urwich, *Strigătul Golgotei Răsăritene*, Munenen, Veriag „Kommittee der Gefangenen Nationen, 1986.

„Le Figaro", e11. e78.

Dr. Dr. AAI. Bidian, *Ununterbrochene Kommunistische Expansbn* (Expansiune comunista neîntreruptă), „Blick în din Zukunft", „e88, nr. 8/9, p. 1 – 7.

FAZ, 25.03.1989, art. *hschrră am Katyn-Denkmal b Warschau entfemt* (Inscripția de pe monumentul Katyn din Varșovia a fost îndepărtată).

Dr. Filip Păunescu, *Cunoașterea și combaterea comunismului* „Libertatea", an. 8, Mart. 1989, nr. 72.

Alexander Konstantin, *Granița româno-kjgosiavă a devenit cea mai sângeroasă graniță europeană*. „Stindardul Românilor*", an. V, April. e89, nr. 2526.

e7. John Barron oi Anthony Paul, *Das Massaker*, Edition Stephanus.

e8. „Privat Depesche", 2.12. e8, art. *Litauen. Abrechnung mit der Roten Armée* (Lituania. Râfuire cu Amnata Roșie).

e9. Rose-Marie Bomgălier, *Glashost und Giftgas* (Glasnost și gaz toxic), „Die Welt". 24.4. e89.

le. FAZ., 20.4. e89, art. *Ehsatz von Giftstoffen în T'rfăs* (Folosirea gazelor toxice la Tiflis).

„Die Welt", 8. e. e88, art. *Massengräber. Opfer aus a/ten Schbhten* (Gropi comune. Victimele din straturile vechi).

TI2. Der Spiegel*, 17. e. e88, p. 214 – 2 e.

TB. lie Dobre, *Renașterea bielorusă*, „Dialog", Ian.

— Febr. e89, p.46.

114. FAZ, 25.03. B89.

le. Welt am Sonntag", 11.0187, art. *Josef Stains Hungerterror in*

der Ukraine (Teroarea stafinistă a foamei în Ucraina).

TB. Robert Conquest, *The Harvest of Sorrow*, New York, Oxford University Press.

117. FAZ, 2503.1) 89, art. *h ebem Massengrab bei Kbw Opfer des Terrors Stalins* (Victime ale terori ki Stain într-o groapă comună de lângă Kiev).

le. Welt am Sonntag", nr. Vian. e89, art *Ujdă SR – Berichte Ober Stalin-Terror: 30 MRonen Tote* (U. RSS.

— Rapoarte despre teroarea lui Stalin:

.000 de morți).

le bidem, e. e. e88, art. *50 Mtbnen Stain Opfer* (50.000.000 de victime ale lui Stalin).

Kurt Zieser, *Die Meinungsmacher. Spiegel Zeit – Stern et comp.* (Fabricanții de opinie. [Periodicele] Spiegel – Zeit – Stern et comp.), München, Universitas, e88, p. 65.

„History”, e75, nr. 5, art. *Problems of COSU*.

FAZ, 25.03. e89, art. *Peking. h Tibet mehr ais Opfer* (Peking. În Tibet sunt mai mult decât victime).

„Foreign Affairs Research listriirte, Londra. e79, nr. 21.

Eberhard Reese, *Luge am Anfang, Luge am bab.* (Minciună la început, minciună la sfârșit), Die Freiheitsglocke „an. 38, Mai e88, nr. 437.

Ibidem, an. 38, Iun. e88, Nr. 438, p.1.

Johann Urwich, *Fără pașaport prin U.R.S.S.*, 3 vol., München, e76.

Tucior Bompă, *Human Costs of Communist Dictaturshtă*, p.1 e-e0 (mss nepublicat; mulțumesc autorului pentru amabilitatea cu care mi-a pus această lucrare la dispoziție).

Josef Mackiewicz, *Sieg dor Provokatbn* (Victoria provocării), Frankfurt/Main, Possev Verlag, V. Gorachek KG, „e78.

Constantin Dumitroscu, *Cetatea totală*, München, Jon Dumitru Verlag, e82.

e0. Emisiune TV despre Etiopia, postul german ARD, e09.1989.

131. George Augustin, *O nouă capitulare*, Cuvântul românesc” floronto/Canada), Sept. e89, p. 27.

e2. Emisiune TV despre Perú, postul german ARD, 28.08.89.

e³. Johann Urwich, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07. e89.

e4. Tadeusz Folek, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07. e89.

e5. *bidem*.

e6. B. Martehenko și O. Woropai, *La famine-genocide ieri Ukraine*, Paris, e83, p22.

e7. Robert Conquest, *Cânte des Todes. Stalin Holocaust în dor Ukraine 1929-1933* (Recolta Morții. Holocaustul lui Stalin în Ucraina e29-e33), München, Langerv-Muller Verlag, e88.

e8. *bidem*, p. 368 și urm.

e9. B. Uralis, *Guerras et Populatbns*, p. 3 e-322.

W. Kosyk, *L Allemagne Socialiste et IVkraine*, Paris, e86, p. 470 și urm.

Jurnalul de actualități al postului german de televiziune ARD. din 6.09. e89.

Mikola Abramcyk, *laccuse the Kremlin of genocide of my Nation*, Tororv to, Byelorussian Alliance în Canada, e50. p. e.

I. Rozhin, *Black deeds of the Kremlin. A white Book*, edit. de Asociația ucraineană pentru victimele terorii comuniste ruse", Toronto, e53, p. 4 e416.

A resohitbn with appended Documents concemhg the Descobnisatbn of the U.S.S.R., Toronto – New York, e78.

Victor Malcoci, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07. e89.

D. Novacovici, *Pământuri Românești*, Bruxelles, Edit. Nistru, e88, p. 293294.

W. „Cuvântul Românesc”, Toronto/Canada, lui. e89, p. e.

J. Janiszewski, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07. e89.

Nagy Lajos, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, e.07. e89.

Johann Urwich, manuscris nepublicat. Mulțumesc autorului pentru amabilitatea cu care mi l-a pus la dispoziție.

Gina Thomas, *Wer trägt db Schuld am Tode von Kosaken und*

Jugosbwen (Cine poartă vina morții cazacilor și iugoslavilor), FAZ., 14.10.1988, p.4.

'62. Adotf Schroder, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.689.

Pham Cong Huang, luare de cuvânt ia conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.1989.

Paulis Ioavics, *Der verbrecherische Charakter des kommunistischen Regimes h Lettland* (Caracterul criminal al regimului comunist în Letonia), comunicare la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.689.

Estonia; the forgotten Natbn, Toronto, Edit. E. Kareda, Estonian Central Council în Canada, 1961, p. 27, 30, 31.

6 & *Communist Agression hvestigaâbn fourth intern, report. House of Reprezentath/es. Eight Third Congress Second Sessbn*, p. 346, 438 oi 1.355 – 1399.

Alexandru Bidian, luare de cuvânt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.1989.

Jaques de Launay, *La grande d'Ibach 1944 – 1945*, Paris, Albin Michel, 1985.

M. Neuhoff, *Db Deutschen Vertrbbenen în Zahbn* (Strămutările forțate de etnici germani în cifre), Bonn, Osmipress, 1977.

A. Bohmann, *Menschen und Grensten* (Oameni și granițe), München, 1965.

E. Klein, *Bundesverfassungsgerbht und Ostverträge* (Tribunalul Constituțional Federal și tratatele din Est), Bonn, Osmipress, 678.

O. Kimmierich, *Das Recht aufdb fieimat* (Dreptul la patrie), Bonn, Osmipress, 678.

Bund der Vertriebenen (sub red.), *Vbfatbn of Human Rights*, Bonn, 677.

AM de Zayas, *Db Angb-Amerkaner und db Vertreibung der Deutschen –* (Anglo-Americanif și strămutarea forțată a, germanilor), fvluneben, 681.

Weifibuch Ober de menschenrechtfehe Lage în Deutşchland und der Deutschen în Osteuropa (Carte albă despre situația drepturilor omului în Germania. și a germanilor din Europa de Est), sub red.

Fracțiunii Uniunii

— Creștirea Democrată și Uniunii Creștin-Sociale a Parlamentului german. Bonn, 1977.

66; Jyirv Yuh Bosteck, *Db Todesopfer des chinesischen IComniunismus în Zahbn* (Victimele ucise de comunismul chinez în cifre); comunicare în Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.689.

67... Jurnal de actualități, 30.08.89, postul de radio german WDR>

Constantin Dumitrescu, *Cetatea totală*.

FAZ., 5.08.689, p.4.

T70. A. Soljenitsyne, *L Archpef du Goutag*, Paris, Editions du Seuil, 674.

m. ale Figarou, 6.11.678.

FAZ., 6.12.689.

FAZ., 25.08.690, art. *Turkmenbn erklart zbh fur unabhangig* (Turkmenia se declară independentă).

FAZ., 23.08.1991, art. *Begrunder von Tscheka und GPU, den Vorläufern des KGB* întemeietori ai CEKA și GPU, premergătoarele KGB).

„Bild-Ze’itung”, 23.08.1991, p.3, art. *TV-Statbn geräumt* (Stație de televiziune evacuată).

The Sunday Times”, 15.04.1990. art. *Katyn: the heart of Stalin’s darknes*.

The Times”, 13.04.1990, art. *Moscow aprobgizes for the Katyn massacre*.

„Freie Presse Korrespondenz”, nr. 6, 1990, art. *Die geistige Auseinandersetzung um das neue Europa* (Controversa ideologică legată de noua Europă).

FAZ., 10.08.1991, art. *Neue Kämpfe am Ebfantenpab în Sri Lanka* (Noi lupte la Pasul Elefanților din Sri Lanka).

FAZ., 5.08.91, art. *Pohische Offiziere în Massengräbern* (Ofițeri polonezi în grop» comune) ...

el. bidem, art. *Ermordete litauische Zo/iner beigesetzt* (Vameșii lituanieni uciși au fost înmormântați).

e2. bidem, art. *Der Vermittlungsversuch der EG în Jugoslawbn ist*

geschei tert (încercarea de mediere a Comunității Europene în luptă a eșuat).

FAZ, 8.08.1991, art. *Mehr al's tausend Tote und Verbtzte (Zbwenbn, Kroatbn)* (Peste o mie de morți și răniți în Slovenia și Croația).

Süddeutsche Zeitung, 20.08.1991, art. *Mit Gewa/t db Uhr zuruckdrehen* (IA da teasul înapoi cu forța).

FAZ, 12.08.1991, art. *Tote beiunruhen b Madagaskar* (Morți la tulburările – din Madagascar) și *Schwere Gefechte am Ebfantenpafi* (Lupte grele la Pasul Elefanților).

FAZ, 13.08.1991, art. *Der letzte sturzte zu Tode* (Ultimul s-a aruncat în moarte).

FAZ, 14.08.1991, art. *Heftige Kämpfe in El Salvador vor neuen Friedensverhandlungen* (Lupte grele în El Salvador Trânte de începerea noilor tratative de pace).

(38. FAZ, 19.08.1991, art. *Viele Tote bei Luftangriff auf Mutschahedh* (Mulți morți la un atac aerian contra Mujaedinilor). – e9. FAZ, 27.06.1990, art. *Sä De Europäer wollten Gorbatschow mit ebem wirtschaftlichen Hilfsprogramm unterstützen* (Europenii vor să-l sprijine pe – Gorbaciov cu ajutoare prorare de ajutor econom. vi... \).

e0. JFAZ* 22.08.1991, art. *Gorbatschow hat der KGB fast jeden Wunsch erfüllt* (Gorbaciov a împlini aproape orice dorință ale G. BI!

el FAZ, 17.04.1990, art. *Merkwürdigkeiten beim Eingeständnis über den Massaker von Katyn* (Ciudățeni la mărturisiri masacrului de la Katyn).

e2. FAZ, 04.08.1990, art. *Moskau teogeständnis im Falle Katyn* (Recunoașterea parțială a Moscovei în cazul Katyn).

e3.: FAZ, 31.05.1990, art. *Die Moskauer Führung unterschätzte die Nationalitätenkonflikte* (Conducerea moscovită a subestimat conflictele dintre naționalități).

FAZ, 26.08.1991, art. *Jetzt verneigt sich vor den Toten* (Iată se înclină în fața morților).

FAZ, 29.05.1990, art. *Mehr als zwanzig Tote in Armenien* (Peste douăzeci de morți în Armenia).

Florin Mătrescu, „Cuvânt înainte” la Joh. Urwicz, *Strigătul*

Golgotei Răsăritene.

FAZ., 22.08.1991, art. *Trotz Friedensvereinbarung neue Gefechte in Kroatien* (Nor lupte în Croația, în ciuda înțelegerii de pace).

FAZ., 20.06.1990, art. *Weiteres Massengrab mit Offizieren bekanntgegeben* (Anunțarea descoperirii unei noi gropi comune cu ofițeri).

FAZ., 15.06.1990, art. *IHescu hetzt Bergarbeiter auf Oppositionel/e. Straftenschlachten in der rumänischen Hauptstadt* (Iliescu ațâță pe minieri împotriva opoziționiștilor. Lupte de stradă în capitala română).

Ibidem, art. *Wieder Massengrab in der Ukraine entdeckt* (Din nou a fost descoperită o groapă comună în Ucraina).

Internationale Gesellschaft fur Menschenrechte (în continuare I. GM), *Declarația Universală a Drepturilor Omului*, editată de Societatea Internațională pentru drepturile omului.

FAZ., 10.07.1990, art. *Pâniitiver Anâikommunismus?* (Anticomunism primitiv?).

FAZ., 27.08.1991, art. *Gorbatschow: Kunftig keine Kompromisse mehr* (Gorbaciov: Pe viitor niciun fel de compromise).

Florian Stumfall, *Toreign Affairs Research Institut*", Londra, nr. 2V1979.

FAZ., 10.07.1990, art. *Gedenkgottesdienst in Fünfeichen* (Serviciu divin de pomenire în **Fünfeichen**).

Emisiune despre U.R.S.S. transmisă la 01.02.92 de postul de televiziune german ZDF.

FAZ., 28.08.191, art. *Die Abkürzung bleibt, die Sowjetunion lost sich auf* (Prescurtarea rămâne, dar Uniunea Sovietică se dizolvă).

FAZ., 19.09.1990, art. *Das Manifest Solschenizyns* (Manifestul lui **Soljenițîn**).

FAZ., 13.09.1990, art.: *Die Einheit Deutschlands feierlich besiegelt* (Unirea Germaniei pecetluită în mod solemn).

Ibidem, art. *Amnesty: h China mehr afs 500 Menschen hingerichtet* (în China au fost executați peste 500 de oameni).

FAZ., 23.07.1990, art. *200J300 Opfern des Stalinismus soli nun Gerechtigkeit widerfahren* (200.000 de victime ale stalinismului

trebuie să afle acum dreptatea).

FAZ., 26.07.1990, art. *Kriegsopfer und Opfer der Gewaftherrschaft* (Victime ale războiului și victime ale terorii).

FAZ., 27.07.1990, art. *Diestel legt Dokumente Ober sowjetische htemęterungslager vor* (Dl. Diestel prezintă documente despre lagărele sovietice de concentrare).

FAZ., 25.07.1990, art. *43.000 Deutsche h fotembrungslagern gestorben* (43.000 de germani morți în lagăre de concentrare).

FAZ., 27.08". B91, art. *Der Betrug des Jahrhunderts* (înșelăciunea secolului).

FAZ., 18.03.1991, art. *Der Spitzbart ist ab* (Țăcălia a fost rasă) Je vorba despre dărâmarea statuii lui Lenih).

FAZ., 29.05.1991, art. *ScNagt sie, totet sie /"* (Lovește-i, ucide-i!").

Emisiune despre crimele din Angola, transmisă la 31.05.1991 de postul de radio WDR II.

„Bild-Zeitung”, 23.08.1991, art. *Blumen, untergehakte Menschen unter n & uer Fahne. Moskau im Glibkstaumel* (Sub noul steag, flori și oameni îmbrățișați. Beție de bucurie în Moscova).

FAZ., 01.06.1991, art. *Nach langen Kriegsjahren Frieden în Angola* (După lungi ani de război, pace în Angola).

FAZ., 20.08.1991, art. *Begrundung fur Ausnahmestand* (Argumentare pentru instituirea stării excepționale).

FAZ., 30.07. B91, art. *Pie Bevokitbn von oben ist ersebopă, de Partei hat sich von ihrer diktatorisehen Vergangenheit nbht getrennt* (Revoluția de sus este epuizată, partidul nu s-a despărțit de trecutul său dictatorial).

FAZ., 13.05.1991, art. *Folter, Täuschung und Grausamkeit în Burma* (Tortură, dezamăgire și cruzime în Burma).

FAZ., 8.05.1991, art. *Der Burgerkrieg hat Mosambique ruiniert* (Războiul civil a ruinat Mozambicul).

Ibidem, art. *Hoffnung auf Frieden în Angola* (Speranță de pace în Angola).

„Bild-Zeitung”, 23.08.1991, art. *Jelzin schlug mir der Faust auf den Panzer* (Jelțin a lovit cu pumnul în tanc).

FAZ., 4.05.1991, art. *Jugoslawien am Bande des Burgerkrieges*.

Tote bei schweren Zusammensto Sen în Kroatien (Iugoslavia la marginea războiului civil. Morți în urma unor ciocniri grele în Croația).

FAZ., 2.05.1991, art. *Die fehlenden informationen Ober de Zbwakei* (Lipsa de informații despre Slovacia).

FAZ., 24.09.1991, art. *Friedenskonferenz über Jugoslawien wird fortgesetzt* (Conferința de pace în Iugoslavia continuă).

„Bild-Zeitung”, 22.08.1991, art. *Das Blut der Toten rinnt tangsam de Strafce hinab und mischt sich mit dem Begenwasser* (Sângele morților curge încet în josul străzii și se amestecă pu apa ploii).

„Die Welt”, 23.08.1991, art. *Fine neue Generation ohne Angst* (O nouă generație fără frică).

FAZ., 1.03.1991, art. *Gorbatschow hat MMtäreinsatz în Litauen gebUHgt* (Gorbaciov a aprobat acțiunea militară în Lituania).

„Die Welt”, 23.08.1991, art. *Der gescheiterte Putsch versetzte der KPdă U den Todesstob* (Puciul eşuat a dat P.C.U.S. lovitura de moarte).

„Die Welt”, 23.08.1991, art. *100.000 feiem Jelzin* (O sută de mii îl sărbătoresc pe Jelțin).

Neue Solidarität, 7.09.1991, art. *Gpfeltreffen und Massaker în Litauen* (întâlnire la vârf și masacru în Lituania).

Vatra” (Freburg), nr. „B8, Sept.

— Dec „E90, p.30, art. *Socoteala D-M banițoki*.

Suddeutsche Zeitung, nr. el, p.9, art. *Stimmen zur Lage. h dar Sowjetunion* (Voci despre situația din Uniunea Sovietică).

FAZ, e, 04. e91, art. *Aussicht auf Friedan în Angola* (Perspectivă de pace în Angola).

FAZ, 2.05. e91 și postul de radio WDR II. articol și emisiune pe tema morților din Angola.

FAZ., 29.08. e9X art. *Nach dar Frauda naua Ängste* (După bucurie noi temeri).

241 „Bild-Zeitung, 23.08. e91, art. *J-iammer Zbhel abgaschafă* (Ciocanul și secera au fost suprimate).

FAZ, 27.11. e90, art. *Wann Arzta tira Macht mUSbrauchen* (Când medicii abuzează de puterea lor).

FAZ, 14.01.1991, art. *Tota und viața Verlatzta în Litauen. Panzer roHen în aha Menschanmanga* (Morți și mulți răniți în Lituania.

Tancuri zdrobesc sub șenile mulțimea).

FAZ, 16.01.1991, art. *Litauens Herfschaft erstrackta sich ahst bis Moskau und zum Schwarzan Meer* (Odinioară stăpânirea Lituaniei se întindea până la Moscova și la Marea Neagră).

FAZ, e, 04. e91, art. *Georgian arklärt sich fu unabhähgig* (Georgia se declară independentă).

FAZ, 22.01.1991, art. *Lettiand steut Fhheiten zur Sabstrartak Zgung auf* (Letonia plasează în dispozitiv unități de autoapărare).

FAZ, 17.01.1991, art. *Washington fordert Moskau zum Dialog mit dam Battkum auf* (Washington cere Moscovei să poarte tratative cu Țările Baltice).

„Neue Solidarität, 23.01. e91, art. *Das Massaker în Wiha* (Masacrul de la Vilnius).

Yvonne Viehöver, *Der Zug* (Trenul), München, Wilhelm Heyne Verlag.

e87.

FAZ, 6.06.1991, art. *Ausnahmezustand în Algerien verhängt* (în Algeria este instalată starea excepțională).

FAZ, 31.05.1991, art. *Verkürzung dar Ausgangssparre în Addis Abeba* (Scurtarea timpului de interdicere a circulației pe stradă în Addis Abeba).

FAZ, 8.06.1991, art. *Äthiopien wM Menschenrechte beachten* (Etiopia vrea să respecte drepturile omului).

Ibidem, art.: *Weiter Unruhan h Algier* (în Alger continuă tulburările).

FAZ, 12.06. e91, art. *Den Guerreiros mangelt as an Unterstützung und Motivation* (Membrii gherilelor duc lipsă de sprijin și de motivație).

FAZ, 24.06. e91. art. *Die bludge Lehre des Vorsitzenden Gonzales* (învățătura sângeroasă a președintelui Gonzales).

FAZ, 28.06.1991, art. *17 Tote und 60 Vertetzte bei Unruhen în Algerien* (17 morți și 60 de răniți la tulburările din Algeria).

FAZ, 6.07.1991, art. *Slowenien Mt sich von den Drohungen aus Belgrad zu nächst nicht einschüchtern* (Slovenia nu se lasă intimidată de amenințările de la Belgrad).

FAZ, 08.07. e91, art. *Tamtien ermorden 19 Zb/iisten auf Sri Lanka* (Tamiliiucid e civili în Sri Lanka).

FAZ, 407. e91, art. *Hoffnung fur Slowenien und Kroatien. Die Armée spricht von eber Feuerpause* (Speranțe pentru Slovenia și Croația. Armata vorbește despre o pauză a focului).

FAZ, 3.08.1991, ad. *Bewaffnete Friedenstruppe nach Jugosbwien?* (Trupe de pace înarmate în Iugoslavia?).

Ibidem, art.: *Întschcheidung über Wolgarepublic?* (Hotărâre în legătură cu republica de pe Volga?).

FAZ, 22.07.891, art. *Tote und Verietzte în Kroatien* (Morți și răniți în Croația).

Ibidem, art. *Die Mongolen suchen ihren groden Buddha* (Mongolii își caută pe marele br Buddha).

FAZ, e.07. e91, art. *Belgrad furchtet den offenen Burgerkrieg* (Belgradului îi este teamă de un război civil deschis).

FAZ, e.07. e91, art. *Nur drei Stunden am Tag Strom im Operationsaal* (Numai trei ore pe zi curent electric în sala de operații).

FAZ, e.07. e91, art. *Dssidenten h Vietnam* (Dizidenți în Vietnam).

FAZ, e.07.1991, art. *Die Rebe Sen kehren nach Luanda zuruck* (Rebelii se întorc la Luanda).

Ost-West Perspektiven", nr25, Mart.

— April. e91, art. *Am Ende einer rota-Htären Epoche?* (La finele unei epoci totalitare?).

Plinb Corră a de Oliveira, *Kommunismus und Antikommunismus an der Schwe. Se des btzten Jahrzehnts dieses Jahrtausends* (Comunismul și anticomunismul în pragul ultimului deceniu al acestui mileniu), „Die Welt”, 12.05. e90.

FAZ, 17.07.1991, art. *Wieder Tote bei / (ampfen în Sri Lanka* (Din nou morți în luptele din Sri Lanka).

FAZ, e.03. e91, art. *Erschiedt sie wie Enten auf dem Tebhi* (împușcați-i ca pe rațele sălbatice din baltă!).

FAZ, 30.06.1991, art. *Piiraustache Demokratie, Menschenrechte, Minderheitenschutz* (Democrația pluralistă, drepturile omului, ocrotirea minorităților).

FAZ, 2: 09. e91 art. *Mindestens 226 Todesopfer an der*

chema-Sgen Grenze (Berlin) (Cel puțin 226 de victime ucise la fosta graniță din Berlin).

I.G.F.M., nr. 4, Aug.

— Sept. 1991, art. *Für die Menschenrechte. Morgendämmerung Ober dem Baltikum* (Pentru drepturile omului. Zori de zi asupra Balticii).

FAI., 6.09.1991, art. *Truppen in Sri Lanka toten 226 Menschen* (Trupele din Sri Lankaucid 226 de oameni).

FAZ., 9.09.1991, art. *Wieder schwere Kämpfe in Kroatien* (Din nou lupte grele în Croația).

FAZ., 11.09.1991, art. *Wieder Tote und Vertetzte im Krieg in Kroatien* (Din nou morți și răniți în războiul din Croația).

FAZ., 5.09.1991, art. *Wieder schwere Kämpfe in Kroatien* (Din nou lupte grele în Croația).

Der gro. Se Brockhaus, Wiesbaden, 1983.

„Opus” 1991, p.6, art. *Dosarele totalitarismului. Fără pașaport prin U.R.S.S.*

„Cotidianul”, 7.08.1991, art. *La Băicoi există o groapă comună.*

FAZ., 2.11.1991, art. *Serbische Lager berät über Vorsc Näge der EG* (Lagărul sârb se sfătuiește despre propunerile făcute de Comunitatea Europeană).

FAZ., 19.10. e91, art. *Kroatische Bischdfe bektagt Kriegsopfer* (Episcopii croați deplâng victimele războiului).

Luis Arce Borja, *Die andere Beben* (Celălalt cutremur), Frankfurt am Main, Zambon Verlag, 1990.

„Cuvântul Românesc”, Nov. 1991.

FAZ., 4.11.1991, art. *Machtwechsel nach freien Watiten h Sambia* (Schimbarea puterii după alegeri libere în Zambia).

FAZ., 16.11.1991, art. *Hun Sen bef Orchtet Gewalt gegen Rote Khmer (Kambodscha)* (Hun Sen se teme de folosirea forței contra Khmerilor Roșii din Cambodgia).

I.G.F.M., Sept.-Oct. 1991, art. *Die Gewalt des ANC* (Violența A.N.C.-ului). Emisiune a postului de televiziune germană ZDF din 16.01.1992 despre războiul din El Salvador.

ZDF, 16.01.1992, Războiul din El Salvador.

FAZ., 07.01.1992, art. *Die schwarze Freimaurerei fällt im Osten* (Francmasoneria neagră invadează Estul).

FAZ., 31.12.1991, art. *Erträge eines Jahres* (Recolta unui an).

Alexander Soljenizen, *Wie haben wir Russland einzurichten* (Cum trebuie să rânduim Rusia), traducere germană a originalului apărut în „Komsomolskaia Pravda”, 18.09.1990. i

Florin Mătrescu, W.L. Lambhi și V. Iliescu, *Ein Memorandum der gefangenen Nationen* (Un Memorandum al Națiunilor Captive).

FAZ., 23.08.1991, art. *Vor dem Gebäude des KGB wird der Henker vom Socket gebolt. Begründer von Tscheka und GPU, den Vortäufeln des KGB* (În fața clădirii KGB este coborât de pe soclu călăul, întemeietor al CEKA și GPU, premergătoarele KGB).

FAZ, 10.02.1992, art. *In Perú 71 Tote bei Guerrilla-Aktionen* (În Perú, 71 de morți în urma acțiunilor de gherilă).

Die Welt”, 24.01.1992, *Dokument über Stalins Opfer* (Document despre victimele lui Stalin).

„Democrația Creștină”, 1991, nr. 3, 4, 5.

FAZ, 01.04.1992, art. *Habherziger Abschied vom Mythos* (Despărțire de mit cu inima îndoită).

A. Soljenițin, *Despre eșecul comunismului „Luceafărul”* (Toronto-Canada), Febr. 1992.

FAZ, 15.04.1992, art. *Der letzte Diktator* (Ultimul dictator).

FAZ, 8.04.1992, art. *Whnie Mandata in einen Mord verwickelt* (Înnie Mandela amestecată într-un omor).

FAZ, 4.04.1992, art. *Heftige Kämpfe in Kroatien und Bosnien* (Lupte grele în Croația și Bosnia).

FAZ, 14.04.1992, art. – *Waffenruhe in Bosnien-Herzegowina gebrochen* (Armistițiul din Bosnia-Herțegovina a fost încălcat).

FAZ, 11.04.1992, art. *În Sri Lanka 45 Tote bei Bombenanschlag auf Bus* (În Sri Lanka, 45 de persoane ucise la un atac asupra unui autobuz).

FAZ, 25.04.1992, art. *Zwischenbilanz: Jeder dritte Thüringer polizist war IM* (Bilanț provizoriu: Fiecare al treilea polițist din IlanduO Thüringen a fost colaborator al Stazi”).

„Țara” (publicație a Frontului Popular Creștin Democrat din

Republica Moldova), 17.03.1992, art. *Katynul României*.

FAZ, 29.04.1992, art. *Mujaddidi übernimmt die Macht in Kabul* (Mujaddidi preia puterea la Kabul).

„Newsweek”, 4.05.1992, art. *Schadows of Communism*.

Postul de televiziune germană West 3”, emisiunea din 3.06.1992 intitulată *Mit Bomben und Zyankal. Eine Terrororganisation in Sri Lanka: Befreiungstiger – Black Tiger* (Cu bombe și cianură. O organizație teroristă din Sri Lanka: Tigrii eliberatori – Tigrii negri).

FAZ, 9.05.1992, art. „*Starkes Vertrauenverhältnis zu Stojie* („Strânsă relație de încredere” cu Stojie>e).

Freedom for aH Captive Nations Approved 17.07.1959 by President Dwight Eisenhower.

Postul ZDF al televiziunii germane, emisiune din 3.06.1992 despre Schalk-Gotokowski.

FAZ, 17.19.1991, art. *Die Genossen sind zu bebbigen* (Tovarășii sunt de Sudat).

FAZ, 6.06.1991, art. *Regelung für Kambodscha notfalls ohne die Roten Khmer* (Reglementare pentru Cambodgia la nevoie fără Khmerii Roșii).

FAZ, 11.05.1992, art. *Unruhen bei Regierungsverhandlungen in Tadschikistan* (Tulburări la tratativele de formare a guvernului în Tadjikistan)

Stelian Țurlea, *Triumful otrăvit*, „Expres Magazin, 29.04.1992.

Florin Mătrescu, *Națiunile Captive în fața molimei roșii*, „Standardul Românilor”, 1987, nr. 13.

3” B. The Nation”, 19.05.1992, art. *ThaHand’s independent news Opposition calls for end to use of force*.

Florin Mătrescu, *Națiunea și comunismul internațional* (*manuscris nepublicat, redactat în 1987*).

Encyclopaedia Britannica, 1984, Helen Hemingway Benton Publisher.

South China Morning Post, 4.05.1992.

FAZ, 21.05.1992, art. *Massengräber in Sachsenhausen* (Gropi comune în Sachsenhausen).

FAZ, 30.04.1992, art. *Metir ais 70 Tote bei Massakem in Sri Lanka*

(Peste 70 de morți la masacrele din Sri Lanka).

FAZ., 02.05.1992, art. *Der Frieden, der ein Krieg.bt* (Pacea care este un război).

FAZ, 02.04.1992, art. *Die Roten Khmer gefährden den Friedensprozeb în Kambodscha* (Khmerii Roșii periclitează procesul de pace din Cambodgia)

FAZ, 28.02.1992, art. *Zehn Tote bei Angriff der Kommunisten auf den Phiippinen* (Zece morți la un atac al comuniștilor în Filipine).

„Democrația Creștină, 1991, Nr. 4, 5, 6.

Gheorghe Dumbrăveanu, *Piața Universității*, București, Edit. Coresi, 1991.

D. Bacu; *Pitești – Centru de reeducare studențească*, Hamilton Ontario, Edit. „Cuvântul Românesc”, 1989.

FAZ, 14.03.1992, art. *Mandela wamt vor BORgerkrieg* (Mandela avertizează de primejdia unui război civil).

FAZ, 1.06.1992, art. *Mehr ab 300 Tote bei Kämpfen auf Sri Lanka* (Peste 300 de morți în luptele din Sri Lanka):

FAZ, 21.04.1992, art. *Noch tausend unentdeckte Stasi-Spbne în Deutschland* (în Germania sunt încă o mie de spioni „Stasi” nedescoperiți).

FAZ, 16.05: 1992, art. *Anktage gegen Honecker wegen der Todesschusse* (Act de acuzare împotriva lui Honecker pentru ucidere prin împușcare (la zidul BerinutuiD.

„Cotidianur (ziar din Basarabia), 27.03.1992, art. *Opera de epurațiune” a Basarabiei a dezbnțuit furiile roșii*

„Neue Sobdarität”, 20.05.1992. art. *Bosnien brennt!* (Bosnia arde!)

Ibidem, art. *Teilung Bosubns ist beschbssene Sache* (împărțirea Bosniei este fapt hotărât).

FAZ, 21.04.1992, art. *Abermals Kämpfe în Bosubn-Herzegovina* (Din nou lupte în Bosnia-Herțegovina).

„Neue Solidarität”, 6.05.1992, art. *Faschismus mit menschefhem Gesicht* (Fascism cu față. umană).

Ibidem, art. *Bonner Krise: Gedankt ab und keiner fragt. Genschers Rucktrittsankundigung* (Criza de la Bonn: A abdicat și nimeni nu pune

întrebări. Genscher își anunță retragerea [la pensieD.

FA. Z., 29.05.1992, art. *Gent aufs Ganze. Russische Aggressbn gegen Mobau* (Totul sau nimic. Agresiunea rusească împotriva Moldovei).

Ibidem, art. *40.000 Deutsche ungekommen* (40.000 de germani omorâți).

FAZ., 30.05.1992, art. *Massengrab mit 3.000 Toten în Äthbpb*
entdeckt (Groapă comună cu 3.000 de morți descoperită în Etiopia).

Ibidem, art. *Noch haben zb db Waffen. Thaibnd* (în Thailanda ei au încă armele).

„Cuvântul Românesc”, nr. 7/1989, articol semnat de C. Mareș.

FAZ., 27.06.1992, art. *Friedensplan fur Mobau* (Plan de pace pentru Moldova).

„Cuvântul Românesc”, nr. 19, Mai 1992, art. *Cine vrea să falsifbe dosarul lui Nbobki?*

„Neue Solidarität”, 3.06.1992, art. *Warum mubte Fabone sterben?* (De ce a trebuit să moară Falcone?).

FAZ., 30.06.1992, art. *Offensive gegen Tamibn în Sri Lanka* (Ofensivă împotriva Tamililor în Sri Lanka).